

DOKTORI (PHD) ÉRTEKEZÉSTERVEZET

Kovács Szitkay Eszter
2026

NEMZETI KÖZSZOLGÁLATI EGYETEM
Rendészettudományi Doktori Iskola

Kovács Szitkay Eszter

A ROMÁK IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁSHOZ VALÓ HOZZÁFÉRÉSE

DOKTORI (PHD) ÉRTEKEZÉS (MUNKAANYAG)

TÉMAVEZETŐ:

PROF. DR. KEREZSI KLÁRA

TÁRSTÉMAVEZETŐ:

PROF. DR. PAP ANDRÁS LÁSZLÓ

BUDAPEST, 2026

Tartalomjegyzék

I. BEVEZETÉS.....	1
1. A KUTATÁSI PROBLÉMA BEMUTATÁSA.....	1
II. A KUTATÁS CÉLJA, TÁRGYA, KÉRDÉSFELTEVÉSE ÉS MÓDSZERTANA.....	7
1. A KUTATÁS FILOZÓFIAI-PARADIGMATIKUS HÁTTERE	8
1.1. A KRITIKAI REALIZMUS MINT PARADIGMATIKUS KERET	8
1.2. ONTOLÓGIAI POZÍCIÓ: A TÁRSADALMI VALÓSÁG RÉTEGZETTSÉGE.....	8
1.3. EPISZTEMOLÓGIAI KÖVETKEZMÉNYEK.....	9
1.4. A HERMENEUTIKAI-ÉRTELMEZŐ MOMENTUM	10
1.5. ABDUKCIÓ ÉS RETRODUKCIÓ MINT VEZETŐ LOGIKAI MŰVELETEK	10
1.6. A KUTATÁS STRATÉGIÁJA: ELMÉLETI ALAPKUTATÁS TÖBBRÉTEGŰ DOKUMENTUMELEMZÉSEL	11
1.7. ELSŐ MÓDSZERTANI LÉPÉS: A POLGÁRI ÉS BÜNTETŐ IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁS KÖVETELMÉNYRENDSZERÉNEK SZISZTEMATIKUS ÖSSZEHAJONLÍTÁSA.....	12
1.8. MÁSODIK MÓDSZERTANI LÉPÉS: JOGSZABÁLYI ÉS ÁLDOZATPOLITIKAI DOKUMENTUMOK ELEMZÉSE	13
1.9. HARMADIK MÓDSZERTANI LÉPÉS: DEDUKTÍV KÓDOLÁSOS MÁSODELEMZÉS	13
1.10. A REKONTEXTUALIZÁCIÓ FILOZÓFIAI LEGITIMÁCIÓJA.....	14
1.11. A KÓDRENDSZER ELMÉLETI MEGALAPOZÁSA.....	15
1.12. A KÓDOLÁSI ELJÁRÁS.....	16
1.13. A HIÁNY MINT ÉRTELMEJ EMPIRIKUS LELET	16
1.14. A MEGERŐSÍTÉSI LOGIKA TISZTÁZÁSA: MIÉRT NEM TAUTOLOGIKUS A KUTATÁSI DIZÁJN.....	17
III. AZ IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁSHOZ VALÓ HOZZÁFÉRÉS.....	18
1. AZ ACCESS TO JUSTICE (ATJ) KONCEPCIÓ TÖRTÉNETI ÁTTEKINTÉSE.....	18
2.1. CAPPELLETTI, A FLORENCE PROJECT ÉS A HULLÁM-METAFORÁK	21
2.2. ... DE MIT IS JELENT IGAZÁBÓL AZ ATJ?	25
2.2.1. MAURO CAPPELLETTI ÉS BRYANT GARTH	25
2.2.2. DEBORAH L. RHODE.....	26
2.2.3. TOM CORNFORD	27
2.2.4. ANDREW PILLIAR	29
2.2.5. LAWRENCE FRIEDMAN.....	31
2.2.6. KATHRYNE M. YOUNG, KARIN D. MARTIN ÉS SARAH LAGESON.....	31
2.2.7. REBECCA SANDEFUR	32
2.2.8. GIANLUIGI PALOMBELLA	33
2.2.9. ASBJØRN STORGAARD	34
2.3. AZ ACCESS TO JUSTICE LEÁGAZÁSA: „JUSTICE NEEDS” ÉS „JUSTICE GAP” INTÉZMÉNYI KUTATÁSA	35
2.3.1. A HAGUE INSTITUTE FOR INNOVATION OF LAW (HIIL)	36
2.3.2. AZ OECD ÉS A „PEOPLE-CENTRED JUSTICE”	37
2.3.3. A „PEOPLE-CENTRED JUSTICE” KONCEPCIÓJA	38
2.4. AZ ACCESS TO JUSTICE PROBLÉMÁINAK MÉRTÉKE, ÜGYEI ÉS VESZÉLYEI.....	39
2.4.1. A GLOBÁLIS KÉP.....	39
2.4.2. A FENNTARTHATÓ FEJLŐDÉSI CÉLOK 16. CÉLJA (SUSTAINABLE DEVELOPMENT GOALS, SDG 16)	40
2.4.3. A POLGÁRI-BÜNTETŐ ÁTMENET – YOUNG, MARTIN ÉS LAGESON NYOMÁN.....	41

2.4.4. A TÁRSADALMI EGYENLŐTLENSÉGEK TENGELEI	42
2.4.5. A DIGITALIZÁCIÓ ÚJ TÖRÉSVONALAI.....	43
2.5. MAGYAR ÉS KELET-EURÓPAI VONATKOZÁS	44
2.6. HASZNÁLJÁK-E A KIFEJEZÉST? – ZÁRÓ MEGFIGYELÉS.....	44

IV. AZ IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁSHOZ VALÓ HOZZÁFÉRÉS – ALKALMAZHATÓSÁG A BÜNTETŐELJÁRÁJSJOGBAN .....

1. A SÉRTETT JOGÉRVÉNYESÍTÉSI LEHETŐSÉGEINEK ÉS JOGAINAK ALAKULÁSA A BÜNTETŐELJÁRÁSBAN	46
1.1. A SÉRTETT ÉS AZ ÁLDOZAT FOGALMA	46
1.2. A SÉRTETT SZEREPÉNEK VÁLTOZÁSAI –TÖRTÉNETI ÁTTEKINTÉS	47
1.3. A SÉRTETT SZEREPÉNEK VÁLTOZÁSAI – A MAGYAR PERSPEKTÍVA	51
1.4. A SÉRTETT SZEREPÉNEK VÁLTOZÁSAI – A NEMZETKÖZI SZERVEZETEK ERŐFESZÍTÉSEI	53
1.5. A SÉRTETT A HATÁLYOS MAGYAR BÜNTETŐELJÁRÁSBAN	55
1.6. ÖSSZEZÉS.....	56
2. AZ ÁLDOZATPOLITIKA RENDSZERTANI HELYE: KRIMINOLÓGIA, VIKTIMOLÓGIA, ÁLDOZATPOLITIKA	57
2.1. A KRIMINOLÓGIA MINT TÁRSADALOMTUDOMÁNY	57
2.2. A VIKTIMOLÓGIA KIALAKULÁSA ÉS TÁRGYA.....	58
2.3. AZ ÁLDOZATPOLITIKA ÖNÁLLÓ KRIMINÁLPOLITIKAI TERÜLETTÉ VÁLÁSA	59
2.4. AZ ÁLDOZATPOLITIKA TÁRGYA, CÉLJA ÉS ALAPFOGALMAI	59
2.5. AZ ÁLDOZATPOLITIKA UNIÓS JOGANYAGA	61
2.6. AZ ÁLDOZATPOLITIKA MAGYAR JOGANYAGA	64
2.7. A NŐK ELLENI ERŐSZAK ÉS A KAPCSOLATI ERŐSZAK ELLENI KÜZDELEMRŐL SZÓLÓ (EU) 2024/1385 IRÁNYELV	66
2.8. AZ ÁLDOZATOK VÉDELME ÉS IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁSHOZ VALÓ HOZZÁFÉRÉS (III. FEJEZET).....	67
2.9. ÁLDOZATI TÁMOGATÁS (IV. FEJEZET).....	67
2.10. MEGELŐZÉS, KÉPZÉS ÉS KOORDINÁCIÓ (V–VI. FEJEZET)	68
2.11. A 2012/29/EU IRÁNYELV REVÍZIÓJA	68
2.12. POLITIKAI MEGÁLLAPODÁS ÉS ÁTÜLTETÉSI KILÁTÁSOK	71
2.13. A REVÍZIÓ HATÁSA A MAGYAR JOGRA.....	71
2.14. ÖSSZEZÉS.....	72

V. AZ ALACSONYKÜSZÖBŰSÉG FOGALMA A TÁRSADALOMTUDOMÁNYOKBAN .....

1. A FOGALOM HELYE ÉS RELEVANCIÁJA	73
1.2. FOGALOMTÖRTÉNET ÉS NEMZETKÖZI KONTEXTUS	73
1.3. DEFINÍCIÓS KÍSÉRLETEK ÉS KULCSFOGALMAK.....	74
1.4. HAZAI JOGI ÉS SZAKMAPOLITIKAI KERETEK	75
1.5. AZ ALACSONYKÜSZÖBŰSÉG ALKALMAZÁSI TERÜLETEI	76
1.6. KRITIKAI ÉRTELMEZÉSEK ÉS NYITOTT KÉRDÉSEK	77
1.7. ÁTÜLTETÉSE A KUTATÁSRA	78

VI. A LEGITIMÁCIÓ A KRIMINOLÓGIÁBAN .....

1. BEVEZETÉS.....	80
2. A LEGITIMÁCIÓ FOGALMA – TÖRTÉNETI ÉS POLITIKATUDOMÁNYI HÁTTÉR	82
2.1. A KLASSZIKUSOK: WEBER ÉS DURKHEIM.....	82
2.2. A MODERN POLITIKATUDOMÁNYI ÉRTELMEZÉSEK	83
2.3. NORMATÍV VERSUS EMPIRIKUS MEGKÜLÖNBÖZTETÉS.....	85
3. LEGITIMÁCIÓ A KRIMINOLÓGIÁBAN.....	86

3.1. AZ „ELŐRETÖRÉS”	87
3.2. HATÓKÖR: KIRE TERJED KI A FOGALOM?	87
3.3. TYLERTŐL A KOMPARATÍV KUTATÁSOKIG.....	88
3.4. FOGALMI MEGHATÁROZÁSOK.....	89
3.4.1. TYLER ÉS A PSZICHOLÓGIAI PERSPEKTÍVA	89
3.5. EMPIRIKUS ISKOLA: TYLER ÉS AZ ELJÁRÁSI IGAZSÁGOSSÁG (PROCEDURAL JUSTICE) PARADIGMA.....	92
3.6. AZ ELJÁRÁSI IGAZSÁGOSSÁG KRITIKÁI	98
4. A NORMATÍV ISKOLA	102
4.1. AZ ISKOLA FŐ TÉZISE	102
4.2. BERNARD WILLIAMS ÉS AZ ALAPVETŐ LEGITIMÁCIÓS KÖVETELMÉNY (BASIC LEGITIMATION DEMAND) ..	103
4.3. BEETHAM HÁROM-ELEMŰ MODELLE	104
4.4. A DIALOGIKUS MEGKÖZELÍTÉS ÉS A KONTEXTUS-ÉRZÉKENYSÉG.....	105
4.5. A LEGITIMÁCIÓ KOMPONENSEI	107
4.6. ÖNLEGITIMÁCIÓ – A MÁSIK OLDAL.....	108
4.7. EMPIRIKUS TESZTEK	108
5. A LEGITIMÁCIÓ KÖVETKEZMÉNYEI	109
5.1. COMPLIANCE VAGYIS A JOGKÖVETÉS/ SZABÁLYKÖVETÉS ÉS BOTTOMS NÉGY COMPLIANCE-MECHANIZMUSA	109
A NÉGY MECHANIZMUS.....	110
A NORMATÍV COMPLIANCE HÁROM ALTÍPUSA ÉS A LEGITIMÁCIÓ HELYE	111
MIÉRT KULCSFONTOSAGÚ A NORMATÍV COMPLIANCE?	112
EMPIRIKUS MEGERŐSÍTÉS: MURPHY, BRADFORD ÉS JACKSON (2016).....	113
5.2. EGYÜTTMŰKÖDÉS A RENDŐRSÉGGEL.....	114
5.3. A LÁTENCIA CSÖKKENÉSE	114
5.4. A DEMOKRATIKUS JOGÁLLAM ERŐSÍTÉSE	115
5.5. KISEBBSÉGEK ÉS A TÁRSADALMI INKLÚZIÓ	116
5.6. A BÜNTETŐ-ORIENTÁLT MEGKÖZELÍTÉS MAGASABB KÖLTSÉGEI.....	117
6. A LEGITIMÁCIÓ ELLENÉBEN HATÓ ERŐK: „ANTICIPATORY JUSTICE”	119
6.1. AZ ANTICIPATORY JUSTICE FOGALMA	120
6.2. A LOGIKAI ÍV ÉS AZ ÖNBETELJESÍTŐ MECHANIZMUS.....	121
6.3. A TÁGABB IRODALOM ÉS KAPCSOLÓDÓ MECHANIZMUSOK.....	122
6.4. KÖVETKEZMÉNYEK A LEGITIMÁCIÓ ÉPÍTÉSÉRE	123
7. BIZALOM ÉS LEGITIMÁCIÓ – EGY SZÜKSÉGES ELHATÁROLÁS	124
7.1. A KÉT FOGALOM MAGJA ÉS ELEMZÉSI SZINTJE	125
7.2. AZ ÁTFEDÉS: AZ INTÉZMÉNYI BIZALOM MINT HÍD	126
7.3. ELTÉRŐ MOTIVÁCIÓS MECHANIZMUSOK.....	127

VII. AZ ATJ FORMÁLIS JOGI OLDALA: NEMZETKÖZI ÉS EURÓPAI UNIÓS DOKUMENTUMOK 129

1. NEMZETKÖZI SZINT.....	129
2. AZ EURÓPA TANÁCS – AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI EGYEZMÉNYE.	131
3. AZ EURÓPAI UNIÓ – AZ ALAPJOGI CHARTA ÉS A LISSZABONI SZERZŐDÉS UTÁNI FEJLEMÉNYEK.	133
4. AZ EURÓPAI UNIÓ ALAPJOGI ÜGYNÖKSÉGE (FRA)	134
5. KITEKINTÉS: A ‘KÜLÖNLEGES BÁNÁSMÓD’ MINT AZ ÉRDEMI IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁSHOZ VALÓ HOZZÁFÉRÉST ELŐSEGÍTŐ ESZKÖZ	135
5.1. MAGYAR KONTEXTUS.....	135
5.2. KÜLFÖLDI FOGALOMHASZNÁLAT	139
5.3. INDIKÁTORLISTA.....	140
5.4. ÖSSZEGZÉS.....	143

VIII. A POLGÁRI ÉS BÜNTETŐ IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁS ÖSSZEHASONLÍTÓ ELEMZÉSE..... 144

1. BEVEZETÉS	144
2. AZ ELJÁRÁS CÉLJA ÉS AZ IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁS FELADATA	144
3. A SZEREPLŐK VISZONYRENDSZERE	146
3.1. A POLGÁRI PER: MELLÉRENDELTSÉG ÉS NEUTRÁLIS BÍRÓSÁG	146
3.2. A BÜNTETŐELJÁRÁS: HÁROMOSZTATÚ FUNKCIÓMEGOSZTÁS	146
4. A BÍRÓSÁG SZEREPE: PORONDMESTERTŐL A BÜNTETŐHATALMI MONOPÓLIUMIG	147
4.1. A POLGÁRI BÍRÓ MINT „PORONDMESTER”	147
4.2. A BÜNTETŐHATALMI MONOPÓLIUM (IUS PUNIENDI)	149
4.3. MIT BIZTOSÍT AZ EGYIK, MIT A MÁSIK?	149
4.4. A HOZZÁFÉRHETŐSÉGE SZEMPONTJA	150
4.5. ZÁRÓ GONDOLATOK	153

IX. INDIKÁTOROK ÉS INDEX AZ ATJ MÉRÉSÉRE 154

1. BEVEZETÉS	154
2. MI AZ INDIKÁTOR ÉS MI AZ INDEX?	154
3. MIRE HASZNÁLJÁK AZ INDIKÁTOROKAT A TÁRSADALOMTUDOMÁNYBAN?	155
4. AZ IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁST ÉS AZ ACCESS TO JUSTICE-T MÉRŐ INDIKÁTOR-RENDSZEREK	157
4.1. GLOBÁLIS, KÖZVETLENÜL ACCESS TO JUSTICE-FÓKUSZÚ INDIKÁTOR-RENDSZEREK	157
<i>WORLD JUSTICE PROJECT RULE OF LAW INDEX</i>	157
<i>SDG 16.3 INDIKÁTOROK – KÜLÖNÖSEN A 16.3.3</i>	158
<i>HIIL JUSTICE NEEDS AND SATISFACTION (JNS) SURVEY</i>	159
<i>OECD / OPEN SOCIETY FOUNDATIONS LEGAL NEEDS SURVEYS (2019)</i>	160
<i>OECD FRAMEWORK AND GOOD PRACTICE PRINCIPLES FOR PEOPLE-CENTRED JUSTICE (2021)</i> ..	160
<i>TASK FORCE ON JUSTICE / PATHFINDERS: JUSTICE FOR ALL (2019)</i>	161
4.2. GLOBÁLIS JOGÁLLAMISÁGI ÉS DEMOKRÁCIAINDEXEK IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁSI KOMPONENSEKKEL	162
<i>WORLDWIDE GOVERNANCE INDICATORS (WGI) – WORLD BANK</i>	162
<i>VARIETIES OF DEMOCRACY (V-DEM)</i>	162
<i>BERTELSMANN TRANSFORMATION INDEX (BTI)</i>	163
<i>FREEDOM HOUSE NATIONS IN TRANSIT – JUDICIAL FRAMEWORK AND INDEPENDENCE</i>	164
<i>HUMAN RIGHTS MEASUREMENT INITIATIVE (HRMI) – RIGHT TO A FAIR TRIAL</i>	164
4.3. EURÓPAI INDIKÁTOR-RENDSZEREK	165
<i>JUSTICE SCOREBOARD</i>	165
<i>CEPEJ – EUROPEAN COMMISSION FOR THE EFFICIENCY OF JUSTICE</i>	166
<i>EU RULE OF LAW REPORT (EURÓPAI BIZOTTSÁG, 2020-TÓL)</i>	167
<i>VELENCEI BIZOTTSÁG RULE OF LAW CHECKLIST (2016 ÉS 2025)</i>	167
<i>EU FUNDAMENTAL RIGHTS AGENCY (FRA) – ACCESS TO JUSTICE INDICATORS</i>	169
4.4. MAGYAR INDIKÁTOR-RENDSZER.....	170
<i>JÓ ÁLLAM JELENTÉS – IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁSI SPECIÁLIS JELENTÉS (NKE)</i>	170
5. A EUROPEAN SOCIAL SURVEY (ESS) 5. FORDULÓJA, „TRUST IN JUSTICE” MODUL – FŐBB EREDMÉNYEK	171
5.1. Az ESS	171
5.2. Az 5. FORDULÓ	171

X. A ROMÁK SZEMSZÖGÉBŐL 175

XI. ÖSSZEFOGLALÁS ÉS KONKLÚZIÓ 180

FELHASZNÁLT IRODALOM 183

FÜGGELÉK: A KULCSFORRÁSOK RÖVID ANNOTÁLÁSA 193

A SZERZŐ KUTATÁSI TÉMÁHOZ KAPCSOLÓDÓ PUBLIKÁCIÓS LISTÁJA 213

I. BEVEZETÉS

1. A kutatási probléma bemutatása

"In England, justice is open to all – like the Ritz Hotel." – Sir James Mathew, ír származású bíró (19. század vége)

"The law is a door that opens onto another door, and that door onto another – the threshold is everywhere, the inside is nowhere." – Derrida nyomán parafrázis (a *Devant la loi* esszéből)

... és talán az egyik leggyakrabban hivatkozott idézet a témában megjelenő tanulmányokban:

„A Törvény kapujában ő áll. Ehhez az őrhöz eljő messze földről egy férfi, s bebocsátást kér a Törvény hajlékába. De a kapuőr azt mondja, hogy most nem engedheti be. (...) Ilyen nehézségekre nem számított a messziről jött férfi, hisz a Törvénynek, gondolja, mindig és mindenki számára elérhetőnek kell lennie.” Franz Kafka, *A per*

E három kép ugyanazt a feszültséget járja körül: az igazságszolgáltatás formálisan mindenki előtt nyitva áll, ám a küszöbén való tényleges átlépés korántsem mindenki számára adott. Az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés korlátozottsága a legtöbb jogrendszer régóta ismert és súlyos fogyatékosága.¹ A Task Force on Justice becslése szerint közel 5,1 milliárd ember jogi szükséglete marad kielégítetlenül², ami egyfelől súlyos jogállamisági aggályokat vet fel, másfelől – immár az egyén szintjén – nemegyszer súlyos, messzeható, olykor visszafordíthatatlan, jogi és jogon kívüli természetű károkkal jár együtt. E feszültséget, amely a fennálló helyzet és a jogegyenlőség eszménye között húzódik, a jóléti állam gondolatköre ragadta meg, a maga történeti és gazdasági közegére reflektálva: a jogegyenlőség pusztá deklarációja ugyanis önmagában még nem teremti meg a tényleges hozzáférés lehetőségét. Ezzel

---

¹ Mentovich et al. (2023).

² Task force on Justice (2019).

mindössze megnyitottuk az igazságszolgáltatás kapuját – ám átlépni rajta már nem mindenki képes, a jogegyenlőség nem vonta maga után az esélyegyenlőséget is. Alkotmányjogi olvasatban: „az ipari forradalom olyan problémákat hozott létre a társadalom számára, amelyeket a polgári (bourgeois) alkotmányok nem vettek figyelembe. Egyrészt az állítólag uralommentes társadalmi szférában új hatalmi központok és elnyomó mechanizmusok jöttek létre, amelyek kívül esnek a kizárólag az állam és az egyén viszonyára összpontosító alkotmány hatóköréből. Másrészt az egyén által uralt szféra radikálisan összezsugorodott, így ma az egyén már nem képes pusztán saját erőfeszítései révén biztosítani a létfenntartását. Ezzel pedig eltűntek azok a feltételek, amelyek alapján feltételezhető volt, hogy az igazságosság a társadalmi erők szabad kölcsönhatásából magától létrejöhet. A szabadság formális garanciái nem érték el automatikusan azokat a célokat, amelyeket – optimista módon – hozzájuk kapcsoltak. Az állammal szembeni védekező magatartás várakozó attitűddé alakult át. A társadalmi igazságosságot és az egyéni biztonságot ma már tudatos tervezés útján kell megvalósítani. A tizenkilencedik század valamennyi alkotmányos vívmányát érinti ez a materiális kérdések felé történő elmozdulás. Ez először az alapjogok szférájában vált láthatóvá. A szabadságjogok formális biztosítása elérte tetőpontját, használhatóvá azonban a materiális megalapozottságuk teszi őket. E fejlődés során a jogegyenlőség egyre inkább az esélyegyenlőség irányába tágul.”³

A jóléti államról való gondolkodás óhatatlanul ráirányította a figyelmet arra, ami az állam számára mindaddig vakfoltként rejtve maradt: a szociális háttérből és a marginalizált élethelyzetből fakadó érdemi ellehetetlenülésre a hozzáférés terén, s ezzel együtt annak belátására is, hogy az érintettek számára jobbra kiüresedett jogokról beszélhetünk csupán. Ezek az esetek mintegy schrödingeri állapotként írhatók le: a jogosultság egyszerre adott és mégsem érvényesíthető, s hogy a kettő közül melyik valósul meg, csak az adott élethelyzetben – mintegy a „megfigyelés” pillanatában – dől el. Jóllehet elméleti-jogi síkon mindenki számára nyitva áll a jogérvényesítéshez vezető út, hogy ki képes azon valóban végighaladni, mindig a konkrét helyzet függvénye. E felismerésre adott válaszként fogalmazódott meg az *access to justice* (AtJ), vagyis az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés koncepciója. E koncepció egyfelől az egyén oldalán jelentkező képességként ragadható meg: azon képességként, amelynek révén a felek eligazodnak jogvitáikban egy olyan világban, ahol az eljárások összetettek, hosszadalmasak, költségesek és nemegyszer különös szaktudást és készségeket

---

³ Grimm (2016) 129.

igényelnek;⁴ másfelől pedig – szervezeti oldalról – azt a normatív elvárást az igazságszolgáltatás intézményével szemben, hogy az mindenki számára egyenlő mértékben legyen elérhető, mégpedig úgy, hogy ne csupán egyéni, hanem társadalmi szinten is igazságos kimenetelt eredményezzen⁵. E gondolkodás nyomán számos intézkedés és eszköz született a szakadék áthidalására – kiemelt hangsúlyt helyezve a jogsegélyre –, az AtJ értelmezési tartománya pedig fokozatosan kitágult (gondoljunk a környezetvédelmi ügyekre vagy a csoportos jogérvényesítésre); napjainkra indikátorlisták és felmérések révén immár intézményesült formában kísérik figyelemmel a hozzáférési akadályok alakulását. Mindebből számunkra az a mozzanat lényeges, miként és milyen érvelés mentén lépett át a jog köréből a társadalom felé egy alapvetően jogi természetű kérdés: miként ismerte fel és ismerte el a szociális körülményekben rejlő hátrányt – s a mögötte meghúzódó hatalmi egyenlőtlenség dinamikáját –, valamint az ebből fakadó hozzáférési akadályozottságot.

Mindezek alapján akár a büntetőügyek vizsgálata felé is továbbléphetnénk – ám e ponton komoly akadályokba ütköznénk. A fenti megállapítások ugyanis elsősorban polgári, majd – a terület fejlődésével – közigazgatási ügyekre vonatkoznak, a büntetőjogi vetületet a szakirodalom jobbra hallgatással kerüli meg, leszámítva azt a halk diskurzust, amely felveti, hogy a Cappelletti és Garth nevéhez fűződő fogalomba mégis beleértendő volna.

A szakirodalom és a köznyelv egyaránt könnyűszerrel él az AtJ kifejezéssel, anélkül azonban, hogy annak mélyebb összefüggéseit, lényegét adó elemeit érdemben rögzítené. Joggal merül fel a kérdés: mit jelenthet és milyen fogalmi készlettel rendelkezhet az AtJ a büntető területen? Az eredeti koncepcióról való leválasztásban mindenekelőtt a jogegyenlőség és az esélyegyenlőség viszonyának megértése igazít el, mégpedig a két eljárástípus összevetésében: míg a polgári ügyek esetében az esélyegyenlőség beemelése elengedhetetlen a valódi jogegyenlőség megteremtéséhez, addig a büntetőügyekben ugyanez a logika egyenesen a jogegyenlőség sérelmét eredményezné. Az állam büntetőhatalmi monopóliuma ugyanis azzal is jár, hogy a sértett – a polgári ügyekkel ellentétben – ügyeinek vitelében elvileg nem szorul segítségre: az eljárás megindulásával mellékszereplővé válik, aktív szerepe pedig egyetlen kitüntetett mozzanatban összpontosul, a hatósághoz fordulás aktusában. Másfelől ugyanez a kizárólagos hatalom kötelezi is az államot: a rendszernek szükségképpen kellően elérhetőnek kell lennie ahhoz, hogy bárki hozzáférhessen – függetlenül mindazon esélyegyenlőtlenségektől,

---

⁴ Mentovich et al. (2023) 189 idézi Rhode (2004).

⁵ Cappelletti és Garth (1978).

amelyek kiegyenlítését az eredeti AtJ szükségesnek tartja. A hozzáférhetőség a sértett vonatkozásában éppen e ponton ragadható meg. Az eddigi kutatások számos tapasztalatot tártak fel a büntetőeljárás alanyai – sértettek, áldozatok, elkövetők – oldaláról, rögzítve mindazokat a jogi és jogon kívüli élményeket, amelyeken e szereplők keresztülmennek. E vizsgálatok fontos tanulsága azonban, hogy bármilyen plasztikusan rajzolják is meg az érintettek nemegyszer drámai útját – és adnak ezáltal hű pillanatképet a jogrendszer egyik legfontosabb intézményének működéséről –, fellépésre csak ott nyílik mód, ahol maga a cselekedet jogsértő. A jogon kívüli, mégis mélyebbre ható, transzformatív negatív tapasztalatok kezelésére ugyanis intézményesült szinten nincs kijelölt tér. Pedig éppen e jogon – azaz a tételes jogon – kívüli „sérülések” azok, amelyek kiemelt gyakorisággal és súllyal vannak jelen az eljárásban, s amelyekre rendszerint csak annyit szokás felelni: amíg nem jogellenes, nincs mit tenni ellene. A kutatás ezekre építve fogalmazza meg azt az értelmezési keretet, amely éppen arra mutat rá, hogy az államnak, a társadalomnak, a rendőrségnek és magának az állampolgárnak – legyen szó sértettéről vagy elkövetőről – egyaránt érdeke, hogy e tapasztalatok becsatornázódjanak, s e keret mentén kirajzolódjék, mi forog kockán, mi a tétje annak, ha – bármely okból – figyelmen kívül hagyjuk e tapasztalatokat és a belőlük fakadó következményeket. Mindez a jog nyelvén nehezen megragadható, a dolgozat mégis arra vállalkozik, hogy bemutassa: e tapasztalatok elismerésében és tudatosításában olyan potenciál rejlik, amely nem pusztán „ügyféljóléti” szolgáltatást jelent, hanem társadalmi és állami érdeket is egyúttal.

Ha sorra vesszük az e területen szép számban született kutatásokat és riportokat – szorosán arra a kérdésre összpontosítva, miként férnek hozzá a sértettek a büntető igazságszolgáltatáshoz, kiemelt figyelmet fordítva a hatóságokhoz fordulásra mint a rendszerbe lépés „belépési pontjára” –, az egyik kulcsfogalomnak a bizalom bizonyul. Az akadályok itt nem a klasszikus esélyegyenlőségi problémákból fakadnak, s nem is fakadhatnak: sokkal inkább olyan interperszonális észlelésekről és döntésekről van szó, amelyek alapvetően meghatározzák a feljelentési hajlandóságot.

A szakirodalomban ez a kérdés mindeddig alig jelent meg: mintha túlságosan magától értetődő volna, hogy a bűncselekmények jelentésére a rendőrség ajtaja mindenki előtt szélesre tárva áll. Csupán a látenciát és a feljelentési hajlandóságot vizsgáló – egyébiránt ritkán készülő – kutatások irányítják időről időre a figyelmet arra a kényelmetlen tényre, hogy az állampolgárok jelentős része bizalmatlan a hatóságokkal szemben, ami a feljelentések elmaradásával is összefügg. A kérdés itt tehát nem a jogegyenlőség és az esélyegyenlőség viszonya, hanem

sokkal inkább az, hogy a formális, jogi keretek biztosítása elegendő-e a valódi hozzáféréshez – s ha nem, mely követelmények teljesülése mellett válhatna azzá. A dolgozat ekképp nem pusztán egy indikátorlista bemutatására törekszik: az AtJ – alacsonyküszöbű büntető igazságszolgáltatás – legitimáció hármasa köré font elméleti szöveget nemcsak azt világítja meg, mitől lehetne a rendszer *valóban alacsonyküszöbű*, azaz ténylegesen hozzáférhető, hanem arra is magyarázattal szolgál, *miért* kell annak ilyennek lennie.

Ezek alapján a következő kutatási kérdést helyezi középpontjára a dolgozat:

Milyen követelmények határozzák meg a romák büntető igazságszolgáltatáshoz való hozzáférését?

A kérdés arra az alapvető, a szakirodalomban egyelőre kevésbé vizsgált elméleti problémára keresi a választ, hogy a büntető igazságszolgáltatás vonatkozásában is beszélhetünk-e olyan hozzáférési koncepcióról, amely – a polgári igazságszolgáltatásra vonatkozó AtJ koncepcióhoz hasonlóan – a pusztán jogi keretek biztosításán túlmutató, valódi hozzáférési követelményekre világít rá.

H1: A romák igazságszolgáltatáshoz való hozzáférését jobban befolyásolják a formális eljárás előtti, nem a jog terepén jelentkező akadályok.

H2: A polgári és a büntető igazságszolgáltatás hozzáférési követelményei alapvetően különböznek és csak részben fedik egymást: míg az előbbiek a szociális háttérből és a marginalizációból fakadó esélyegyenlőtlenségek kiegyenlítésére irányulnak, addig az utóbbiak az állampolgár és a rendőr (illetve más hatósági szereplők) közötti interakcióra vonatkozó elvárásokra épülnek.

H3: A rendőrség legitimációja az alacsonyküszöbű büntető igazságszolgáltatás alapvető elemeként konceptualizálható.

H4: A legitimáció képes azt közvetíteni kisebbségi csoportok felé, hogy a rendőr a többségi társadalom egyenrangú tagjának tekinti őket.

A dolgozat tehát olyan alapkutatást mutat be, amely az alacsonyküszöbű büntető igazságszolgáltatás fogalmi megalkotására vállalkozik, többlépcsős másodelemzés útján. A kutatás célja olyan elméleti keret megfogalmazása, amely érdemi magyarázattal szolgál arra nézve, 1) miért nem beszélünk büntető AtJ-ról; 2) mitől válik valóban elérhetővé, s milyennek kellene lennie a büntető igazságszolgáltatásnak az emberi jogi és alapjogi megfontolásokon túl; 3) miért szükséges mindez; végül 4) milyen előnyök származnak belőle mind a (roma) állampolgárok, mind a rendőrök, s ekként végső soron a társadalom egésze számára. A kutatás a romák nézőpontjából vizsgálja a kérdést és a hipotéziseket, tekintettel a romák és a rendőrség közötti – jól dokumentáltan – terhelt viszonyra. A szakirodalom is rámutat: a legitimáció különféle előzményei és leágazásai kiemelt szerephez jutnak a kisebbségek és a rendőrség kapcsolatában.

Mindezeknek megfelelően a dolgozat a következő tagolásban bontja ki a vizsgálódást. Először a módszertan tisztázása következik, majd az AtJ-konceptió bemutatása, amellyel megkezdődik az elméleti keretezés is: ez egységes ívbe rendezi az eddig jobbra különállóan tárgyalt megközelítéseket. E fejezet nem pusztán elméleti kapaszkodót kínál, hanem egyúttal előkészíti a H2-höz tartozó feltevést is, nevezetesen azt, hogy e koncepció alá miért nem vonható a büntető igazságszolgáltatás. Ennek párjaként következik az, amit voltaképpen az alacsonyküszöbű büntető igazságszolgáltatás történeti ívének tekinthetünk: a sértetti jogok áttekintése történeti perspektívában, kiterjesztve az áldozatpolitika fejlődésére is. Ezt követően kerül sor magának az alacsonyküszöbű büntető igazságszolgáltatás fogalmának a bevezetésére, majd a kriminológiában tárgyalt legitimációelméletek ismertetésére. Minthogy a dolgozat érvelése szerint az (intézményi) bizalom és a legitimáció nem feleltethető meg egymásnak, e fogalmak elhatárolása szintén az elméleti fejezetek körébe tartozik. A dolgozat második nagy egysége több lépésben mutatja be egyrészt azt, miben ragadható meg a polgári és a büntető igazságszolgáltatás közötti különbség, s ebből milyen követelmények fogalmazhatók meg az alacsonyküszöbű igazságszolgáltatás részeként; másrészt azt, hogy a büntető igazságszolgáltatás a hozzáférés kérdését alapvetően a jogi kereteken belül, ott is elsősorban a terhelt jogaira tekintettel tárgyalja, s hogy az igazságszolgáltatást mérő indikátorok és indexek figyelme is inkább másfelé fordul. Végezetül a kiválasztott szövegeken végzett tartalomelemzés összegzése mutat rá arra, hogy a romák és a rendőrség viszonyában melyek azok a deficitek, és miben ragadhatók meg, amelyek végső soron az anticipált igazságtalansághoz, majd a feljelentési hajlandóság csökkenéséhez, illetve a hatósághoz fordulás elmaradásához vezetnek.

II. A KUTATÁS CÉLJA, TÁRGYA, KÉRDÉSFELTEVÉSE ÉS MÓDSZERTANA

A jelen kutatás célja annak megértés, hogy mit is jelenthet az alacsonyküszöbű büntető igazságszolgáltatás és milyen követelmények azonosíthatóak, amelyek mentén ez megvalósulhat. Mindezt a romák tapasztalatain keresztül vizsgálom mint olyan empirikus referenciaponton, amely különös élességgel rajzolja ki az alacsonyküszöbűség hiányosságait és követelményeit.

A dolgozat kiinduló megfigyelése az, hogy:

ad 1: maga az AtJ koncepció és annak keretén belül készült kutatások elsősorban polgári jogi, kisebb mértékben közigazgatási jogi területet érintenek, amelyek elméleti megfontolásai, megállapításai és indikátorai alkalmatlanok arra, hogy azokat a büntető területre transzplantálva vizsgálatunk kiindulópontjaként alkalmazzuk (erre ad magyarázatot az elméleti keretben bemutatott történeti és tartalmi bemutatása a koncepciónak);

ad 2: annak ellenére, hogy a büntető igazságszolgáltatás szervezetével és működésével kapcsolatban a szakirodalom és különböző riportok részleges módon, de a főbb tapasztalatok mentén kirajzolódó akadályok – vagy pont, hogy pozitív észlelések – dokumentálásával rendelkezik, ezeket még nem helyezték olyan értelmezési keretbe, amelyben ezek (legyenek akár a jogszabályi keretek között megragadható vagy nem-jogi természetűek) követelményként való megjelenésére adna egy megalapozott választ: hogyan változik a jelentéstartalma az AtJ-nak büntető területnek és mik, milyen alapon alapozzák meg a saját követelményét? Az akadályok nagy része nem jelenik meg jogi kategóriaként, ebből következően a jog eleve nem kínálkozik természetes eszközként az orvoslásukra. E fogalmi rögzítetlenség következménye, hogy az alacsonyküszöbűség mint normatív követelmény továbbra is alulkonceptualizált marad a büntető igazságszolgáltatás vonatkozásában.

A dolgozat tehát egy elméleti alap kutatás, mely e hiányzó elméleti koncepciónak a kereteit célozza kitapogatni. Az érvelés szerint az alacsonyküszöbű büntető igazságszolgáltatás követelményei tartalmilag megfeleltethetők azoknak az alapvető legitimációs követelményeknek (Basic Legitimate Expectations), amelyeket Anthony Bottoms és Justice Tankebe rögzít: az eljárási igazságosság (és annak négy eleme: a hang, a bizalom, a semlegesség és a megbízható indíték/ motiváció), az elosztó igazságosság, a hatékonyság és a jogszerűség követelményeinek. A kutatás a továbbiakban kibontott háromlépcsős módszertan révén kísérli meg ennek az állításnak az alátámasztását.

1. A kutatás filozófiai-paradigmatikus háttere

1.1. A kritikai realizmus mint paradigmaticus keret

A kutatás paradigmaticus elköteleződése a kritikai realizmus, Roy Bhaskar által kidolgozott és a társadalomtudományokban különösen Andrew Sayer, Margaret Archer, valamint Berth Danermark és munkatársai által továbbgondolt formájában. Ez a választás nem formális gesztus: a kutatási kérdés természete, a vizsgált tárgy ontológiai szerkezete és az alkalmazott módszertani eljárások együttesen indokolják.

A kritikai realizmus mint sajátos pozíció a pozitivista és az interpretatív paradigmák közötti hamis választás elutasításán nyugszik. Egyrészt elismeri a pozitivista hagyomány alapintuícióját, miszerint létezik a megismerő alanytól független társadalmi valóság, amelynek szerkezeti tulajdonságai a kutatás tárgyát képezhetik. Másrészt elfogadja az interpretatív hagyomány belátását, miszerint a társadalmi valóság jelentésstruktúrákon keresztül szerveződik, és megismerése elválaszthatatlan a kutató és a kutatott közös értelemvilágától. A két belátás összeegyeztetésére kínál fogalmi keretet a rétegzett valóság bhaskari modellje.

1.2. Ontológiai pozíció: a társadalmi valóság rétegzettsége

Bhaskar a valóság három szintjét különbözteti meg. Az empirikus szinten azokat a jelenségeket találjuk, amelyeket megfigyelünk vagy megtapasztalunk. Az aktuális szint azokat az eseményeket öleli fel, amelyek megtörténnek, függetlenül attól, hogy észleli-e őket valaki. A

reális szint azokat a generatív mechanizmusokat tartalmazza, amelyek létrehozzák az eseményeket, és amelyek tendenciálisan – nem pedig törvényszerű szigorúsággal – hatnak.

A jelen kutatás ontológiai alapfeltevése ennek a rétegzett képnek a vizsgált területre alkalmazása. Az alacsonyküszöbű büntető igazságszolgáltatás követelményei a reális szintű generatív mechanizmusok közé tartoznak: tendenciálisan strukturálják, hogy a büntető igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés mely esetekben valósul meg ténylegesen, és mely esetekben válik csupán formálisan biztosított, ám gyakorlatban kiüresedett lehetőséggé. Ezek a követelmények léteznek és hatnak – empirikusan kimutatható következményekkel – függetlenül attól, hogy a hatályos jog vagy a meglévő szakirodalom mennyire ismeri el őket fogalmilag.

Ez az ontológiai pozíció ad módszertani jelentőséget annak, hogy az általam vizsgált tapasztalatok jelentős része nem jelenik meg jogi kategóriaként. Pozitivista vagy szigorúan jogdogmatikai keretben ez a tény elnémitaná a kutatást: amit nem fed le a jogi fogalomrendszer, az ebben a perspektívában nem létezik a vizsgált terület számára. A kritikai realizmus ellenben éppen ezt a hézagot – a felszíni jogi reprezentáció és a mélyebb generatív mechanizmusok közötti távolságot – teszi a kutatás tárgyává.

1.3. Episztemológiai következmények

A rétegzett ontológiához episztemológiai oldalon a tudás kettős természetének elismerése társul. Az ismeretek mindig elméletileg telítettek és társadalmilag konstruáltak (*transitive dimension*); tárgyuk azonban – a társadalmi valóság szerkezete – nem ezeknek a konstrukcióknak a függvénye (*intransitive dimension*). A kutató fogalmi kerete tehát szükségszerűen formálja azt, amit lát, ám nem ő hozza létre azt, amire ez a keret rátalál.

Ez a kettős elköteleződés a jelen kutatás belső szerkezete szempontjából meghatározó. A koncepció megalkotása konstruktív elméleti aktus: a dolgozat saját hozzájárulása. Ugyanakkor a koncepció nem önkényes – olyan generatív mechanizmusokra irányul, amelyek a romák empirikus tapasztalataiban kimutathatók, és amelyeknek a hatása nem függ attól, hogy a tudományos vagy jogi diskurzus mennyire azonosította őket. A koncepció érvényessége tehát nem belső konzisztenciáján vagy elméleti eleganciáján múlik, hanem azon, hogy a társadalmi valóság megfelelően azonosított rétegére mutat-e rá.

1.4. A hermeneutikai-értelmező momentum

A kritikai realizmus nem zárja ki, hanem szükségszerűnek tekinti a hermeneutikai-értelmező momentumot a társadalmi szinten. Sayer⁶ és Danermark és munkatársai⁷ explicit módon érvelnek emellett: mivel a társadalmi mechanizmusok jelentéseken keresztül operálnak, feltárásuk nem nélkülözheti az értelmező munkát. A társadalomtudományi kritikai realizmus tehát szükségképpen hermeneutikai is.

A jelen kutatás konkrét adatelemzési eljárása – a más elméleti keretben létrejött dokumentumok újraolvasása egy új fogalmi szempont szerint – szigorú értelemben hermeneutikai természetű. A Gadamer⁸ által leírt hermeneutikai kör logikája szerint a kutató előzetes megértése (*Vorverständnis*) – itt: az alacsonyküszöbű büntető igazságszolgáltatás megalkotott koncepciója és a Bottoms–Tankebe-féle legitimációs követelményrendszer – értelmezi a dokumentumokat, miközben a dokumentumokból visszanyert jelentés visszahat, és pontosítja a koncepciót. Ez a kettősség nem módszertani gyengeség, hanem a társadalmi értelemvilág megismerésének sajátos feltétele.

A gadameri „horizontok összeolvadása” (*Horizontverschmelzung*) szintén alkalmazható a kutatási helyzet leírására. A dokumentumok, amelyeket másodelemzésnek vetek alá, sajátos értelemhorizonttal rendelkeznek – abban a kutatási kontextusban születtek, amelyben létrehozták őket. A jelen kutatás más értelemhorizontból közelít hozzájuk; a két horizont találkozása új értelmezést hoz létre, amely nem azonos sem az eredeti elemzéssel, sem a kutató előzetes megértésével.

1.5. Abdukció és retrodukció mint vezető logikai műveletek

Módszertanilag a kritikai realizmus két központi logikai műveletre épül, amelyek mindkettője megjelenik a jelen kutatásban. A retrodukció az a következtetési művelet, amelynek során a megfigyelhető jelenségektől visszakövetkeztetünk azokra a generatív mechanizmusokra, amelyek létrehozhatták ezeket. Az abdukció – Charles Sanders Peirce⁹ nyomán – ezzel rokon, de szélesebb értelmű művelet: meglepő vagy egyetlen meglévő kerettel sem koherensen

---

⁶ Sayer (1992).

⁷ Danermark (2002).

⁸ Gadamer (1960).

⁹Sántha (2008) idézi Peirce (1878).

magyarázható jelenségekre alkalmazza a „legjobb magyarázatra való következtetést” (*inference to the best explanation*).

A dolgozat mindkét műveletet hasznosítja. A román büntető eljárásbeli tapasztalataiban kirajzolódó mintázatokból – különösen abból, hogy bizonyos elemek hiánya rendszeresen problémaként tematizálódik – visszakövetkeztetek azokra a követelményekre, amelyek hiánya ezt a problémát előállítja. Egyúttal a Bottoms és Tankebe által rögzített legitimációs követelményekben felismerem azt az értelmezési keretet, amely a megfigyelt mintázatot a legkoherensebben magyarázza. Az utóbbi mozdulat tisztán abduktív: nem azt állítja, hogy a vizsgált dokumentumok eleve ebben a keretben íródtak vagy értelmezhetők; azt állítja, hogy ez a keret kínálja a legjobb integratív értelmezést a bennük megjelenő jelenségekhez.

1.6. A kutatás stratégiája: elméleti alap kutatás többretegű dokumentumelemzéssel

A kutatás műfaja szerint elméleti alap kutatás (*theoretical/conceptual research*), amely másodelemzésen alapul. Ez a műfaji besorolás két lényegi tulajdonságot rögzít. Egyrészt a dolgozat elsődleges hozzájárulása egy új elméleti koncepció megalkotása és érvelő bevezetése, nem pedig primer empirikus adatok gyűjtése. Másrészt a koncepciót másodelemzéssel támasztja alá: olyan szövegekkel és adatokkal dolgozik, amelyeket más kutatók más kérdésfeltevés mellett és részben más elméleti keretben állítottak elő.

Az elméleti alap kutatás műfaja a társadalomtudományi módszertani irodalomban önállóan elismert formátum¹⁰, amelynek célja nem hipotézisek empirikus tesztelése, hanem fogalmi tisztázás, elméleti integráció vagy új konceptuális keret megalkotása. A jelen kutatás ebben a műfajban helyezi el magát, miközben az elméleti munkát szisztematikus dokumentumelemzéssel támasztja alá.

A kutatási dizájn három, egymásra logikailag épülő módszertani lépcsőből áll. Az első lépcső a polgári és a büntető igazságszolgáltatás követelményrendszerének szisztematikus összehasonlításával megalapozza a probléma létezését és önállóságát. A második lépcső a

---

¹⁰Richard Swedberg, *The Art of Social Theory* (Princeton: Princeton University Press, 2014); Giovanni Sartori, „Concept Misformation in Comparative Politics,” *American Political Science Review* 64, no. 4 (1970): 1033–1053.

vonatkozó jogszabályok és áldozatpolitikai dokumentumok elemzésével kijelöli a jogi szabályozás teljesítményének határait. A harmadik lépcső deduktív kódolásos dokumentumelemzéssel – másodelemzéssel – igyekszik kimutatni, hogy a Bottoms–Tankebe-féle legitimációs követelmények mint az alacsonyküszöbű büntető igazságszolgáltatás követelményei a romák és a rendőrség közötti interakciókról szóló dokumentumokban kimutathatók, elsősorban a hiányuk mintázatában.

1.7. Első módszertani lépés: a polgári és büntető igazságszolgáltatás követelményrendszerének szisztematikus összehasonlítása

Az első módszertani lépés a vonatkozó szakirodalom rendszerező feldolgozására és a két igazságszolgáltatási rendszer szisztematikus, összehasonlító elemzésére épül. A célja kettős. Egyrészt rámutatni, hogy az alacsonyküszöbű büntető eljárás követelményei tartalmilag nem azonosak a polgári eljárás vonatkozásában megfogalmazott követelményekkel, és így nem vezethetők le egyszerűen az utóbbiakból. Másrészt megérteni, miért nem vonta be az access to justice koncepció a büntető igazságszolgáltatást a hozzáférhetőségi diskurzusba, és miért indokolt ezt a kihagyást felülvizsgálni.

A szisztematikus összehasonlítás analitikus dimenziók mentén szerveződik: az eljárás funkciója, a benne résztvevő felek köre, az elérhető alternatívák megléte vagy hiánya, az állami szerep természete és a felek között fennálló hatalmi viszonyok aszimmetriája. A polgári eljárással szemben a büntető eljárás az egyedüli út egyrészt arra, hogy a sértett a bűncselekmény elkövetőjével szemben védelmet és felelősségre vonást igényelhessen; másrészt arra, hogy az állam a büntető hatalom monopóliumát egyáltalán gyakorolhassa. Ez a kettős kizárólagosság éppen az, amely a klasszikus access to justice diskurzus számára paradox módon szükségtelessé tette a hozzáférhetőség problematizálását: mivel a büntető igazságszolgáltatás az egyedüli út, és elvi szinten alacsonyküszöbűnek tételezett, a hozzáférhetőségi kérdés fogalmilag mintha nem merülhetne fel. A jelen kutatás amellet érvel, hogy ez a hallgatóságos feltevés tarthatatlan: éppen az egyedüliség teszi a hozzáférhetőség elmaradását súlyosabbá, mint a polgári igazságszolgáltatás esetében, ahol elvileg léteznek alternatív vitarendezési utak.

1.8. Második módszertani lépés: jogszabályi és áldozatpolitikai dokumentumok elemzése

A második módszertani lépés a hatályos jog vonatkozó normaanyagának és az áldozatpolitikával kapcsolatos joganyagoknak, illetve stratégiai dokumentumoknak az elemzésére épül. A kvalitatív dokumentumelemzés¹¹ eljárásait alkalmazom: az anyagok rendszerező feldolgozása mellett tartalmi-fogalmi elemzést végzek, amely két, párhuzamos vonalon halad.

Az első mozzanat a jogi szabályozás érdemi lefedettségét térképezi fel: mit képes és mit nem képes a jogi keret megvalósítani az alacsonyküszöbűség biztosítása érdekében. Az elemzés célja annak megmutatása, hogy a jog mint szabályozási eszköz csak bizonyos szintig juthat el ebben a kérdésben, az alacsonyküszöbűség teljességének garantálásához szükségszerűen nyitni kell a társadalomtudományi megközelítések és értelmezési keretek felé. Ez a megállapítás a kutatás koncepcionális hozzájárulásának egyik fontos legitimáló mozzanata: rámutat arra, hogy nem a jog kiegészítéséről, hanem a jogon túlmutató, egyfajta integráló fogalmi keret szükségességéről van szó.

A második mozzanat az áldozatpolitikai dokumentumokat vizsgálja annak feltárása céljából, hogy a hazai és európai szabályozás merre tart, hol áll jelenleg, és milyen mértékben jelennek meg benne – akár implicit módon – a legitimáció elemei. Ez az elemzés egyrészt kontextust ad a kutatás többi lépcsőjéhez, másrészt előkészíti a harmadik lépcső kódolási logikáját azzal, hogy bemutatja: a Bottoms–Tankebe-féle követelmények nyomai a hatályos szabályozási diskurzusban is észlelhetők, ám rendszerezett, koherens keretbe foglalva nem jelennek meg.

1.9. Harmadik módszertani lépés: deduktív kódolásos másodelemzés

A kutatás harmadik módszertani lépcsője során a vizsgálatba bevont dokumentumok romák és rendőrök közötti interakciókat dokumentálnak vagy elemeznek. Az eljárás szakmai

---

¹¹ Bowen (2009); Altheide (1996).

megnevezése deduktív kódolós kvalitatív tartalomelemzés¹² másodelemzés¹³ formájában. A következő alfejezetek e módszertani eljárás minden komponensét részletesen tárgyalják.

1.9.1. A másodelemzés mint módszertani eljárás

A másodelemzés (*secondary analysis*) önálló módszertani eljárás, amelynek jelentős szakirodalma van a kvalitatív kutatás területén. Janet Heaton a tárgykör monografikus feldolgozásában a másodelemzés több típusát különbözteti meg; a jelen kutatás eljárása ezen belül a *supplementary analysis* és a *re-analysis* kategóriák határán helyezkedik el¹⁴: korábban más célra előállított adatokat új kutatási kérdés és új elméleti keret szempontjából vizsgál meg, anélkül, hogy az eredeti elemzéseket cáfolni vagy felülrni kívánna.

A korpusz, amelyre a másodelemzés irányul, kettős természetű. Egyrészt tudományos közlemények, amelyek romák és rendőrök közötti interakciókat empirikusan vizsgálják; másrészt civil szervezeti és intézményi riportok, amelyek hasonló tárgyban születtek dokumentációs vagy érdekérvényesítési céllal. Az anyagok közös jellemzője, hogy egyikük sem a Bottoms–Tankebe-féle legitimációs követelmények kifejezett vizsgálatára készült, és egyikük sem az alacsonyküszöbű büntető igazságszolgáltatás fogalmi keretében szerveződik. Ez a megfeleléshiány a másodelemzés legitimitásának nem akadálya, hanem éppen a feltétele: a jelen kutatás abban érdekelt, hogy a más célból, más keretben létrejött anyagokra új értelmezési keretet kínáljon.

1.10. A rekontextualizáció filozófiai legitimitációja

Az a módszertani mozdulat, hogy más kutatók által, más kérdésfeltevés mellett és más elméleti keretben készült szövegekre saját fogalmi keretet vetítsek, két filozófiai hagyományban is megalapozható. Paul Ricoeur hermeneutikai elmélete szerint a szöveg, amint létrejön, eltávolodik szerzőjétől és eredeti kontextusától; ezt nevezi *distantiation*-nek¹⁵. A szöveg többletjelentéssel (*surplus of meaning*) rendelkezik, amely meghaladja a szerző eredeti szándékát. Ennek folyományaként a szöveg nem azonos azzal az értelmezési kerettel, amelyben

---

¹² Mayring (2014).

¹³ Heaton (2004).

¹⁴ Heaton (2004).

¹⁵ Ricoeur (1976).

létrejött, és új horizontok új jelentéseket hívhatnak elő belőle. A másodelemzés tehát nem visszaélés a szöveggel, hanem a szövegszerű létezés természetéből fakadó lehetőség.

A kritikai realista keretben ugyanez a mozdulat más nyelven indokolható. Mivel a társadalmi valóság rétegzett, és egyetlen elemzési keret sem ragadja meg maradéktalanul a generatív mechanizmusokat, ugyanaz az empirikus anyag különböző retrodukciós perspektívákból különböző mintázatokat fedhet fel. Az eredeti kutató egy bizonyos elméleti rendből retrodukált; a jelen dolgozat egy másik rendből retrodukál ugyanarról az anyagról. Ez nem ütközés, hanem két, részben átfedő, részben kiegészítő hozzáférés a társadalmi valóság mélyebb szintjéhez.

A két filozófiai megalapozás találkozási pontja az a belátás, hogy a recontextualization legitim kutatási mozdulat, feltéve, hogy módszertanilag reflektált, az eredeti kontextusra tekintettel van, és átláthatóvá teszi saját értelmezési műveleteit.

1.11. A kódrendszer elméleti megalapozása

A másodelemzés deduktív kódrendszerre épül. A négy fő kód a Bottoms és Tankebe által kidolgozott alapvető legitimációs követelményekből származik¹⁶: eljárási igazságosság (procedural justice), elosztó igazságosság (distributive justice), hatékonyság (effectiveness) és jogszerűség (lawfulness). Mindegyik fő kód több alkódra bomlik, amelyek a követelmény részkomponenseit operacionalizálják, és lehetővé teszik a szövegrészletek differenciált hozzárendelését. A kódrendszer deduktív jellege fontos módszertani jelentőséggel bír. A kódok nem a vizsgált szövegekből kerülnek elő induktív úton, hanem előzetesen, elméleti megfontolás alapján kerülnek rögzítésre. Ez két előnnyel jár. Egyrészt a kódolás reprodukálható és átlátható; a kódok forrása dokumentált, definíciójuk rögzített, alkalmazásuk független a kutató pillanatnyi értelmezési döntéseitől. Másrészt – és ez a tautológiamentesség szempontjából alapvető – a kódok forrása nem a dolgozat saját koncepciója, hanem egy attól független elméleti hagyomány; a koncepció érvényessége így nem azon múlik, hogy „megtalálja-e saját maga reflexióit” a szövegekben, hanem azon, hogy a tőle független kódok megjelenése koherens mintázatot mutat-e, és ez a mintázat a koncepció által kínált értelmezési keretben válik-e a legjobban érthetővé.

---

¹⁶ Bottoms –Tankebe (2012).

1.12. A kódolási eljárás

A kódolás szakaszosan halad. Az első olvasás célja a teljes szöveg globális megértése; a kódolási döntéseket ez a fázis még nem érinti. A második olvasás során a kutató a kódkönyv (*codebook*) alapján szakaszosan azonosítja azokat a szövegrészteteket, amelyek valamely kódhoz hozzárendelhetők, ide értve azokat a részleteket is, amelyekben a kódolt elem hiánya jelenik meg artikulált problémaként. A kódolás során minden szövegrészlet kontextusban értelmeződik, a részletek izolált kiragadása, kontextusukból elszakítása nem megengedett eljárás.

1.13. A hiány mint értelmes empirikus lelet

Az elemzés egyik módszertani sajátossága, hogy a kódok megjelenését nemcsak pozitív formában – vagyis a kódhoz rendelhető tartalom expresszív jelenléteként –, hanem hiány formájában is azonosítja és súlyosbító körülményként kezeli. A vizsgált korpusz természete és a kutatás előfeltevése együttesen arra utal, hogy a legitimációs követelmények a romák és a rendőrök közötti interakciókról szóló dokumentumokban elsősorban a hiányuk mintázata mentén lesznek azonosíthatók: a riportok és tanulmányok visszatérően arról szólnak, hogy bizonyos elemek – az eljárási tisztesség, az egyenlő bánásmód, az érdemi következmény, a jogszerű eljárás – elmaradnak az interakciókból, és ez az elmaradás artikulált problémaként jelenik meg. A hiány mint empirikus lelet módszertanilag legalábbis annyira súlyos, mint a jelenlét. A hermeneutikai hagyományban – különösen Foucault tudásarcheológiai elemzéseiben¹⁷ – a „beszélő csendnek” sajátos episztemológiai státusa van: ami hiányzik, az hiánya által teszi jelen lévővé magát mint normatív elvárást. Ha egy interakcióról szóló dokumentum visszatérően arról szól, hogy az eljárási igazságosság elemei elmaradtak, az nem csupán negatív lelet; egyúttal azt is jelzi, hogy a megfigyelő, a dokumentáló vagy maga a résztvevő olyan normatív horizontból szemléli az interakciót, amelyben ezeknek az elemeknek meg kellett volna jelenniük. A jelen kutatás éppen ezt a normatív horizontot kívánja explicit módon megnevezni az alacsonyküszöbű büntető igazságszolgáltatás koncepciójával.

---

¹⁷ Foucault (2001).

1.14. A megerősítési logika tisztázása: miért nem tautologikus a kutatási dizájn

Az eljárás módszertani érvényessége szempontjából külön figyelmet érdemel a tautológia gyanújának előzetes elhárítása. A gyanú így foglalható össze: ha a kutató saját koncepciójához keres megerősítést a dokumentumokban, és a kódokat előzetesen, saját elméleti keretéből vezeti le, akkor a „megerősítés” garantált, az eljárás pedig körkörös. A jelen kutatás logikája azonban három ponton tér el attól a sémától, amely tényleges tautológiához vezetne. Először, a kódok forrása nem a dolgozat által megalkotott koncepció, hanem egy attól független elméleti hagyomány – Bottoms és Tankebe legitimációelmélete. A kódok megjelenése (vagy hiánya) a vizsgált dokumentumokban valódi empirikus kérdés, amelynek kimenetele előre nem garantált. Ha a Bottoms–Tankebe-féle követelmények nem volnának kimutathatók a romák és rendőrök közötti interakciókat dokumentáló anyagokban, ez érdemi negatív lelet lenne, és aláásná a dolgozat központi téziséét. Másodszor, az empirikus megfigyelés és az elméleti hozzájárulás szintje logikailag elválk egymástól. A dolgozat empirikus állítása az, hogy a négy legitimációs követelmény (és alkódjaik) konzisztens mintázatban – elsősorban hiányuk artikulált problematizálásaként – felmerülnek a vizsgált korpuszban. Az elméleti állítás ezzel nem azonos: az alacsonyküszöbű büntető igazságszolgáltatás koncepciója nem következik az empirikus megfigyelésből, hanem *értelmezi* azt. A koncepció arra a kérdésre kínál választ, hogy *miért* éppen ezek az elemek csoportosulnak az interakciókról szóló dokumentumokban, és milyen normatív horizont teszi értelmezhetővé az artikulált hiányokat. Harmadszor, a kutatási logika abduktív, nem deduktív vagy hipotézis-tesztelő. Az abdukción – a „legjobb magyarázatra való következtetés” – sem körkörös, sem tautologikus eljárás.¹⁸ A kérdés nem az, hogy „elejétől fogva igaz volt-e” a koncepció, hanem az, hogy a megfigyelt mintázatok integratív értelmezésére jobb magyarázatot kínál-e a koncepció, mint a meglévő alternatívák – a tisztán jogi keret, a Bottoms–Tankebe-keret önmagában, vagy más társadalomtudományi keretek. Ennek az értékelésnek a transzparenciája a módszertani fejezet és az érdemi elemzés együttes feladata.

---

¹⁸Az abdukción kvalitatív kutatásban betöltött szerepéhez lásd Sántha, „Abduktív következtetés.”

III. Az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés

1. Az access to justice (AtJ) koncepció történeti áttekintése

Egyetlen mondat képes megragadni azt a felismerést, amelyből az access to justice (AtJ) mint önálló kutatási és reformprogram megszületett: a jogegyenlőség nem azonos az esélyegyenlőséggel. Attól, hogy egy jogrendszer formálisan elismeri minden polgára számára a bírósághoz fordulás jogát, ebből még messze nem következik, hogy ezt a jogot mindenki ténylegesen, az élet apró és nagy érdeksérelmeinek sűrűjében képes is gyakorolni. A jog kinyitja az ajtót – de hogy a polgár be tud-e menni rajta, az a jog szövegén kívüli világon múlik: az anyagi lehetőségein, az ismeretein, a kapcsolatain, a fizikai és pszichológiai erőforrásain, sőt azon is, hogy az ajtó mögött valami olyat talál-e, amit egyáltalán igazságosnak nevezhetünk. Ez a fogalmi feszültség – a formális joghoz való hozzáférés és a tényleges joggyakorlás közötti hasadék – nem újkeletű felismerés. Reginald Heber Smith 1919-ben megjelent *Justice and the Poor* című tanulmánya az amerikai szegények jogvédelmét vizsgálva már explicit módon megfogalmazta, hogy a jogegyenlőség deklarációja önmagában nem elegendő; a kérdés az, hogy a kevésbé tehetősek mennyiben juthatnak hozzá ahhoz a jogi segítséghez, amely a jogaikat valóban élővé teszi.¹⁹

Az ettől a felismeréstől a XX. század végéig vezető út hosszú és kerülőkkel teli. Cappelletti és Garth 1978-as klasszikussá vált munkája – amely egyúttal az ún. Florence Access-to-Justice Project általános összefoglalója is – éppen ennek a hosszú útnak a kontúrjait rajzolja meg. A XVIII–XIX. század liberális, „polgári” jogfelfogása a jogokat természetjogi adottságként kezelte: azok megelőzik az államot, és megőrzésükhöz az kell, hogy az állam tartózkodjon a beavatkozástól. A „jogi szegénység” – vagyis sokak azon képtelensége, hogy ténylegesen használni tudják a jogot és intézményeit – egyszerűen nem volt állami felelősség. Az igazságszolgáltatás, mint más áru a laissez-faire rendszerben, áru volt: csak az juthatott hozzá, akinek tellett rá, és aki nem tudott megfizetni, az saját sorsának hordozója maradt.²⁰ Ez a felfogás akkor kezdett összeomlani, amikor a társadalmi viszonyok bonyolódásával az emberi

---

¹⁹ IStorgaard (2023) 1213–1214 idézi Smith (1919).

²⁰ Cappelletti és Garth (1978) 181–183.

jogok természete is átalakult. A pusztán „negatív” természetjogi katalógus mellett – élet, szabadság, tulajdon – megjelentek a „pozitív” szociális jogok: a munkához, az egészséghez, az anyagi biztonsághoz, az oktatáshoz való jogok, amelyek pontosan azt célozták, hogy a korábban deklarált jogok ténylegesen, mindenki számára elérhetővé váljanak. Az 1946-os francia alkotmány preambuluma – amelyet az 1958-as alkotmány is kifejezetten átvett – már nyíltan elismeri, hogy a klasszikus jogok mellé szükségesek „különösen napjainkban” az új szociális és gazdasági jogok.²¹ Cappelletti és Garth ebben a gondolati ívben helyezik el az ATJ koncepcióját, és valójában radikális állítást fogalmaznak meg: a hatékony jogvédelemhez való jog ma már nem egy a sok jog közül, hanem maga a legalapvetőbb emberi jog – a többi jog gyakorolhatóságának előfeltétele. Ahogy ők fogalmazzák: a jogok birtoklása értelmetlen azok nélkül a mechanizmusok nélkül, amelyek arra lennének hivatottak, hogy ezeket hatékonyan érvényesítsék.²²

A korai access to justice irodalom egyik legszembetűnőbb sajátossága – amit különösen Rebecca Sandefur már egy – jogtudomány fókuszát tágítva – társadalomtudományos szemmel emel ki, hogy szinte minden kérdést a jog felől tett fel. A „jogi szükséglet” (legal need), a „jogi tanácsadáshoz való hozzáférés”, a „bíróságok elérhetősége” mint kategóriák a XX. század közepétől fokozatosan strukturálták a kutatást, miközben a problémák legnagyobb része a jogon kívülről érkezett: szegénység, lakhatási nehézségek, családi konfliktusok, munkahelyi diszkrimináció, fogyasztói kiszolgáltatottság. A jognak ezekre adott válasza egyszerre maga is az egyenlőtlenségek újratermelője és lebontója: a polgári jogi tapasztalatok a társadalmi-gazdasági egyenlőtlenségek motorjává válhatnak.²³

Lawrence Friedman történeti kommentárjában arra emlékeztet: az „access to justice” kifejezés a XIX. századig nyúlik vissza, azonban mint koncepció – vagyis mint reformprogramot szervező alapfogalom – csak az 1970-es években bukkant fel, és azóta szinte ellenállhatatlanul terjedt. Több száz könyv, cikk és jelentés foglalkozott a témával, ügyvédi kamarák, politikusok, kormányzatok, jótékonyági szervezetek és nem kormányzati szervezetek tucatja bocsátotta közzé saját access to justice-programját.²⁴

---

²¹ Cappelletti és Garth (1978) 183–184.

²² Cappelletti és Garth (1978) 185.

²³ Sandefur (2008) 339–340.

²⁴ Friedman (2010) 3–5.; Cornford (2016) 27–28.

Cornford találó megfogalmazása szerint az access to justice ma olyan kifejezés, mint a „közösség”: olyan érzelmileg felfűtött pozitív tartalom kötődik hozzá, hogy alig képzelhető el valaki, aki nyíltan ellenezné. Roger Smith brit jogász szavaival: a kifejezés erőssége és gyengesége egyaránt a homályosságában rejlik.²⁵

Storgaard 2023-as feltérképező szakirodalmi áttekintése átfogóan dokumentálja, hogy az utóbbi húsz-harminc évben a kutatási terület fokozatosan emancipálódott a tisztán jogtudományi keretek alól, és belépett a szociológia, a politikatudomány és (kisebb mértékben) a humán tudományok területeire. Ez a többszólamúság sok életet és árnyalatot hozott a diskurzusba – ugyanakkor a homályosság sem oldódott fel: a sokféle hang részben éppen azzal a paradox eredménnyel járt, hogy ma még kevésbé egyértelmű, mit is jelent pontosan az AtJ koncepciója, mint negyven éve.²⁶

A „justice gap” – a deklarált jogosultságok és a tényleges joghoz jutás közötti rés – ma már stabil, intézményi és empirikus megalapozottságú fogalom. A Hague Institute for Innovation of Law (HiIL) 2014 óta folytat Justice Needs and Satisfaction (JNS) néven globális felméréseket, és módszertani szempontból is hozzájárult ahhoz, hogy a kutatás kilépjen a jogi szakirodalom hagyományos kereteiből. Erről az intézményi fordulatról részletesen a 4. pont szól.²⁷

Bár jogi fogalomként indult – végül a jogtudományon túlmutató, multidiszciplináris probléma lett. Asbjørn Storgaard kriminológusi pozícióból tett megállapítása e tekintetben különösen éles: a jövőbeli AtJ kutatásnak nem csupán üdvös, hanem szükségszerű, hogy egyértelműbben értse a problémát, multidiszciplinárisan közelítse meg, empirikusan megalapozza következtetéseit, sokféle társadalmi valóságot vizsgáljon, és figyeljen a minőségre – nem csupán a mennyiségre.²⁸

A fejezet célja, hogy végig kövesse ennek a koncepciónak az életútját és sarokpontjait, annak érdekében, hogy kinyíljanak azok a rétegek, amelyek mentén láthatóvá válik, hogy egyfelől mi is a magja – így miben tér el a pusztán törvény előtti egyenlőség vagy tisztességes eljárás elveitől –, illetve hogy kirajzolja azokat a szempontokat, amelyeken mentén egyértelműen

---

²⁵ Cornford (2016) 27 idézi Smith (2011).

²⁶ Storgaard (2023) 1211–1212.

²⁷ HiIL: Justice Needs and Satisfaction.

²⁸ Storgaard (2023) 1209–1210, 1222–1226.

tettenérhető 1. a büntető igazságszolgáltatástól való elhatárolása és 2. ennek az eredeti AtJ koncepció alá vonhatatlansága. Ennek megfelelően a fejezet először bemutatja azt a szakirodalmi áttekintést, ami szorosan az AtJ koncepciót tárgyalja, melyet a vonatkozó jogszabályok bemutatása követ, végül a sort az AtJ-t érintő indexek/ indikátorok áttekintése zárja.

2.1. Cappelletti, a Florence Project és a hullám-metaforák

Az AtJ tudományos megalapozása szempontjából megkerülhetetlen Mauro Cappelletti olasz jogász és jog-összehasonlító munkássága. A Firenzei Egyetem, később a Stanford és a Firenzei European University Institute professzora az 1970-es években olyan kutatási programot indított, amely – ma is – a terület alapvető hivatkozási pontja. A Ford Foundation és az olasz Consiglio Nazionale delle Ricerche (CNR) támogatásával létrehozott Florence Access-to-Justice Project négy évig tartó, jogösszehasonlító munka volt, amelynek eredménye négykötetes monumentális kiadvány: egy világméretű országtanulmány-gyűjtemény (Volume I), az ígéretes intézményi megoldásokat áttekintő tanulmánykötet (Volume II), egy elméleti perspektíváknak szentelt válogatás (Volume III), valamint a konfliktuskezelés antropológiai szemléletű kötete (Volume IV).²⁹

A Florence Project az AtJ-t nem egyszerűen leírni vagy ünnepelni kívánta, hanem mint reformprogramot is megalapozni. A program kettős törekvése a következő alapfeltevésekre épült: a szociális igazságosság – ahogyan azt a modern társadalmak keresik – feltételezi a hatékony hozzáférést. A jogrendszernek két alapvető célt kell megvalósítania: először, mindenki számára egyenlően hozzáférhetőnek kell lennie; másodsor, olyan eredményekhez kell vezetnie, amelyek egyéni és társadalmi értelemben is igazságosak. A projekt fókuszában elsősorban az első pont állt: a hozzáférés.³⁰

A Projekt eredményei közül a legszélesebb körben recipiált – és máig leggyakrabban idézett – Cappelletti és Garth „három hullám”-modellje. A modell azt a történeti és intézményi ívet rajzolja meg, amelyen keresztül az AtJ mint reformprogram a XX. század közepén-végén kibontakozott. A hullám-metafora azt sugallja, hogy ezek a reformfázisok nem egymást

---

²⁹ Cappelletti és Garth (1978) 181.

³⁰ Cappelletti és Garth (1978) 182.

felváltó, hanem egymásra rakódó és tartósan érvényben maradó megközelítések – minden új hullám az előzők hiányosságaira reagált, miközben azok eredményeit nem törölte.³¹

Az első hullám: jogi segítség a szegényeknek. A modern államok első, nagyobb léptékű AtJ-erőfeszítései a szegények számára biztosított jogi képviseletre koncentráltak. A komplex jogi környezetben az ügyvéd segítsége gyakran már a polgári igény bíróság elé viteléhez is elengedhetetlen, miközben a XX. század közepéig a legtöbb országban a jogsegélyrendszer alapvetően a (magánpraxisban dolgozó) ügyvédség önkéntes („munus honorificum”) szolgáltatására épült. Ez az állam passzív szerepével járt és végül működésképtelenné bizonyult: a tapasztalt és magasabban kvalifikált ügyvédek inkább a fizető munkára koncentráltak, a programok finanszírozói pedig a jogosultság megszerzésére meredek küszöbököt állítottak.³²

A XX. század utolsó harmadában a reformok dinamikus felgyorsultak. Az Egyesült Államokban 1965-ben – a Lyndon B. Johnson-féle „War on Poverty” részeként – a Legal Services Program elindítása fordulópont volt. Németország 1919-től, Anglia 1949-től kezdte el az állami kompenzációt az ügyvédek számára (Legal Aid and Advice Scheme), Franciaország 1972-ben váltott a „sécurité sociale” alapú jogsegélyre, Svédország ugyanebben az évben fogadott el új programot, Quebec tartomány először hozott létre állami finanszírozású jogsegélyrendszert, Hollandia, Ausztria és Ausztrália jogsegélyrendszereit modernizálták.³³

Az első hullám sikerei mellett azonban hamar megmutatkoztak annak korlátai. Az ügyvédközpontú jogsegély-modell – bármilyen szélesre is építették – szükségképpen az egyéni jogviták és az individuális jogosultságok keretei között maradt. A „diffúz érdekek” – a fogyasztók, a környezetvédelem, a kisebbségek, a fogvatartottak kollektív érdekei – fogalmi és intézményi okokból egyaránt kicsúsztak a hagyományos jogvédelem hálójából. A bíróságok klasszikus, kétszereplős eljárása nehezen tudta integrálni a kollektív érdeksérelmet.³⁴ A második hullám: a diffúz érdekek képviselete. A diffúz érdekek képviselete éppen azt a problémát célozza, amit az első hullám hagyott megoldatlanul. Az amerikai class action-modell egyik radikális vívmánya, hogy lehetővé teszi: az ítélet kötelező legyen az osztályhoz tartozó

---

³¹ Cappelletti és Garth (1978) 196–197.

³² Cappelletti és Garth (1978) 196–198. Cappelletti és Garth (1978) idézi Cappelletti–Gordley–Johnson (1975).

³³ Cappelletti és Garth (1978) 199–204.

³⁴ Cappelletti és Garth (1978) 209–211.

távolmaradt tagjaira is, jóllehet ezek soha nem kaptak egyéni értesítést a perről. Ez együtt jár a res judicata, a kereshetőségi jog, az „adekvát képviselő” és a „meghallgatáshoz való jog” hagyományos fogalmainak újragondolásával. A második hullám az amerikai kontextusban – Chayes „public law litigation” fogalmával – különösen erőteljes formát öltött; Európában a Verbandsklage, az ombudsman-rendszerek és a public interest groups intézményesítése jelezte ugyanezt a tendenciát.³⁵

A második hullám paradox eredménye: miközben sok új csatornát nyitott a jogérvényesítésre, megmutatta a strukturális határait is. A „köz” képviselője óhatatlanul felteszi a kérdést, ki nevezhető legitim képviselőnek, a diffúz érdekek azonosítása maga is politikai feladat.³⁶

A harmadik hullám: új AtJ-megközelítés. A harmadik hullám az előzőek eredményeit nem helyettesíteni, hanem keretbe foglalni szándékozott. Cappelletti és Garth megfogalmazása szerint ez a hullám már nem egy-egy konkrét eszközre koncentrál (jogsegély, kollektív kereshetőség), hanem a vitafeloldási, képviselői, megelőzési intézmények teljes spektrumára. A bíróságok mellett megjelennek és intézményesülnek az alternatív vitarendezési (ADR) megoldások, a kis perértékű ügyek számára kialakított gyorsított eljárások, a fogyasztói panaszok jogi és kvázi-jogi mechanizmusai, a megelőzést szolgáló intézmények.³⁷ Cappelletti 1992-es South African Law Journal-tanulmánya – az akkor 65 éves szerző egyfajta visszatekintése – ezt az érvelést pontosítja és politikailag élesíti tovább. Cappelletti itt már nyíltan állítja: az AtJ egyszerre elmélet és gyakorlati reformprogram, és mindkettő egymás nélkül komolytalan.³⁸

Roderick A. MacDonald elemzése huszonöt évvel a Florence Project után kibővítette a modellt. A negyedik hullám figyelme a vitákon túli dimenziók felé fordult: az alternatív vitarendezést mint a pereskedést megelőző stratégiát, a polgárok bevonását a jogalkotás és jogalkalmazás intézményeibe, valamint a nem állami szabályozó testületek növekvő szerepét tematizálja. Az ötödik hullám az élet minden szegmensére kiterjeszti az AtJ-t: az egészség, a szociális ellátások, a foglalkoztatás, az erőszakos viktimizációval szembeni védelem és a polgári igazságszolgáltatáshoz való hatékony hozzáférés között szoros összefüggést lát, és ezek között

---

³⁵ Cappelletti és Garth (1978) 209–215 idézi Chayes (1976) 1281.

³⁶ Cappelletti és Garth (1978) 216–218.

³⁷ Cappelletti és Garth (1978) 222–224. A szerzők az „access-to-justice approach” megjelölést éppen azért választották, hogy hangsúlyozzák: nem egyetlen technikára épül, hanem rendszerszintű reform-programra.

³⁸ Cappelletti (1992) 22–24, 35–39.

proaktív stratégiákat tart szükségesnek.³⁹ MacDonald eredeti könyvfejezete – amely a kanadai access to justice-vitában gyökeredzik – a hullámok intellektuális kibővítésének elsődleges forrása.⁴⁰ A negyedik hullám empirikus alátámasztásához Ab Currie kanadai felmérése ad jelentős hozzájárulást: az alacsonyabb-közepes jövedelműek polgári jogi problémáinak incidenciáját és mintázatait tárja fel, és ezzel az elméleti modellt empirikus háttérrel látja el.⁴¹

Egy másik megközelítésben Sage-Jacobson ausztrál kontextusra nézve a következőképpen sűríti össze a hullámokat: 1.) a jogi szolgáltatásokhoz való hozzáférés egyenlősége; 2.) az igazságszolgáltatási rendszer strukturális egyenlőtlenségei; 3.) informális igazságszolgáltatás és a viták megelőzése-eszkalációjuk megakadályozása; 4.) hatékonyság és verseny mint a költségek csökkentésének eszközei; 5.) az előző négy hullám integrációja, az „önszabályozás és a demokráciaelmélet” felhasználásával a közösségen belüli szubsztantív igazságosság normatív koncepcióinak előmozdítására.⁴²

Mies-Westerveld a hullámokat nem progresszív felismerések egymásutánjaként, hanem önálló érdemekkel bíró fejlesztési vonulatokként kezeli – és határozottan amellet érvel, hogy a 2020-as évekre megérkezett egy hatodik hullám is, amit ő „digitalizációnak” nevez. Ez két epizódra bontható: egyrészt a digitális eszközök beépítése a jogi szolgáltatásokba – mind a bíróságokon, mind a jogi információ- és tanácsadásban –, másrészt a mesterséges intelligencia robbanásszerű megjelenése a jogállamiság minden szegmensében. Ez utóbbi különös ellentmondással jár: a mesterséges intelligencia egyaránt megjelenhet a jogállamiság ellenségeként és – paradox módon – az AtJ egyik új ígéretként.⁴³

A hullám-metaphora – éppen mert nagyon plasztikus – időnként veszélyes is: csábít arra, hogy az AtJ fejlődését egyszerűbb progresszióként ábrázoljuk, mint amilyen ténylegesen az. A kortárs irodalom egyik fontos belátása, hogy a hullámok közötti hangsúlyok kultúránként és jogrendszerenként eltérőek, és hogy a hullámok között konfliktusok is vannak: az alternatív vitarendezés terjedése nem feltétlenül erősíti a polgári-politikai jogokat, a digitalizáció pedig nemcsak hidakat, hanem új szakadékokat is teremthet.⁴⁴

---

³⁹ Mies-Westerveld (2024) 2–3 idézi MacDonald (2005).

⁴⁰ Mies-Westerveld (2024) idézi MacDonald (2005) 19-112.

⁴¹ Currie (2006) 217-242.

⁴² Mies-Westerveld (2024) 3 idézi Sage-Jacobson (2015).

⁴³ Mies-Westerveld (2024) 3-4 idézi Ayers et al. (2023).

⁴⁴ Mentovich, Prescott és Rabinovich-Einy (2023) 1–4.

A hullámokat tehát úgy érdemes olvasnunk, ahogy Cappelletti és Garth gondolta őket: nem mint történeti szakaszok zárt sorát, hanem mint egymásra rakódó reform-szemléletmódokat, amelyeknek mindegyike egy-egy szempontból ráirányítja a figyelmet arra, hogy az AtJ mint cél nem azonos egyetlen technikával sem – így sem a jogsegéllyel, sem a kollektív kereshetőséggel, sem az alternatív jogvitarendezéssel, sem a digitalizációval –, hanem mindezek tudatosan kombinált rendszerével.

2.2. ... de mit is jelent igazából az AtJ?

Ha az AtJ fogalmát a vonatkozó szakirodalmi bázis áttekintésével próbálnánk meghatározni, gyorsan beleszaladnánk abba, amit Hazel Genn – a Path to Justice-módszertan keresztanyja – találóan úgy fogalmazott meg, hogy „rengeteg erdőt kivágtak már az access to justice definíciójának keresése közben”, amihez társul egy olyan reflex is, amely rendre tettenérhető az AtJ-t vizsgáló tanulmányokban: egyfajta exkuzáló felütéssel indítás arra nézve, hogy valójában egyfajta köd „rejtje el” a fogalmat, amely így szigorú definícióként aligha ragadható meg. Roger Smith brit ügyvéd egyenesen azt javasolta 2011-ben, hogy a kifejezést jobb lenne elhagyni – e tanács azonban nem talált meghallgatásra: ma is használjuk, a feladat nem a fogalom temetése, hanem annak strukturált végiggondolása.⁴⁵

Ennek a fejezetnek a célja, hogy néhány meghatározó szerző álláspontját külön-külön, az ő saját perspektívájukból mutassa be – három szempont mentén: mit jelent az ő olvasatukban az AtJ; milyen problémára reflektálnak ezzel a fogalommal; és miben rejlik megközelítésük lényege, vagyis hogyan ragadják meg azt, ami a szigorúan formális „mindenki fordulhat bírósághoz”, jogegyenlőséget egyedülként szemelőtt tartó elven túlmutat.

2.2.1. Mauro Cappelletti és Bryant Garth

Cappelletti és Garth – ahogyan a fentiekben is kirajzolódott már – az AtJ-t mint a hatékony hozzáférést értelmezi két alapvető célhoz: az igazságszolgáltatási rendszer egyenlő hozzáférhetőségéhez és az egyéni és társadalmi szempontból igazságos kimenetelhez.

---

⁴⁵Mies-Westerveld (2024) 1 idézi Genn (2012); Mies-Westerveld (2024) 1 idézi Smith (2011).

Számukra az AtJ nem önálló jogként jelenik meg, hanem egyszerre a szociális jog és a többi jog gyakorolhatóságának alapfeltételeként. A megközelítés lényege, hogy a hangsúlynak az eljárási és intézményi struktúrán kell lennie ahhoz, hogy ne csak „statikusan” birtokolt jogokról beszélhessünk – ezek mellé szükségszerűek a megfelelő eljárási mechanizmusok is.⁴⁶

Arra a problémára reflektálnak, miszerint a polgári eljárás hagyományos elméleti tana – egészen az 1970-es évek közepéig – egy „semleges” eszközként kezelte a procedurális szabályozást, anélkül hogy elismerné: ezek a szabályok nagyon konkrét társadalmi célokat is szolgálnak. Szerintük az „egyenlő felek a bíróság előtt” feltevése a valóságban szinte sehol nem teljesül; a felek strukturálisan egyenlőtlenek (az „erőforrással bíró ismétlődő felperesek” – Marc Galanter „repeat players” fogalmával – szisztematikus előnyt élveznek). Az AtJ ezt az egyenlőtleniséget hivatott – legalább részben – kompenzálni.⁴⁷ Galanter eredeti 1974-es tanulmánya – amely egyike a jogszociológia legtöbbet idézett írásai közül – az első szisztematikus elemét adja annak, hogy ebben a rendszerben miért „erősek az erősek”.⁴⁸ A megfigyelést empirikusan kibővítette az 1980-as évek Civil Litigation Research Project-tanulmánya, amely a polgári per költségeinek tényleges összetételeit elemzi.⁴⁹

Cappelletti és Garth megközelítésében a fogalom lényege: az igazságszolgáltatáshoz való tényleges hozzáférés tehát a legalapvetőbb követelménynek – a legalapvetőbb „emberi jognak” – tekinthető minden olyan modern, egalitárius jogrendszerben, amely mindenki jogait nem csupán deklarálni, hanem ténylegesen biztosítani kívánja⁵⁰. Ezt a társadalmi-gazdasági kontextusra való érzékenységből szükséges levezetni, és ezért szükségképpen interdiszciplináris: a szociológia, a politikatudomány, a közgazdaságtan, a pszichológia és az antropológia eszközei nélkül a jogtudomány alkalmatlan a tárgy adekvát kezelésére.

2.2.2. Deborah L. Rhode

---

⁴⁶ Cappelletti és Garth (1978) 182, 185.

⁴⁷ Cappelletti és Garth (1978) 191–192 idézi Galanter (1974) 95 [9 Law & Society Review, „Why the 'Haves' Come Out Ahead”].

⁴⁸ Cappelletti és Garth (1978) idézi Galanter (1974) 95–160.

⁴⁹ Trubek és Tsai. (1983) 72–127. A „Civil Litigation Research Project” összesítő tanulmánya – az amerikai polgári per költségeinek empirikus elemzése; az 1980-as évek access to justice-kutatásának alapcikke.

⁵⁰ Cappelletti és Garth (1978) 185.

Rhode 2001-es Fordham Law Review-cikke – amelyet azóta is gyakran idéznek – az amerikai AtJ-helyzet egyik legdrámaibb hangvételű diagnózisa. Az első mondat felütésével deklarálja a kürképet: „Equal justice under law – Amerika egyik legszilárdabban beépült és legszélesebben megsértett jogi alapelve.” Ahogy fogalmaz: bíróságok kapuit, ünnepi alkalmakat, sőt időnként még alkotmányos határozatokat is „feldíszít”, ám az semmilyen összefüggésben nem áll azzal a valósággal, ahogyan az igazságszolgáltatási rendszer ténylegesen működik.⁵¹ Rhode rámutat: a becslések szerint a szegények polgári jogi szükségleteinek négyötöde kielégítetlen marad, továbbá ugyanez igaz a közepes jövedelmű személyek mintegy két-, három háromötödére is. A kormányzati jogsegély és a büntető védőügyvédi finanszírozás abszurd módon alacsony szintje miatt a hatékony jogi képviselet a legtöbb alacsony jövedelmű peres fél számára statisztikai lehetetlenség.⁵²

Rhode-nál az AtJ nem egy önálló jog, hanem egy szélesebb, normatív programot takar: olyan jogrendszer felépítése a célja, amelyben az „equal justice under law” deklarációja és a tényleges működés közötti szakadékot csökkenteni próbálják. A megközelítés lényege két szálon fut: egyrészt empirikus, vagyis a kutatás feladata feltárni az aktuális helyzet egyenlőtlenségeit (jogi szükségletek kielégítetlensége, csoportonkénti különbségek), másrészt etikai⁵³, vagyis a jogi szakma felelősségét hangsúlyozza abban, hogy a deklarált alapelveket gyakorlattá alakítsa.⁵⁴

A probléma, amire Rhode reflektál: az amerikai jogi szakma kettős kötése. Egyfelől a hivatás öndefiníciójában fontos szerepet játszik az „equal justice” eszménye, másfelől a piaci alapon működő ügyvédség struktúrái szisztematikusan akadályozzák ezt. A pro bono munka mellékterméke a piaci modellnek, nem ellensúlya. Rhode különös figyelmet szentel az amerikai jogi képzés szerepének is: az „access to justice” mint kurzus periférián marad a jogi oktatásban, miközben a kérdés az egész szakma legitimitását érinti.⁵⁵

2.2.3. Tom Cornford

---

⁵¹ Rhode (2001) 1785–1786. „Equal justice under law” Cass Gilbert építész javaslatára került a Cass Gilbert által tervezett Supreme Court-épület homlokzatára 1935-ben.

⁵² Rhode (2001) 1785.

⁵³ Rhode a jogi etikával kiemelten foglalkozott.

⁵⁴ Rhode (2004) 369–372.

⁵⁵ Rhode (2001) 1788–1791; Rhode (2004) 370–375.

Cornford a fogalom analitikus tisztázásár tett kísérletet. Cornford szerint az access to justice „lényegében vitatott fogalom” (essentially contested concept) Dworkin értelmében: olyan koncepció, amelyről egyetértünk, hogy jó dolog, ellenben annak pontos tartalmáról nem.⁵⁶ Cornford szerint az AtJ-nak van egy olyan jelentése, amely egészen a magját érinti a koncepciónak: ez az a követelmény, miszerint minden polgár egyenlően legyen képes a jogai védelmére. Ennek folyománya: legyen egyenlőség a jogi szolgáltatások biztosításában. Más szóval, sem a vagyon, sem a társadalmi pozíció nem nyújthat előnyt a jogi ügyek terén – csak a kérdéses érdek súlyossága számíthat abban, milyen szintű jogi segítséget kap valaki.⁵⁷

Cornford radikális javaslata: az egyik módja annak, hogy ezt biztosítsuk, egy „jogi NHS” létrehozása lenne – vagyis egy olyan, állami finanszírozású jogi tanácsadási és képviseleti rendszer, amely a National Health Service mintájára minden polgárt elérhet, szükséglet – nem pedig fizetőképesség – alapján. Cornford explicit módon összehasonlítja a jogi és az egészségügyi szolgáltatást, és érvel amellett, hogy ezek a jogi szolgáltatások területén a teljes körű állami finanszírozás nemcsak hatékonysági, hanem alapelvi szinten is indokoltabb, mint az egészségügyben.⁵⁸

Cornford megközelítésének lényege: az AtJ számára nem elegendő egy „minimalista” definíció, hanem szubsztantív tartalmat kell adni neki – méghozzá ő ezt az egyenlő jogi képviselthez való hozzáférés deklarációjában látja. Cornfordnál a hangsúlyt a jogállamiság-érv és a jogegyenlőség alapelve hordozza: ha a jogállamiságot komolyan vesszük, akkor nem tűrheti, hogy a jogi védelem szintje a fizetőképességtől függjön,⁵⁹ az egyenlő hozzáférés ideálja ennél fogva olyan állami kötelezettséget alapol meg, amelynek értelmében az államnak minden egyes polgára számára egyenlő képességet kell biztosítani ahhoz, hogy jogait megvédhesse.⁶⁰

Szembe helyezkedik Cappellettivel és Garth-tal: bár az egyenlő hozzáférés érvényesítésére tett erőfeszítések történetileg valóban a szociális jogok korszakához (XX. század) kapcsolódnak, ez nem teszi magát a jogot szociálissá – analitikailag állampolgári jog (civil right) marad.⁶¹ Ebből három következtetést von le: 1) az AtJ a jogi igazságossághoz való hozzáférést jelenti,

---

⁵⁶ Cornford (2016) 27–28.

⁵⁷ Cornford (2016) 28–30.

⁵⁸ Cornford (2016) 31–33.

⁵⁹ Cornford (2016) 38–43.

⁶⁰ Cornford (2016) 30.

⁶¹ Cornford (2016) 32.

nem általában az igazságossághoz. 2) állampolgári jogként az AtJ kulturálisan stabilabb és kevésbé vitatott pozícióban van, mint a szociális jogok: a politikai spektrum minden oldala elfogadja az állampolgári jogok fontosságát, miközben az, hogy van-e (és milyen tartalommal) jog például a lakhatáshoz vagy az egészségügyi ellátáshoz, ma is vitatott. Ha az AtJ-t szociális jogként keretezzük, gyengébb pozícióba toljuk, mint amelyet egyébként a saját jogán is megérdemelne. 3) az egyenlő hozzáférés joga szigorúbb követelmény, mint amit a szociális jogok jellemzően megkövetelnek. A szociális jogok érvényesülése védhető a túléléshez, a tisztas élethez vagy a társadalomban való érdemi részvételhez szükséges minimum biztosításával is. Az egyenlő hozzáférés ezzel szemben valódi egyenlőséget, nem minimumot kíván. Az összemérés gyakorlati következménye az, hogy a megszorítások idején a jogsegély „szociális minimumra” redukálható, miközben éppen a tényleges egyenlőtlenség mélyül, ezér Cornford ezt expliciten elutasítja. Cappelletti és Garth nem elutasítják ezt az egyenlő hozzáférési ideált, azonban utópisztikusnak minősítik és ezzel a társadalmi egyenlőtlenség csökkentését célzó tágabb projektbe, amely viszont elveszi annak önálló normatív erejét.⁶²

2.2.4. Andrew Pilliar

Pilliar egy összefüggő koncepció két oldalát mutatja be. Pilliar tézise, hogy az AtJ-koncepció középponti normatív üressége miatt az utóbbi évtizedekben nem volt képes érdemi előrehaladásra. Maga a fogalom – ahogyan Austin Sarat fogalmazott – olyasmi, amivel nehéz lenne ellenkezni: ki mondana ellent annak, hogy az igazságszolgáltatáshoz hozzá kell férni? A retorikai erőter azonban épp ettől gyenge: a koncepciónak nincs olyan kvantitatív jelzője, ami az „univerzális egészségügyi ellátáshoz” hasonló konkrét tartalmat adna neki.⁶³

Pilliar javaslata egy „személyközpontú” (person-centred) koncepció: az AtJ-t nem a rendszer felől, hanem az érintett emberek tapasztalata felől kell újradefiniálni. Kifejti, hogy a Dworkin-féle „koncepció” és „felfogás” megkülönböztetése segít elkerülni a fogalmi zsákutcákat: a koncepció (egyenlő jogvédelem) közös, de a felfogások (mit jelent ez konkrét intézményi formákban) eltérőek lehetnek.⁶⁴ Pilliar kifejezetten az egészségügytudományból kölcsönzött metaforával él: ahogy az epidemiológia a populációsztintű egészségügyi mintákat vizsgálja, és nem az egyes betegek izolált eseteit, úgy az AtJ-t is „justice epidemiology”-ként kellene

---

⁶² Cornford (2016) 32, 34.

⁶³ Pilliar (2022) 149–152 idézi Sarat (1981) 1911.

⁶⁴ Pilliar (2022) 152–155.

művelni – a jogi problémák populációsintű mintázatait és társadalmi determinánsait vizsgálva. Ez a megközelítés szorosan rokon Sandefur munkájával, és összefügg a kortárs „people-centred justice” mozgalommal.⁶⁵ Először is bemutatja a kanadai Legfelső Bíróság és más bíróságok joggyakorlatát, amely az AtJ-t a jogállamiság elvéből vezeti le, és intézmény-centrikus, formális karakterű. Gyakorlatilag a bíróságokhoz való fizikai és eljárási hozzáférést jelenti, az ember csak mellékszereplő.⁶⁶

Pilliar megközelítésének lényege: az access to justice nem a bírósághoz, ügyvédhez vagy jogi formákhoz való hozzáférést jelenti, hanem azt a populációsintű képességet, hogy az emberek a jogi problémáikat saját életük kontextusában meg tudják oldani – akár jogi, akár nem-jogi úton. A hangsúly nem a rendszeren, hanem az emberen van.⁶⁷ Ezt követően tér rá a felhasználóközpontú (user-centered) jogi szolgáltatások, integrált beavatkozás (igazságszolgáltatás, egészség, szociális és oktatási ágazatok), megelőzés, és nemcsak a perlés, hanem a vita kialakulása előtti szakaszok bevonására⁶⁸, amit az „expansive vision conception” jelöl. A „kedvezményezett teljes spektrumát” és a „szolgáltatások átfogó megközelítését” együtt kezeli, így túllép a bíróság-centrikus felfogáson – de továbbra is a jogállamiságot tartja meg fő normatív kapaszkodóként, és a polgárt elsősorban a jogi szolgáltatás „felhasználójaként” keretezi.⁶⁹ Azonban Pilliar itt nem áll meg: azt állítja: bár különböző a két felfogás, ezek ugyanabban az alapvető defektusban osztoznak: mindkettő intézmény-központú, amely így csak formalista és eljárási szempontú kötelezettségeket eredményez és a tényleges egyenlőtlenségek vakságához vezet,⁷⁰ – így nem tud választ adni az igazságosság személyes és kontextus-érzékeny természetére.⁷¹ Ezekre reflektálva fordul a rezponzív joghoz és így fogalmaz: addig a rezponzív jog a társadalmi nyomásokat „a tudás forrásaként és önkorrektív lehetőségként” érzékeli, és aktívan keresi a társadalmi szükségletekre adott jogi választ.⁷² Ám ez még mindig nem nyújt normatív szubsztanciát – ezért fordul Martha Fineman sérülékenységi elméletéhez. Fineman szerint az emberi sebezhetőség „univerzális és állandó, az emberi létből magából fakad,⁷³ és ez megköveteli az állam aktív szereplővállalását.⁷⁴ Pilliar javaslata mindezt

---

⁶⁵ Pilliar (2023) 172–176.

⁶⁶ Pilliar (2022) 155–160.

⁶⁷ Pilliar (2023) 188–193.

⁶⁸ Pilliar (2022) 165–169 idézi Bailey–Burkell–Reynolds (2013) 184–205.

⁶⁹ Pilliar (2022) 167–168.

⁷⁰ Pilliar (2022) 169–175.

⁷¹ Pilliar (2022) 176–177 idézi Sen (2009) 83.

⁷² Pilliar (2022) 178–179 idézi Nonet–Selznick (2001) 73–77.

⁷³ Pilliar (2022) 185–187 idézi Fineman (2008) 1–9.

⁷⁴ Pilliar (2022) 187–188.

egy szintézisbe foglalja: a person-centred conception of access to justice nem egy újabb intézmény-katalógus, hanem normatív irány-átállítás. A jogrendszer és a jogi szolgáltatások célja nem önmaguk integritásának őrzése, hanem a sebezhető – vagyis minden – ember támogatása abban, hogy ellenálló képességét fenntartsa. A rezponzív jog adja az érzékenységi mechanizmust (mit jelent a jognak az emberre figyelnie?), a vulnerability theory pedig a normatív tartalmat (kire és mire figyeljen?). Az így felépített AtJ egyszerre univerzális és kontextus-érzékeny.⁷⁵

2.2.5. Lawrence Friedman

Friedman az AtJ-koncepció történeti perspektíváját járja körbe rigolózusan. Friedman egyfajta hűvös távolságot tart a fogalom körüli normatív lelkesedéstől. Az ő kérdése nem az, hogy mit jelentsen az AtJ, hanem hogy hogyan vált egy XIX. századi homályos kifejezés a XX. század végének egyik legbefolyásosabb reformprogramjává.⁷⁶ Friedman történeti olvasata szerint az AtJ-koncepció a XX. század közepén-végén nem véletlenül kapott politikai támogatást. A jóléti állam expanziójához, a polgári jogi mozgalmakhoz, a feminizmus második hullámához, a fogyasztói és környezetvédelmi mozgalmakhoz kapcsolódó jogi diskurzusokban kapott helyet – minden esetben olyan jogosultságok kapcsán, amelyek a klasszikus liberális jogfelfogásban marginálisak voltak.⁷⁷

Friedman megközelítésének lényege: az access to justice egy „idő-fogalom”. Tartalma azt mutatja meg, mi az, amit egy adott korszak nem tart magától értetődőnek, de fontosnak gondol – és ezért nyíltan megküzd érte. Az 1970-es évek access-to-justice-mozgalma a jóléti állam expanziójához kötődik, a 2000-es évek után pedig az megszorítás-politika reakcióit tükrözi. Friedman számára az AtJ fogalmi tartalma jelentős részben azt mutatja meg, milyen politikai szándékok alkotják azt: a koncepció szubsztanciája gyakran a konfliktusból derül ki.⁷⁸

2.2.6. Kathryn M. Young, Karin D. Martin és Sarah Lageson

---

⁷⁵ Pilliar (2022) 190.

⁷⁶ Friedman (2010) 3–4.

⁷⁷ Friedman (2010) 5–9.

⁷⁸ Friedman (2010) 11–15.

Young, Martin és Lageson 2024-es Punishment & Society-tanulmánya rendkívül fontos kortárs hozzájárulás abból a szempontból, hogy az AtJ fogalmát kifejezetten a polgári-büntető átjárás kontextusában tárgyalja. A szerzők megállapítják: az amerikai háztartások több, mint kétharmada évente legalább egy polgári igazságügyi problémával szembesül (lakhatás, adósság, családi konfliktus, munkahelyi diszkrimináció) és közel minden harmadik amerikainak van valamilyen státusza a büntető nyilvántartásban. Az átfedés a két populáció között hatalmas: a büntetőeljárásban érintett emberek többsége egyúttal polgári jogi problémákkal is küzd, és ezek hatása az életükre súlyos és összetett.⁷⁹

A szerzők elsősorban azt a problémát teszik láthatóvá, hogy az amerikai (és általában nyugati) jogtudomány és kutatás hagyományosan szigorúan elválasztja a polgári és a büntetőjogi AtJ-kérdéseket. Ez a szétválasztás Young és munkatársai szerint elméletileg és gyakorlatilag is tarthatatlan: a polgári és büntető jogi rendszerek egymásba folynak és az érintettek életében ezek egyszerre, kölcsönhatásban érvényesülnek. A „kollaterális következmények” rendszere – a büntetőítélet utáni társadalmi és jogi szankciók: lakhatási kizárások, foglalkoztatási tilalmak, családjogi következmények – pontosan a két rendszer közötti határátlépést testesíti meg.⁸⁰

Megközelítésük lényege: az AtJ-t – ha komolyan vesszük – a polgári és büntetőjogi rendszerek metszéspontjában kell vizsgálni, a metszéspontban kialakuló halmazott hátrányok strukturális elemzése nélkül a fogalom üres marad. Ez a megközelítés kifejezetten a kriminológiai irányból érkezik, és így megerősíti azt a tézist, hogy az AtJ nem csupán polgári eljárási kérdés.⁸¹

2.2.7. Rebecca Sandefur

Sandefur a kortárs AtJ-kutatás egyik legkiemelkedőbb alakja. Az AtJ szociológiai perspektíváját rajzolja meg, és kifejezetten a társadalmi egyenlőtlenségek termelés-újratermelése felől közelít és érdemben foglalkozik magának a fogalomnak a kritikai vizsgálatával.⁸² Sandefur arra figyelmeztet: a „legal needs” típusú kutatások – az empirikus felmérések, amelyek azt mérik, hány embernek vannak kielégítetlen jogi szükségletei – leíró eszközök, és önmagukban nem teszik lehetővé, hogy normatív megállapításokat tegyünk arról,

---

⁷⁹ Young, Martin és Lageson (2024) 1–2.

⁸⁰ Young, Martin és Lageson (2024) 2–4 idézi Greene (2016) és Martin et al. (2018, 2022).

⁸¹ Young, Martin és Lageson (2024) 7–10.

⁸² Sandefur (2008) 339–340.; Sandefur (2019) 49.

mit kell tenni. Hogy „jogi szükségletnek” hívjuk-e azt a tényt, hogy egy ember bérlőként rosszabb körülmények között él, mint ahogyan az méltányos lenne, az nem egyszerűen tényállítás: normatív megfogalmazás.⁸³ Sandefur ennek megfelelően az AtJ fogalmát empirikus és normatív rétegekre bontja, és határozottan azt javasolja, hogy a kutatók ne köteleződjenek el előre meghatározott megközelítések mentén. Az emberek életében felmerülő problémák egy részét lehet, hogy jobb nem-jogi úton kezelni, míg a valódi jogi sérelmekkel szemben jogi védelem indokolt. A különbségtétel maga normatív/ érték döntés.⁸⁴

Sandefur és Burnett tanulmánya szintén egy programot kínáló szöveg: az AtJ-kutatások globális összehasonlíthatóságához javasolt háromszintű keretrendszert dolgoz ki. A keret elemei: a kutatási kérdések közös magja, a vizsgálat tárgyainak (pl. programoknak) konceptualizálása és a kontextusok (jogrendszerek, kulturális, gazdasági viszonyok) keretbe foglalása.⁸⁵

Sandefur megközelítésének lényege: az AtJ-t mint szociológiai jelenséget kell vizsgálni a társadalmi egyenlőtlenségekkel összefüggésben, nemcsak a jogi rendszer alulreflektált működéseként. Ez a megközelítés szorosan rokon Cappelletti és Garth eredeti, multidiszciplináris programjával, ugyanakkor a kortárs empirikus kutatás eszközeit használja.⁸⁶

2.2.8. Gianluigi Palombella

Palombella az access to justice fogalmi szerkezetének filozófiai-elméleti tisztázását kísérli meg. Palombella számára a fogalom három alapvető tulajdonsággal jellemezhető: dinamikus, alapvető (foundational) és generatív.⁸⁷ Dinamikus, mert az AtJ tartalma nem rögzíthető előre. A fogalom alkalmazása az új helyzetekre – új konfliktusokra, új jogosultságokra, új technológiai feltételekre – folyamatosan újraírja a tartalmát. Cançado Trindade megfogalmazását idézve Palombella állítja: a nemzetközi védelmi mechanizmusok jelentős része eredetileg konkrét emberi jogi sérelmekre adott válasz volt, hiszen ahogyan új védelemigények jelennek meg, új válaszokra van szükség.⁸⁸

---

⁸³ Sandefur (2019) 50–52.

⁸⁴ Sandefur (2019) 53–54.

⁸⁵ Sandefur és Burnett (2023) 1330–1335.

⁸⁶ Sandefur (2008) 341–345.

⁸⁷ Palombella (2021) 121–122.

⁸⁸ Palombella (2021) 122–123 idézi Cançado Trindade (2011) 77.

Alapvető (foundational), mert nemcsak egy a sok alapjog közül, hanem a jogállamiság elválaszthatatlan eleme. A „foundational” jelző Palombellánál fontos megkülönböztetés: nem azt mondja, hogy az AtJ alapvető jog, hanem azt, hogy a jogszerűség feltételeit fekteti le. Ha AtJ nincs, akkor a jog mint olyan nem teljesül – nem véletlenül vezet vissza Palombella a koncepciót a Magna Carta Libertatumig és követi nyomon az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 8. és 10. cikkén, a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmány 2(3) és 14. cikkén át a modern alkotmányos rendszerekig.⁸⁹ Generatív, mert az AtJ nemcsak a már létező jogokat szolgálja, hanem új jogvédelmi eszközöket, új jogosultságokat is képes előhívni. Az Aarhusi Egyezmény – amely a környezeti ügyekben biztosít az információhoz, a részvételhez és az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférést – éppen ilyen generatív funkció eredménye.⁹⁰

Palombella megközelítésének lényege: az AtJ elméletileg a procedurális olvasatokból következőknél sokkal többet hordoz magában. Egyszerre jelent jogot és struktúrát, egyszerre szubsztantív és procedurális, egyszerre eredendő és származékos. Mindezt nem ellentmondásként kell olvasni, hanem éppen ennek a fogalomnak a sajátos belső váltakozása. Ez a Palombella-féle olvasat – bár erősen elméleti – nagy hatással van a kortárs európai AtJ - diskurzusra, különösen az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikke értelmezésében.⁹¹

2.2.9. Asbjørn Storgaard

Storgaard kifejezetten a kriminológia perspektívájából tekint a kérdésre, így önálló pozíciót képvisel a fenti szerzők között – mint hogy ahogy az eddigiekben látható volt: alapvetően polgári joggal és némileg a munkajoggal és közigazgatási joggal összefüggésben merült fel az AtJ koncepciója elsősorban. Fő állítása, hogy az AtJ-kutatást nemcsak üdvös, hanem szükségszerű kibővíteni a jogtudományi kereteken túl – multidiszciplinárisan, empirikusan és kvalitatív szempontból egyaránt.⁹²

---

⁸⁹ Palombella (2021) 123–125. A Magna Carta Libertatum, az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata (8., 10. cikk) és az ICCPR (2(3), 14. cikk) konkrét hivatkozásai Palombella (2021) közvetítésében szerepelnek; vagyis Palombella (2021) 123–125 idézi az itt felsorolt nemzetközi dokumentumokat.

⁹⁰ Palombella (2021) 125–127.

⁹¹ Palombella (2021) 127–134.

⁹² Storgaard (2023) 1209–1210.

Storgaard tanulmánya az utóbbi öt évtized AtJ-szakirodalmának egyik legrendszerettebb áttekintése. Az általa azonosított minta a következő: bár a terület az 1980-as évektől kezdve folyamatosan tágult – szociológiával, politikatudománnyal, közgazdaságtannal –, mégis dominánsan jogtudományos marad és a jogi természetű szolgáltatások biztosításának strukturális elemzéseire koncentrálnak.

Storgaard öt szempontból fogalmazza meg javaslatait a jövőbeli access to justice-kutatásra: 1.) a probléma pontos megértése – a kutatások vezetnek a szakpolitikák kialakítását, 2.) multidiszciplináris megközelítés megfontolása, 3.) empirikus kutatás iránti elköteleződés – az akadémia és a szakpolitikák közötti kölcsönhatás fontossága; 4.) a széleskörű társadalmi valóságok vizsgálata, 5.) ne csak mennyiségi, hanem minőségi mutatókat is keressen.⁹³

Storgaard megközelítésének lényege – és ami különösen fontos a fejezet egészének érveléséhez –, hogy ő kriminológusként, a jogtudományon kívülről érkezve fogalmazza meg azt a tézist, amelyet a könyvfejezet vezérgondolata is megfogalmaz: az AtJ-t nem lehet pusztán jogtudományi eszközökkel megfelelően kutatni, mert a fogalom maga a jogon kívüli társadalmi valóság és a jog rendszerének találkozási pontja. Storgaardnál ez nem retorikai megnyilatkozás, hanem – ismét – egy program bemutatása (bár itt a hangsúly magára a kutatásokra helyeződik), amely a terület módszertani önreflexióját szorgalmazza.⁹⁴

2.3. Az access to justice leágazása: „justice needs” és „justice gap” intézményi kutatása

Az AtJ-fogalomnak az utóbbi két évtizedben olyan intézményi és módszertani leágazása alakult ki, amely sok tekintetben átszervezte a kutatás belső szerkezetét. Ennek a leágazásnak a magjában a „justice needs” (igazságszolgáltatással összefüggő szükségletek) és a „justice gap” (igazságszolgáltatással összefüggő rés/ szakadék/ hiányok) fogalmi állnak – vagyis azok az empirikusan mérhető különbségek, amelyek egyrészt a polgárok jogi problémái és azok megoldása között, másrészt a jogi szolgáltatásokra való igény és a tényleges hozzáférhetőség között feszülnek.⁹⁵

---

⁹³Storgaard (2023) 1222–1226.

⁹⁴ Storgaard (2023) 1226–1227.

⁹⁵ Storgaard (2023) 1212–1213.

Ez a fordulat – bár az 1970-es évek empirikus jogi szükséglet-felmérésekre nyúlik vissza – a XXI. század elején kapott új lendületet, részben éppen azon szervezetek és intézmények révén, amelyek elsősorban ezeket a szükségleteket nem mint a jogtudomány tárgyait, hanem mint elsősorban szociológiai és gazdasági adatokat kezelik. A kutatás súlypontja eltolódott: nem a normatív elemzés, hanem a mérés, az összehasonlítás és a bizonyítékalapú (evidence-based) szakpolitikai ajánlás vált a fő iránnyá.⁹⁶

2.3.1. A Hague Institute for Innovation of Law (HiIL)

A holland HiIL (Hague Institute for Innovation of Law) 2006 óta működik, és kifejezetten azzal a céllal, hogy az igazságszolgáltatást hozzáférhetővé, megfizethetővé és érthetővé tegye. A szervezet által képviselt megközelítés a „people-centred justice” – vagyis az emberközpontú igazságszolgáltatás – fogalma köré szerveződik.⁹⁷ A HiIL legfontosabb módszertani vívmánya a Justice Needs and Satisfaction (JNS) felmérés. 2014 óta a HiIL világszerte folyamatosan végez ezeket a felméréseket – Etiópiától Burkina Fasón át Hollandiáig, Indiától Nigériáig, Tunéziáig, Ugandáig és Nigeren át –, amelyek az ott élők jogi problémáit, az azokra adott válaszaikat és az ezek nyomán elért eredményeket reprezentatív minta alapján mérik. A JNS-eredményeket a HiIL Justice Dashboard nevű online platformján teszi nyilvánossá, amely a politikai döntéshozók és kutatók számára egyaránt elérhető.⁹⁸ A Justice Dashboard interaktív felületet a HiIL kifejezetten azzal a céllal hozta létre, hogy az adatok ne csak az akadémiai közönség számára legyenek elérhetőek, hanem politikai döntéshozók és gyakorló jogászok is közvetlenül használhassák.⁹⁹

A HiIL módszertani munkájához tartoznak Martin Gramatikov, Maurits Barendrecht és Jin Ho Verdonschot 2011-es Hague Journal on the Rule of Law-cikke („Measuring the Costs and Quality of Paths to Justice”), valamint Barendrecht és munkatársai 2006-os tanulmánya, amelyek az igazságszolgáltatáshoz vezető „utak” (paths to justice) költségeinek és minőségének mérésére dolgoznak ki módszertani kereteket. Ez az úgynevezett „Path to Justice”-módszertan – Genn nyomán is – a polgárok jogi tapasztalatait nem a bírósági ügyek statisztikájával, hanem

---

⁹⁶Parsons (2011) 170–173.

⁹⁷HiIL: Justice Needs and Satisfaction.

⁹⁸HiIL: Justice Needs and Satisfaction.

⁹⁹HiIL Justice Dashboard (<https://dashboard.hiil.org>).

a problémák megjelenésétől a feloldódásukig terjedő teljes folyamat empirikus rekonstrukciójával vizsgálja.¹⁰⁰

A HiiL kutatások egyik vissza-visszatérő – és a magyar diskurzusban is releváns – felismerése, hogy a polgárok jogi problémái nagy részben nem egyedi, hanem „klaszteresedett” módon jelentkeznek. Egy lakhatási probléma gyakran együtt jár adóssági problémával, családi konfliktussal, egészségügyi nehézségekkel és/vagy munkahelyi diszkriminációval. Az AtJ tehát csak akkor lehet hatékony, ha a klaszteres jogi problémákra adott összetett válasz maga is képes erre a jellegre reagálni.¹⁰¹

2.3.2. Az OECD és a „people-centred justice”

A Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) az elmúlt évtizedben az AtJ egyik legfontosabb intézményi szereplőjévé vált a fejlett gazdaságok körében. A szervezet 2016-tól kezdődően közös munkát folytat tagállamaival (és néhány nem-tagállammal) a „people-centred justice” koncepciójának kidolgozására és gyakorlatba ültetésére.¹⁰² Ez a munka 2019-ben ért el első nagyobb érdemi szintetizálásig az Equal Access to Justice for Inclusive Growth: Putting People at the Centre című OECD-jelentésben, majd 2023-ban formális normatív aktussal: az OECD elfogadta a „Recommendations on Access to Justice and People-Centred Justice Systems” című iránymutatást (OECD/LEGAL/0498), amelynek öt pillére az emberközpontú igazságszolgáltatás első érdemi kormányközi keretrendszere¹⁰³, amelyet 2025-ben kiegészítettek egy Toolkit-tel.¹⁰⁴

Az OECD e körben végzett munkájának egy része egy nemzetközi indikátor-rendszer kifejlesztése, amely lehetővé teszi az országok közötti összehasonlítást a jogi problémák típusainak, megoldási útjainak és kimeneteinek tekintetében. Ez a munka szorosan együtt halad

---

¹⁰⁰Gramatikov, Barendrecht és Verdonschot (2011) 349–355.; Barendrecht et al. (2006) 1–4.

¹⁰¹Gramatikov, Barendrecht és Verdonschot (2011) 358–362.

¹⁰²Sandefur és Burnett (2023) 1336–1339 idézi az OECD–HiiL közös munkájára vonatkozó információkat.

¹⁰³ OECD Recommendation of the Council on Access to Justice and People-Centred Justice Systems, OECD/LEGAL/0498, 11 July 2023. Az OECD első formális ajánlása ebben a tárgyban; minden tagállam aláírta, az EU 2024-ben csatlakozott.

¹⁰⁴OECD (2019) Equal Access to Justice for Inclusive Growth: Putting People at the Centre. Paris: OECD Publishing. A people-centred justice OECD-keretrendszerének első átfogó kifejtése (204 oldal). Lásd még az OECD (2025) Toolkit for Access to Justice and People-Centred Justice Systems-et, ami az ajánlás végrehajtási kézikönyve.

a HiiL JNS-módszertanával, valamint a World Justice Project (WJP) Rule of Law Index-szel.¹⁰⁵ Az éves WJP Rule of Law Index külön „access to civil” és „criminal justice” mutatót közöl országokra bontva, és magyar adatot is tartalmaz – ez teszi az indexet a hazai access to justice-kutatás európai összehasonlításához hasznos viszonyítási pontiá.¹⁰⁶

2.3.3. A „people-centred justice” koncepciója

A „people-centred justice” – emberközpontú igazságszolgáltatás – szókapcsolat ma az access to justice-mozgalom egyik legfontosabb intézményi vezérfogalma, és külön részletes kifejtést érdemel. A koncepció a 2010-es évek elején kezdett intézményesülni – elsősorban a HiiL, később az OECD körüli kutatások révén –, és 2019-ben a Pathfinders for Peaceful, Just and Inclusive Societies (egy ENSZ-közeli koalíció) Task Force on Justice jelentésében kapott formális megalapozást.¹⁰⁷

A koncepció alap gondolata, hogy az igazságszolgáltatást a polgárok perspektívájából – nem az intézmények saját logikája szerint – kell megérteni és átalakítani. Ez egyszerre módszertani és normatív elvként jelenik meg. Módszertanilag azt jelenti, hogy a kiindulópont nem a jogszabálytól, nem a bíróságtól, nem az ügyvédi szakmától indul – hanem magától az embertől, aki jogi problémával szembesül. Normatív értelemben ez azt jelenti, hogy az igazságszolgáltatási rendszer értékelésének mércéje az érintett ember tapasztalata és nem a jogrendszer technikai színvonala.¹⁰⁸

A people-centred justice öt fő mértékegysége: hozzáférhetőség (mennyien tudják érdemben elérni a megoldást), megfizethetőség, eljárási minőség, eredményesség (a probléma valóban fel/ megoldódott-e), és a „felhasználói tapasztalat” (az emberek hogyan élik meg az igazságszolgáltatással való találkozást). Ez az ötös mérce – szemben a hagyományos bírósági

---

¹⁰⁵ Mies-Westerveld (2024) 3. Az indexszerveződés ugyanakkor – Sandefur figyelmeztetése szerint – saját normatív feltételezéseket implikál: érdemes ezeknek tudatában lenni.

¹⁰⁶ World Justice Project Rule of Law Index (éves kiadás). Az index az access to civil és criminal justice mutatóit országokra bontva közli, ami a magyarországi viszonyok európai kontextusban való értelmezéséhez elengedhetetlen.

¹⁰⁷ Pathfinders for Peaceful, Just and Inclusive Societies: Justice for All – The Report of the Task Force on Justice (2019).

¹⁰⁸ HiiL: People-Centred Justice (Justice Dashboard). A koncepció kapcsolata Pilliar 'person-centred conception' javaslatával nyilvánvaló, de a két fogalom nem azonos: a person-centred conception inkább elméleti, a people-centred justice inkább intézményi-szakpolitikai.

statisztikákkal – explicit módon hangsúlyozza, hogy az igazságszolgáltatás nem cél, hanem eszköz: arra való, hogy az emberek jogi problémái megfelelő minőségben feloldódjanak.¹⁰⁹

A koncepció erőssége és gyengesége is ugyanaz: az emberi tapasztalatot helyeti a középpontba. Ezzel egyrészt elkerüli az olyan technokrata zsákutcákat, amelyekben úgy tűnhet, a jogrendszer „önmagában jól működik”, miközben a valóságban az emberek érdemben nem férnek hozzá a megoldáshoz. Másrészt – és ez a gyengesége – az emberi tapasztalat mint mérce nem mentes a problémáktól: az érintettek elvárásai eltérő társadalmi-kulturális kontextusokban különböznek, illetve önmagában a tapasztalat-mérés nem ad választ arra a kérdésre, mit kéne tenni, ha az emberek elvárásai egymástól vagy a jogtól eltérnek.¹¹⁰

Az emberközpontú igazságszolgáltatás koncepciójának egyik legfontosabb politikai hozadéka, hogy átfogóbb képet ad arról, kik az igazságszolgáltatás „felhasználói”. Nemcsak a peres felek, hanem a tanácsadásra szorulóknak, akiknek (jogi) információra van szükségük és a megelőzésben érdekeltek is. Ez összhangban van a Cappelletti-féle harmadik hullám és a MacDonald-féle negyedik-ötödik hullám irányultságával – és metodológiailag továbbviszi a kortárs AtJ -kutatást az egyszeri bírósági ügy keretein túl.¹¹¹

2.4. Az access to justice problémáinak mértéke, ügyei és veszélyei

Az alfejezet maga mögött hagyva az elméleti diskurzust most empirikus dimenzióra vált és azt mutatja be röviden, hogy ha AtJ kérdésekről beszélünk, milyen ügyekről, milyen léptékről beszélünk valójában, és milyen veszélyekkel jár, ha ezeket figyelmen kívül hagyjuk?

2.4.1. A globális kép

Az UNDP (United Nations Development Programme), a HiiL és a Pathfinders Task Force on Justice 2019-es közös jelentése szerint a világon mintegy 5,1 milliárd ember él úgy, hogy nem fér hozzá megfelelő igazságszolgáltatáshoz; további becslések – a teljes AtJ részt/ szakadékon tágan értelmezve – 8 milliárdig terjedő számokat is megfogalmaznak. Bárhogyan is mérjük, a

---

¹⁰⁹HiiL: Justice Dashboard methodology.

¹¹⁰Sandefur (2019) 51–54.

¹¹¹Sandefur és Burnett (2023) 1336–1342.

számok az emberi populáció többségét érintik, így ezzel a jogállamiságból való de facto kizártságuk semmiképpen sem perifériális, sokkal inkább strukturálisnak mondható.¹¹² A Pathfinders Task Force on Justice 2019-es Justice for All jelentése alapján: 253 millió ember él szélsőségesen igazságtalan feltételek között (modern rabszolgaság, hontalanság, fegyveres konfliktusok), további 1,5 milliárd ember mindennapi jogi problémái megoldatlanok, valamint mintegy 4,5 milliárd ember gyakorlatilag kívül reked a jog által nyújtott védelmi lehetőségek effektív használatán.¹¹³ A számok mögött három strukturális dimenzió áll: 1.) emberek azon csoportja, akiknek (elvileg) jogi védelmet biztosítana a jog, de ehhez soha nem férnek hozzá, 2.) emberek azon csoportja, akik részlegesen férnek hozzá, de nem hatékonyan, 3.) emberek, akik megoldják ugyan a problémát, de azt nem a jogi keretek révén vagy nem méltányos kimenetelű módon.

2.4.2. A Fenntartható Fejlődési Célok 16. célja (Sustainable Development Goals, SDG 16)

A 2015-ben elfogadott ENSZ-fenntartható fejlődési célok (SDG-k) közül a 16. cél kifejezetten az AtJ-hoz kapcsolódik: „Promote peaceful and inclusive societies for sustainable development, provide access to justice for all and build effective, accountable and inclusive institutions at all levels.” Ez a megfogalmazás – bár diplomáciai kompromisszumok terméke – több okból is fordulópont. Először: az igazságszolgáltatás expliciten része a fenntartható fejlődés céljainak, nem külső feltétele. Másodszor: az access to justice mint cél „for all” jelleggel jelenik meg, nem szűkítve sem a szegényekre, sem a fejlődő országokra. Harmadszor: az „effective, accountable and inclusive institutions” megfogalmazás a polgári-büntető-közigazgatási eljárások teljes spektrumára kiterjed.¹¹⁴

Az SDG 16 keretrendszere alá több indikátort rendeltek, melyek közül a 16.3. célpont – „Promote the rule of law at the national and international levels and ensure equal access to justice for all” – különösen jelentős, mert kifejezetten a polgárok empirikus tapasztalatait méri.¹¹⁵ Ezt az indikátort empirikusan tovább pontosítja a World Justice Project 2019-es Global

---

¹¹² UNDP – Pathfinders for Peaceful, Just and Inclusive Societies: Justice for All – The Report of the Task Force on Justice (2019); HiiL: Trend Report (2019).

¹¹³ Pathfinders / UNDP / IDLO: Justice for All – The Report of the Task Force on Justice (New York and Rome, 2019), 14–17.

¹¹⁴ ENSZ SDG (2015), 16. cél.

¹¹⁵ OECD – UNDP – UNODC közös munkacsoport az SDG 16.3.3. indikátorhoz. Az indikátor lényege a polgárok elégedettségének és tapasztalatának reprezentatív mérése.

Insights on Access to Justice felmérése, amely 101 országban és mintegy 100 000 embert kérdezett meg, és 1,4 milliárdra teszi annak számát, akik a mindennapi polgári és közigazgatási jogi szükségleteiket nem tudják megoldani, kielégíteni.¹¹⁶

Az SDG 16 – éppen azért, mert a fenntartható fejlődés koncepciójához kapcsolja az AtJ-t – fontos politikai-kommunikációs eszköz is. A szegénység csökkentését, a társadalmi egyenlőtlenségek mérséklését és az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférést egymás függvényeként kezeli, ami egy hagyományos „jogi szakmai” perspektívából sokáig nem volt magától értetődő.¹¹⁷

2.4.3. A polgári-büntető átmenet – Young, Martin és Lageson nyomán

Az AtJ-ügyek tipizálása szempontjából tanulságos a HiiL JNS-felmérések felbontása. A felmérések szerint az emberek leggyakrabban lakhatási, családi, foglalkoztatási, fogyasztói, föld/ ingatlan ügyi és adósságkezelési problémákkal szembesülnek. Ezekhez kapcsolódik az is, hogy a polgári jogi problémák szignifikáns része büntetőjogi következményekkel jár – akár a kötelezettségek elmulasztásából, akár a megalapozatlan vádakból, akár a végrehajtási eljárásokból eredően.¹¹⁸

Young, Martin és Lageson 2024-es tanulmánya – amelyre a 3.6. pontban már részletesen utaltam – éppen ezt a polgári-büntető átjárást teszi az AtJ-elemzés középpontjába. Megállapítják: a polgári jogi problémák szignifikánsan növelik a büntetőjogi érintettség valószínűségét – pl. az elveszett munka a lakbéradósságon át a kilakoltatáson keresztül a hajléktalansáig, ahonnan kis lépés a kihágás-szabálysértés-bűncselekmény spirálja. Fordítva is igaz: a büntetőjogi érintettség (akár csak letartóztatás-szintű) többszörös új polgári jogi sebezhetőséget eredményez (foglalkoztatási tilalmak, lakhatási korlátok és más járulékos következmények).¹¹⁹

---

¹¹⁶World Justice Project (2019) Global Insights on Access to Justice: Findings from the World Justice Project General Population Poll in 101 Countries.

¹¹⁷Sandefur és Burnett (2023) 1336.

¹¹⁸HiiL: Justice Needs and Satisfaction.

¹¹⁹ Young, Martin és Lageson (2024) 3–6.

Ennek az „átjárásnak” az elemzési jelentősége az, hogy az AtJ – ha komolyan vesszük – nem csupán a polgári jogi eljárások hozzáférhetőségéről szól. A büntető eljárás, a fellebbezés, a járulékos következmények enyhítése és a polgári jogi sebezhetőség kezelése egyetlen rendszerként értendő. Ez egybevág Cappelletti és Garth eredeti programjával is – hiszen a Florence Project soha nem korlátozta a fogalmat a polgári jogra.¹²⁰ A büntetőjogi access to justice normája a 2012-es ENSZ Közgyűlés által egyhangúan elfogadott United Nations Principles and Guidelines on Access to Legal Aid in Criminal Justice Systems-en (A/RES/67/187) alapul, és ennek tényleges érvényesülését a UNODC–UNDP 2016-os Global Study on Legal Aid (106 országra kiterjedő felmérés) empirikusan dokumentálja.¹²¹

2.4.4. A társadalmi egyenlőtlenségek tengelyei

Sandefur téziséét érdemes felidézni ezen a ponton: a polgári jogi tapasztalatok a társadalmi egyenlőtlenségek motorjává válhatnak. A faj, az osztály és a nem szerinti különbségek nemcsak abban mutatkoznak meg, hogy ki szembesül jogi problémával (bár ez is fontos), hanem abban is, hogy ki tud ezen segítségkérésen keresztül változtatni. Az egyenlőtlenségek tehát kettősen ható tényezők: növelik a sérülékenységet és csökkentik a megoldási képességet.¹²²

MacDowell egy konkrét intézményi szegmens, az amerikai szegények bíróságainak elemzésével mutatja meg ennek az egyenlőtlenségnek a működését. MacDowell azonosítja, hogy ezeket a fórumokat hagyományosan „AtJ-növelő” intézményként pozicionálják (pl. egyszerűsített eljárással), miközben a tapasztalatok szerint inkább növelik az egyenlőtlenséget, mint csökkentik – éppen mert a strukturális hátrányokkal érintett felek nem tudják kihasználni a formálisan rendelkezésre álló lehetőségeket.¹²³

Blasi komoly figyelmeztetést fogalmaz meg: a pusztán egyéni szintű igazságosság-érzés (perceived justice) mérése elfedheti a strukturális egyenlőtlenségeket. Az emberek elégedettek lehetnek olyan eljárásokkal is, amelyek strukturálisan elfogultak – éppen, mert az alacsony elvárások kialakulása maga is a strukturális hátrány eredménye.¹²⁴

---

¹²⁰ Cappelletti és Garth (1978) 222–225.

¹²¹ United Nations Principles and Guidelines on Access to Legal Aid in Criminal Justice Systems, A/RES/67/187 (2012).

¹²² Sandefur (2008) 341–343.

¹²³ MacDowell (2015) 473–478.

¹²⁴ Blasi (2009) 913–920.

2.4.5. A digitalizáció új törésvonalai

Az online eljárások és az alternatív vitarendezés digitális formái egyszerre ígéretes és kockázatosak. Schmitz erre tekintettel figyelmeztet: a digitalizáció gyors bevezetésekor hajlamosak vagyunk az AtJ-szempontra leszállítani a „valamilyen módon elérhető a rendszer” jelentésre, miközben a digitális szakadékok – sávszélesség, eszközhasználati készség, információs aszimmetria – új típusú kizárást eredményezhetnek.¹²⁵

Mentovich, Prescott és Rabinovich-Einy empirikusan vizsgálják, hogy az online eljárások – különösen az alacsonyabb jövedelmű peres felek között – egyszerre javítják az észlelt AtJ-t és csökkentik az észlelt eljárási igazságosságot (procedural justice). A két dimenzió szétválása fontos: az emberek ugyan érzékelik a könnyebb elérhetőséget, de közben éppen a személyes találkozás hiánya miatt romlik az eljárási igazságosság.¹²⁶

Ha az AtJ alapvetően, strukturálisan hiányzik az állampolgárok mindennapjaiból, akkor ennek nem csupán egyéni szintű következményei vannak – hanem rendszerszintű veszélyei is. Az UNDP, az OECD és a Pathfinders Task Force jelentései következetesen jelzik: a jogállamiságból való de facto kizárás közvetlen hatással van az intézményekbe vetett bizalomra, a politikai részvételre és a társadalmi kohézióra is egyaránt. Egy olyan társadalom, ahol az emberek többségének nincs valódi hozzáférése az igazságszolgáltatáshoz, hosszú távon nem tud stabil lenni sem politikailag, sem gazdaságilag.¹²⁷

Debbaut és De Kimpe tanulmánya bár közvetlenül a rendőrség legitimitásával foglalkozik – egy fontos járulékos felismerést fogalmaz meg: a jogi intézmények iránti bizalom nem osztható szét „rendőrségi”, „bíróági”, „ügyvédi” stb. komponensekre – az emberek egységes módon ítélik meg a jogrendszer egészét. Ha az egyik intézmény elveszti a bizalmat, az „átsugárzik” a többire is.¹²⁸ Ez azt jelenti, hogy az AtJ-szal kapcsolatos veszélyek nemcsak konkrét, mérhető kimenetekben (pl. jogviták megoldatlanságában) jelentkeznek, hanem a jogállamiság egész

---

¹²⁵ Schmitz (2020) 2381–2386.

¹²⁶ Mentovich, Prescott és Rabinovich-Einy (2023) 2–4.

¹²⁷ UNDP – Pathfinders: Justice for All (2019); OECD: Recommendation on Access to Justice and People-Centred Justice Systems (2023).

¹²⁸ Debbaut és De Kimpe (2023) 690–695.

intézményrendszerének legitimitásában. Ezért a problémát nem lehet csak technikai eszközökkel kezelni – szükség van a kommunikációra, az érintettek bevonására, az érdemi politikai felelősségvállalásra egyaránt.

2.5. Magyar és kelet-európai vonatkozás

A magyar jogi szakirodalomban az access to justice fogalma – pontosabban: ennek tartalmi elemei – leggyakrabban a „tiszteséges eljáráshoz való jog” kontextusában jelennek meg. Tóth J. Zoltán 2023-as Alkotmánybírósági Szemle-tanulmánya – „A tisztességes eljárás és a tisztességes eljáráshoz való jog – jogfilozófiai és nemzetközi jogi megközelítésben” – átfogó áttekintést ad a tisztességes eljáráshoz való jog erkölcsi és nemzetközi jogi alapjairól, alkotmányjogi dogmatikai helyéről, és ezeken keresztül az access to justice-szel rokon kérdésekről is.¹²⁹

Tóth tézise – amellyel a fejezetnek érdemes párbeszédbe lépnie – az, hogy a tisztességes eljárás a modern formális jogállamiság sarokköve és a szubsztantív alkotmányos jogok eljárási garanciája. Olyan emberi jogi minimum, amelynek megvalósítása nélkül jogegyenlőségről és jogbiztonságról nem beszélhetünk. Ezzel a megfogalmazással Tóth – bár nem használja az „access to justice” kifejezést – pontosan azt a fogalmi mezőt érinti, amelyben az access to justice elmélete is mozog: a tisztességes eljárás mint a többi jog érvényesíthetőségének előfeltétele, és nem önmagában vett jog.¹³⁰

A magyar jogi nyelvben az „access to justice” kifejezést kifejezett magyar megfelelővel – pl. „igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés” – ritkán használjuk, de tartalmilag mind a tisztességes eljáráshoz való jog (Alaptörvény XXVIII. cikk), mind a jogállamiság elve (B) cikk (1) bekezdés), mind a jogegyenlőség (XV. cikk), mind a hatékony jogorvoslathoz való jog (XXVIII. cikk (7) bekezdés) tartalmazzák annak elemeit.¹³¹

2.6. Használják-e a kifejezést? – záró megfigyelés.

Visszatérve a fejezet elején feltett négy szempont negyedikére: használják-e a nemzetközi és EU-s dokumentumok magát az „access to justice” kifejezést? A válasz árnyalt. A legkorábbi

---

¹²⁹ Tóth (2023) 2–9.

¹³⁰ Tóth (2023) 3–4.

¹³¹ Magyarország Alaptörvénye (2011), B) cikk (1) bekezdés, XV. cikk, XXVIII. cikk.

alapidokumentumok – az Egyetemes Nyilatkozat, az ICCPR, az EJE – szövegszerűen nem használják; a koncepció az 1970-es évek után, Cappelletti és Garth nyomán terjedt el. A tematikus egyezmények – különösen az aarhusi egyezmény és a fogyatékossgal élő személyek jogairól szóló egyezmény – kifejezetten használják. Az Alapjogi Charta 47. cikke az „effective remedy and fair trial” megfogalmazást használja, de az EUB esetjogában az access to justice szinte azonnal megjelenik mint a 47. cikkbe foglalt jog átfogóbb értelmezése.¹³²

Ez a fogalomtörténeti megfigyelés egyúttal megerősíti azt is, amit korábban már jeleztem: az „access to justice” mint kifejezés sajátos terminológiai eszköz, amely nem a jogszabályszöveg, hanem a jogtudomány és a jogpolitika nyelvén jelent meg, és onnan szivárgott vissza a jogi szövegekbe. Ez tartalmi szempontból sem érdektelen: az access to justice mint cél nem szövegfüggő, hanem programatikus. Egy jogrendszer akkor sem mentesül e cél alól, ha jogszabályaiban a kifejezést nem használja.¹³³

---

¹³² Méndez-Pinedo (2014) 5–7 idézi az EUB esetjogi gyakorlatát, amelyben az „access to justice” kifejezés rendszeresen megjelenik.

¹³³ Cornford (2016) 27–29.

IV. Az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés – alkalmazhatóság a büntetőeljárásjogban

1. A sértett jogérvényesítési lehetőségeinek és jogainak alakulása a büntetőeljárásban

1.1. A sértett és az áldozat fogalma

A sértett a hatályos büntetőeljárás felfogásunkban fontos szereplő, akinek jogait és érdekeit az eljárásban közreműködő hatóságok védik és érvényesítik – ez azonban nem volt mindig így. A sértettre vonatkozó nemzetközi és hazai szabályozás hosszú, kanyargós utat járt be: a sértett kezdeti központi szerepétől az állam büntetőjogi monopóliumának kizárólagossá válásán át a sértetti jogok csaknem teljes elenyészéséig, majd a XX. század utolsó évtizedeitől a sértett rehabilitálásáig, pozíciójának és jogainak fokozatos megerősítéséig.¹³⁴

A fogalmi tisztázás már a kiindulóponton problémát vet fel. Az Európai Unió Tanácsának 2001/220/IB kerethatározata szerint a sértett az a természetes személy, aki olyan károsodást – testi vagy szellemi épségének sérelmét, érzelmi szenvedését vagy gazdasági veszteségét – szenvedett, amelynek közvetlen oka a büntetőjog szabályainak megsértésével megvalósult cselekmény vagy mulasztás; a magyar büntetőeljárás törvénye szerint pedig sértett az, akinek jogát vagy jogos érdekét a bűncselekmény sértette vagy veszélyeztette.¹³⁵ Dobrocsi rámutat, hogy az eredeti angol „victim” kifejezés a magyarban egyszerre jelenthet sértettet és áldozatot, ami fontos fordításszakmai kérdés: az áldozat tágabb, kriminológiai fogalom, míg a sértett az áldozaton belüli, kifejezetten eljárási jogi kategória.¹³⁶

E megkülönböztetés kriminológia oldaláról is megerősítést nyer: az áldozat fogalma a sértetténél szélesebb személyi kört ölel fel, ide tartozik minden olyan érintett, akit a bűncselekmény közvetve vagy közvetlenül sértett, így a feljelentővel egy háztartásban élő, az

---

¹³⁴ Dobrocsi (2023) 195.

¹³⁵ Dobrocsi (2023) 195–196.

¹³⁶ Dobrocsi (2023) 196.

eljárásban meg nem jelenő sérelmet szenvedő, valamint a másodlagos és harmadlagos szinten áldozattá válók is. Az áldozat és a sértett fogalma közé tehát nem tehető egyenlőségjel, bár a sértettek mindegyike áldozatnak tekintendő.¹³⁷

A fogalom mélyebb, kultúrtörténeti rétegeire Bárd Károly világít rá. Az angol „victim”, a latin „victima” évszázadokon át kizárólag a feláldozott állatot jelölte; a XVI. századtól vonatkoztatták Jézus Krisztusra – Isten bárányára, aki áldozatával megbocsát és lemond a bosszúról –, majd a természeti katasztrófák, végül a bűncselekmények áldozataira. Bárd szerint azzal, hogy a büntetőjogot a közjog területére utalták, és a bűncselekményt a közösséget, nem pedig az egyént sértő magatartásként definiálták, megteremtették a sértett elhallgattatásának intézményi keretét: a per egykori ura, a dominus litis ettől fogva pusztán a tanúk egyike lett.¹³⁸ A sértetti jogérvényesítés ennek megfelelően több, egymást erősítő rétegből áll: a sértett alapozíciója mellett a magánvádlói, a pótmagánvádlói és a magánféli fellépés, valamint a különleges bánásmódot igénylő személyek védelmére irányuló szabályrendszer újabb és újabb jogokat biztosít. Dobrocsi meggyőződése, hogy e pozíciók egymás mellett, egymást erősítve – és nem egymás ellenében – léteznek, hiszen csak így szolgálhatják a sértett jogainak minél teljesebb érvényesítését.¹³⁹

1.2. A sértett szerepének változásai –történeti áttekintés

A büntetőeljárás és a büntetési rendszer minden korban a társadalom fejlettségéhez, a bűnelkövetők számához és a büntetés céljáról vallott aktuális felfogáshoz igazodott, és ezzel együtt változott a sértett részvételének mértéke és módja is.¹⁴⁰

1.2.1. Korai társadalmak és a római jog

Az állammá szerveződést megelőzően a nemzetségi-törzsi jog a normaszegést többnyire nem büntetéssel, hanem jóvátétellel, helyreállítással igyekezett orvosolni. A sértett központi szerepet játszott a felelősségre vonásban, és elégtételt kapott elszenvedett sérelmeiért. A megtorlás eredetileg a sérelmet szenvedők vagy hozzátartozóik joga volt arra, hogy az elkövetőn azonos

---

¹³⁷ Barabás (2022) 200–201.

¹³⁸ Bárd (2018) 117.

¹³⁹ Dobrocsi (2023) 198.

¹⁴⁰ Dobrocsi (2023) 198.

mértékű sérelem okozásával (talio) szerezzenek elégtételt, amelynek helyét az állam megjelenésével a vagyoni elégtétel, a kompozíció foglalta el.¹⁴¹

A római jog kialakulásával az eljárások formalizálódtak, megjelentek az állam nevében eljáró hatóságok, a büntetőjogi igények érvényesítése azonban nagyrészt a sértett kezében maradt: a konfliktusok jelentős részét – néhány súlyos, állam és vallás elleni cselekmény kivételével – polgári jogi vitaként kezelték. A magánérdeket sértő deliktumok és a közüldözés alá eső crimenek köre elvált egymástól; a crimenek üldözése a bírói hatalom letéteményeséhez került, ami fokozatosan elvonta a sértettől igénye érvényesítésének jogát.¹⁴²

1.2.2. A középkor és a 18. század: a sértett kiszorulása

A középkorban az állam megerősödésével kialakultak a centralizált büntetőeljárás egyes jelei. A terhelt megbüntetése mellett a sértett még számíthatott jóvátételre, és a kompozíció intézménye egészen a XIX. századig fennmaradt. Az elkövető–áldozat konfliktus helyébe azonban egyre inkább az elkövető–állam konfliktus lépett, az áldozat pedig lassan kiszorult az igazságszolgáltatásból.¹⁴³

A 18. században megszilárduló szabadságjogok, a törvény előtti egyenlőség hangsúlyozása végképp elvette a sértettől az egyéni fellépés lehetőségét. Az egyén megsértése immár a közösség sérelmét is jelentette, amely ellen az állam szervezett keretek között lépett fel, ezzel – Niels Christie szavaival – „kilopva állampolgárai kezéből konfliktusaikat és azok kezelését”. Az elkövető megbüntetése az állam rosszallásának kifejeződése lett, a sértett érdekeit nem vették figyelembe, kárának megtérítésére alig került sor és erkölcsi elégtételként legfeljebb azt láthatta, hogy az elkövetőt megbüntetik.¹⁴⁴

1.2.3. A 19. század közepe: a klasszikus rendszer válsága és a reformmozgalmak

A XIX. század közepétől egyértelművé vált, hogy a hagyományos büntetőeljárás és büntetési rendszer nem birkózik meg a bűnözés növekedésével: emelkedett a kriminalitási arányszám,

---

¹⁴¹ Dobrocsi (2023) 198 idézi Gönczi–Horváth–Stipta–Zlinszky (1997) 57.

¹⁴² Dobrocsi (2023) 199 idézi Földi–Hamza (2006).

¹⁴³ Dobrocsi (2023) 199 idézi Barabás (2006) 21.

¹⁴⁴ Dobrocsi (2023) 199–200 idézi Christie (1997) 13.

nőtt a visszaeső és a hivatásos bűnözők száma és megfiatalodtak az elkövetők. A reformmozgalmak a tettarányos elmélet felülvizsgálatát követelték: a megtorló büntetést a célbüntetés, a prevenció és az individualizáció váltotta fel, a tettbüntetőjog tettes-büntetőjoggá alakult, amelyben „nem a bűncselekmény, hanem a büntetett a büntetés tárgya”.¹⁴⁵ Elterjedt a „treatment ideológia”, az elkövetők kezelését, nevelését, javítását szolgáló módszer, a speciális és generális prevenció elmélete, melynek nyomán felismerték az elkövetők differenciálásának szükségességét, ami a XX. század elején a fiatalkorúakra vonatkozó külön szabályozáshoz vezetett.¹⁴⁶

1.2.4. A 20. század: a resztoratív igazságszolgáltatás és a sértett újrafelfedezése

A XX. század közepére nyilvánvalóvá vált, hogy az egymás mellett működő rendszerek sem alkalmasak a bűnözés kezelésére, az áldozatokról pedig a büntetőeljárás teljesen megfeledezett. A kriminológusok a sértett meghatározó szerepének visszaállítását szorgalmazták, elméleteiket a resztoratív, vagyis helyreállító igazságszolgáltatásra alapozva, amely az áldozatra és a neki adandó jóvátételre koncentrál. 1976-ban Nils Christie a büntetőjogi konfliktusok állami kisajátításáról írt, majd 1978-ban Norvégiában már megfogalmazódott az alternatív szankciók igénye, 1981-ben pedig elindult az első közvetítői eljárási próbaprojekt.¹⁴⁷

A sértett „újrafelfedezésének” okait Bárd Károly részletesen elemzi. A kezelési (treatment) modell válságát a korszak anti-professzionalizmusa kísérte; Christie 1977-es tanulmánya a sértett kirekesztését arra vezette vissza, hogy a hivatásosok – mindenekelőtt a jogászok és a gyógyító-kezelő személyzet – eltulajdonították az érintettek konfliktusát.¹⁴⁸ A rehabilitatív modell kudarcát követően újraéledt a klasszikus, sőt szigorítást követelő irányzat (just desert). Sebba szerint összefüggés van a sértett eljárási helyzetének erősítése és a megtorló büntetés újraéledése között, jóllehet a sértett dominálta modell mégis humánusabb, mint a tiszta „just desert” büntetőpolitika, hiszen nem minden áldozat kívánja az elkövető kemény megbüntetését.¹⁴⁹

---

¹⁴⁵Dobrocsi (2023) 200–201 idézi Szabó (1979) 16, 18.

¹⁴⁶ Dobrocsi (2023) 201 idézi Vigh (2003).

¹⁴⁷ Dobrocsi (2023) 201–202 idézi Christie (1997) 13 és Paus (2000).

¹⁴⁸ Bárd (2018) 121 idézi Christie (1977).

¹⁴⁹ Bárd (2018) 121–122 idézi Sebba (1997) 384–387.

Bárd további tényezőket is megjelöl: a kollektív jogok hatékonyabb érvényesítése iránti igényt és a feminista mozgalmak térnyerését, amelyek a büntetőjogot a szociálisan gyengék védelmének eszközeként értékelték újra; a szervezett bűnözés terjedését, amely a 80-as évektől áldozat- és tanúvédelmi intézkedéseket hívott életre; a diktatúrákban elkövetett, állam által ösztönzött súlyos emberi jogszétségekről való tudás növekedését; végül a hidegháború végén ismét reálissá vált állandó nemzetközi büntetőbíróság gondolatát, amely 1998-ban a római Statútum elfogadásához és a Nemzetközi Büntetőbíróság felállításához vezetett.¹⁵⁰

A jogfejlődéssel párhuzamosan önálló tudománnyá vált a viktimológia is, amelynek alakulását Barabás A. Tünde tekinti át. A korai kriminológia képviselői – Lombroso, Garofalo, Ferri, Tarde – még csak érintőlegesen vizsgálták a tettes–áldozat viszonyt és a sértett közrehatását.¹⁵¹ A diszciplína megalapítói Hans von Hentig, aki 1941-es, majd 1948-as (*The Criminal and His Victim*) műveiben az elkövető és áldozata kölcsönhatását vizsgálta, és Benjamin Mendelsohn, aki 1947-ben Bukarestben használta először a „viktimológia” kifejezést, és akitől a cselekvő sértett koncepciója ered.¹⁵²

Barabás szerint a hetvenes évekre – a tisztán tettesorientált elméletek kudarcával egyidejűleg – a viktimológia kriminálpolitikai alapállása is megváltozott: „az áldozatot hibáztató bűvészkedésből” a kriminológia egyértelműen „sértettpárti” irányzata alakult ki. Ennek háttérében a bűnözés növekedése, annak felismerése állt, hogy az áldozat az eljárásban könnyen többszörösen viktimizálódhat, valamint az a megfontolás, hogy a sértett felkarolása erősíti a hatóságokkal való együttműködési készségét.¹⁵³

Kriminológiai szempontból a sértetté válásnak Barabás három szintjét különbözteti meg: az elsődleges (az elkövető részéről közvetlenül érő sérelem), a másodlagos (a büntetőeljárás során, rendszerint tanúi szerepben elszenvedett trauma) és a harmadlagos (akár évekkel későbbi, a közösség vagy a média által előidézett) viktimizációt. A másodlagos vagy ismételt áldozattá válás megelőzésének fontosságát a 2012-es uniós irányelv külön is hangsúlyozza.¹⁵⁴

---

¹⁵⁰ Bárd (2018) 122–124.

¹⁵¹ Barabás (2022) 201–202 idézi Garofalo (1914), Ferri (1912) és Tarde (1912).

¹⁵² Barabás (2022) 202–203 idézi Von Hentig (1941, 1948) és Mendelsohn (1937, 1947).

¹⁵³ Barabás (2022) 203–204 idézi Bárd (1984).

¹⁵⁴ Barabás (2022) 205.

1.3. A sértett szerepének változásai – a magyar perspektíva

1.3.1. A honfoglalástól Mátyás koráig

Magyarországon a honfoglalást követően és az Árpád-házi királyok alatt a törvények lehetőséget adtak a kompenzációra vagy a büntetés pénzbeli megváltására, amelynek meghatározott része a sértettet vagy családját illette. Szent István korában a büntetőeljárás inkább „vadalakú” volt: bár a főbenjáró bűncselekményeket hivatalból üldözte az állam, a magánügyek elleni tipikus bűncselekmények üldözése nagyjából a sértett panaszától függött, a hatályban lévő compositionalis rendszer pedig megengedte, hogy a büntetett az elégtételre jogosulttal való kiegyezéssel hárítsa el a büntetést. Egyezkedésre, békéltetésre egészen Mátyás király idejéig nyílt lehetőség.¹⁵⁵

Mátyás uralkodása alatt elvált egymástól a közbüntetés és a magánvétség: előbbieket, különösen a hűtlenséget, súlyosan büntették, és elvették az egyezkedés lehetőségét is, míg a magánbűntudományok esetén a régi szabályok szerint járt el a bíró. Ekkor erősödött meg a római jog és a kánonjog befolyása, háttérbe szorítva a vádelvű rendszer sajátosságait, és teret engedve a nyomozóelvű eljárásnak.¹⁵⁶

Werbőczy Hármaskönyve a bűncselekményeket három csoportra osztotta – hűtlenség, nagyobb és kisebb hatalmaskodás – az utóbbi két csoportban a kompenzáció továbbra is nagy szerepet kapott, hiszen ez volt az egyetlen mód a sértett kárainak megtérítésére.¹⁵⁷

1.3.2. A Habsburg-kortól a kodifikáció kezdetéig

A Habsburg-uralkodók idején jelentős változás történt: 1723-ban III. Károly rendelte el először a szabadságvesztés-büntetést, amely a korábban virágzó halálbüntetés és testi fenyegetés mellett jellemző büntetési nemmé vált. Megmaradt ugyanakkor a kártérítés, sőt a kompenzáció új fajtájaként közmunkát is kiszabhattak, ez azonban már a közvetve megsértett társadalom, nem a sértett érdekeit szolgálta. A sértett kártérítési igényét polgári perben érvényesíthette.¹⁵⁸

---

¹⁵⁵ Dobrocsi (2023) 202–203 idézi a Bp. indokolását.

¹⁵⁶ Dobrocsi (2023) 203.

¹⁵⁷ Dobrocsi (2023) 203.

¹⁵⁸ Dobrocsi (2023) 203.

1854-ben lépett hatályba az 1853. évi osztrák bűnvádi perrendtartás, amelyet a hatósági túlsúly és a nyomozóelv jellemzett: az eljárás minden esetben hivatalból indult, indítványnak nem volt helye, a sértett korábbi eljárási lehetősége eltűnt. Az 1860-as években enyhült a szabályozás (1861. évi Ideiglenes Törvénykezési Szabályok), majd az 1871. évi XXXIII. törvénycikk a királyi ügyészségről, és az 1872. évi – hatályba nem lépett, de a bíróságok által rendre alkalmazott – bűnvádi eljárásrendi javaslat a vádelvet igyekezett előtérbe helyezni. A javaslat azonban a sértett és a magánvádló pozícióját nem különböztette meg, és jogaikról sem rendelkezett kielégítően.¹⁵⁹ Az anyagi jog területén a Csemegi Károly kidolgozta javaslatot fogadták el 1878-ban; a kódex a kor tettarányos büntetési felfogását tükrözte, a kompozíciót és a sértett részvételét teljes mértékben mellőzte.¹⁶⁰

1.3.3. Az 1896. évi Bűnvádi perrendtartás és Angyal Pál programja

Az 1896. évi XXXIII. törvénycikk, a Bűnvádi perrendtartás (Bp.) vegyes rendszerű eljárást követett, de igyekezett érvényre juttatni a vádelvet, és nagy figyelmet fordított a sértett eljárási helyzetére. Sértett az volt, akinek bármely jogát sértette vagy veszélyeztette az elkövetett vagy megkísérelt bűncselekmény. A közvádlói monopólium egyik korlátjaként a királyi ügyészséget bizonyos – a sértett kíméletét igénylő, illetve kis jelentőségű – ügyekben a sértett magánindítványa hiányában eltiltotta a vádemeléstől, más ügyekben pedig a sértett főmagánvádlóként vagy magánvádlóként járhatott el. A párhuzamos, ügyész melletti „mellékmagánvádlói” fellépést a Bp. kizárta, magánjogi igénye érvényesítése végett azonban a sértett magánfélként is felléphetett.¹⁶¹

Az 1896. évi perrendtartás hatályba lépését követően Angyal Pál emelt szót a sértett rehabilitálásáért. Már 1904-ben úgy vélte, hogy a modern büntetőjogi reakciónak nemcsak a közösséget, hanem a bűncselekmény folytán sérelmet szenvedett egyént is meg kell békítenie, erkölcsi és gazdasági elégtételt nyújtva neki; a sértett érdekeinek szolgálata szerinte a megelőzés szempontjából a büntetéssel való fenyegetéshez közelítő jelentőségű. Javasolta a kár megtérítésére és elégtételre kötelezést (amelyet a bíróság enyhítő körülményként vehetett

---

¹⁵⁹ Dobrocsi (2023) 203–204.

¹⁶⁰ Dobrocsi (2023) 203.

¹⁶¹ Dobrocsi (2023) 204–205.

figyelembe), elismerte a jóvátétel sokféle formáját, és – svájci, olasz példára – elképzelhetőnek tartotta a feltételes felfüggesztés kizárását, ha a terhelt nem nyújtott elégtételt.¹⁶²

1.4. A sértett szerepének változásai – a nemzetközi szervezetek erőfeszítései

A bűncselekmények áldozatainak érdekeit figyelembe vevő büntetőeljárás szükségességére a nemzetközi szervezetek mintegy negyven éve hívták fel a figyelmet, majd az 1980-as évek végétől ajánlások és mintaszabályozások formájában is megfogalmazták álláspontjukat. Az európai trend egyértelműen a sértett rehabilitálása és a restoratív igazságszolgáltatás egyes eszközeinek alkalmazása felé tart.¹⁶³

1.4.1. Az ENSZ és az Európa Tanács vonatkozó dokumentumai

Az ENSZ 1985. évi, az áldozatoknak nyújtandó igazságszolgáltatásról szóló Deklarációja volt az első olyan nemzetközi dokumentum, amely kifejezetten a bűncselekmények áldozataira koncentrált. Az 1985-ös Pekingi és az 1990-es Tokiói Szabályok a fiatalokkal szembeni igazságszolgáltatást, a kártérítést és az alternatív eljárásokat érintették, az ENSZ pedig 2002-ben foglalta össze a helyreállító igazságszolgáltatás alapelveit.¹⁶⁴ Bárd hozzáteszi, hogy az 1985. évi ENSZ-deklaráció – az első globális dokumentum, amely elismeri az áldozatok jogait – nemcsak a bűncselekmények, hanem a hatalommal való visszaélés áldozatairól is szól, ami összefügg a diktatúrákban elkövetett tömeges emberi jogsértésekről szerzett tudás növekedésével.¹⁶⁵

Az Európa Tanács R(85)11. sz. ajánlása már 1985-ben megfogalmazta az áldozatok büntetőjogi és eljárásbeli jogállásának legfontosabb követelményeit: hangsúlyozta, hogy az áldozat érdekeinek érvényesítése a büntető igazságszolgáltatás alapvető feladata, az áldozatot be kell vonni az eljárás minden szakaszába, és fizikai, lelki, anyagi, társadalmi sérelmeit egyformán figyelembe kell venni; az ajánlás a közvetítői eljárás bevezetésének megvizsgálását is szorgalmazta. Az R(87)18. sz. ajánlás a büntető igazságszolgáltatás egyszerűsítéséről, az

---

¹⁶² Dobrocsi (2023) 205–206 idézi Angyal (1940) 4, 9, 11.

¹⁶³ Dobrocsi (2023) 206–207.

¹⁶⁴ Dobrocsi (2023) 206–207.

¹⁶⁵ Bárd (2018) 124.

R(99)19. sz. ajánlás a büntetőügyekben alkalmazott mediációról rendelkezett részletesen, az R(2006)8. sz. ajánlás pedig az áldozatoknak nyújtandó segítségről szólt, külön résszel a mediációról.¹⁶⁶ Bárd kiemeli, hogy az R(85)11. sz. ajánlás külön felhívta a figyelmet a speciális védelmi intézkedések szükségességére a szervezett bűnözés esetében, az 1997-es R(97)13. sz. ajánlás pedig a tanúk megfélemlítése elleni intézkedések mellett a terhelti jogok tiszteletben tartására is útmutatást adott.¹⁶⁷

1.4.2. Az Európai Unió: a kerethatározattól az irányelvig

Az uniós szabályozásban nagy áttörést jelentett az Európai Unió Tanácsának a sértett büntetőeljárásbeli jogállásáról szóló 2001/220/IB kerethatározata, amely – bár konkrét jogi normákat nem írt elő – kötelezettséget keletkeztetett a tagállamok számára a sértettek védelmével, a másodlagos viktimizáció elkerülésével és a büntetőjogi mediáció elősegítésével összefüggésben, a harmonizációs határidőt 2006. március 22-ben megállapítva.¹⁶⁸

A kerethatározat sértettfogalmának értelmezéséhez magyar vonatkozású ügyben fordult az Európai Bírósághoz a Szombathelyi Városi Bíróság. A Bíróság 2010-ben kimondta, hogy a büntetőügyekben lefolytatott közvetítés szempontjából a „sértett” fogalmába nem tartoznak bele a jogi személyek, a magyar büntetőeljárás törvény azonban nem szűkítette a sértett fogalmát természetes személyekre, így a hazai jog alapján jogi személy sértettek esetében is lehetőség volt közvetítői eljárásra.¹⁶⁹

A magyar EU-elnökség alatt kidolgozott Budapesti Ütemterv (2011) megvalósítása során fogadták el a bűncselekmények áldozatainak jogaira, támogatására és védelmére vonatkozó minimumszabályokról szóló 2012/29/EU irányelvet, amely felváltotta a kerethatározatot. Az irányelv – a korábbi megközelítéstől eltérően – az „áldozat” fogalmát határozza meg: az a természetes személy, aki közvetlenül bűncselekmény következtében sérelmet szenvedett, ideértve a közvetlenül a bűncselekmény folytán életét veszített személy sérelmet szenvedett családtagjait is. A szabályozás szándékoltan túlmutat a büntetőeljárás keretein, és olyan komplex büntetőjogi, szociális és társadalmi környezet megteremtésére irányul, amelyben az

---

¹⁶⁶Dobrocsi (2023) 207–208.

¹⁶⁷Bárd (2018) 123.

¹⁶⁸Dobrocsi (2023) 208.

¹⁶⁹Dobrocsi (2023) 196–197 idézi a C-205/09. sz. ügyet (2010).

áldozatok védelme megfelelően megvalósulhat; rendelkezéseit hazánk mintegy 116 jogszabálmódosítással ültette át.¹⁷⁰

1.5. A sértett a hatályos magyar büntetőeljárásban

Bár a sértett rehabilitálása már az 1896. évi Bünvádi perrendtartással elkezdődött, eljárásbeli szerepének tényleges erősítésére, „láthatóvá tételére” csak a XX. század vége felé történtek egyértelmű próbálkozások. A magánvádlói és a magánféli fellépés lehetősége minden jogszabályváltozás során megmaradt; a pótmagánvádlóra vonatkozó rendelkezések 1954-ben hatályukat veszítették, és csak az 1998. évi XIX. törvénnyel kerültek vissza büntetőeljárásba.¹⁷¹

A hatályos 2017. évi XC. törvény (Be.) komplex módon közelít a sértett szabályozásához, és az indokolás szerint a sértetteket érintően szemléletváltást tartalmaz, megőrizve az áldozatvédelem korábbi vívmányait. A Be. új sértettfogalmat ad, és egyértelművé teszi, hogy az mind természetes, mind jogi személyt magában foglalhat, valamint hogy a magánvádlói, pótmagánvádlói és magánféli pozíciók a sértetti kategórián belüli szűkebb csoportok: a sértetthez vonatkozó valamennyi rendelkezés irányadó akkor is, ha a sértett további pozícióban érvényesít igényt. Ez jelentős előrelépés, hiszen a sértettnek nem kell a számára elérhető pozíciók között „választania”.¹⁷²

Az irányelv végrehajtásaként került a régi Be.-be a különleges bánásmódot igénylő sértettekről szóló rendelkezés (62/B. és 62/C. §), amelyet a Be. egységes szerkezetben, kibővítve tartalmaz, a sértetten túl a tanúra és egyes további résztvevőkre is kiterjesztve. A komplex szabályozás célja az egyéniesítés: az érintett valamely eljárási akadályoztatását fokozott figyelemmel, védelemmel és a jogérvényesítését kifejezetten elősegítő hatósági magatartással kompenzálja, anélkül, hogy ez az eljárás érdekeit veszélyeztetné.¹⁷³

A Be. fenntartja a sértett aktív részvételét és jóvátételét szolgáló jogintézményeket. A 2006 óta jelen lévő, töretlenül népszerű közvetítői eljárás a korábbinál szélesebb körben áll a felek

---

¹⁷⁰Dobrocsi (2023) 208–209.

¹⁷¹Dobrocsi (2023) 209–210.

¹⁷²Dobrocsi (2023) 209–210 idézi a Be. indokolását.

¹⁷³Dobrocsi (2023) 210–211.

rendelkezésre, és a sértett saját döntése alapján, a mediáció alakítójaként vehet részt benne; vádlói igény érvényesítése nélkül, saját védelme érdekében pedig a terhelttel szembeni távoltagest is indítványozhatja.¹⁷⁴

A büntetőeljárásn kívül kiépült az állami áldozatsegítés intézményrendszere is. 1999-ben jött létre a rendőrségi országos áldozatvédelmi referensi hálózat, 2005-ben – a 2004/80/EK irányelvet követve – született meg az áldozat-kárenyhítési törvény, amelynek intézményeül az Igazságügyi Hivatal alakult, 2017-től az állami áldozatvédelem közvetlenül az igazságügyi tárca irányítása alá került, helyi szinten a megyei áldozatsegítő szolgálatok és az Áldozatsegítő Központok útján. A sértetti jogérvényesítés bővülésében Barabás szerint is döntő lépés volt a mediáció, amely Magyarországon 2007 óta működik sikerrel, a sértetti megbékélés és az elkövetői reintegráció kettős célját szolgálva.¹⁷⁵

1.6. Összegzés

A sértettre vonatkozó hazai és nemzetközi szabályozás áttekintéséből kitűnik, hogy a bűncselekmény áldozata nagy – pontosabban kanyargós és küzdelmes – utat tett meg a korai társadalmak felfogásától a mai szabályozásig: a küzdelem azért folyt, hogy a sértett észrevetesse magát a büntetőeljárásban, és jogot szerezzen érdekei érvényesítésére. A hatályos Be. a sértett jogait, eljárási pozícióit és védelmét teljeskörűen szabályozza, megfelelően a nemzetközi és hazai elvárásoknak, a szabályozás azonban nem végleges: további jogalkotás várható, és önálló kutatást igényel annak felderítése is, hogy e szabályok a gyakorlatban mennyire szolgálják a sértettek érdekeit.¹⁷⁶

A sértett szerepének erősödését ugyanakkor Bárd Károly óvatosságra intő megállapításával érdemes zárni. Bárd szerint a tisztességes eljárás mindenkét megillet, függetlenül attól, hogy mivel vádolják, és a sértetti jogok bővítése nem vezethet a vádlotti garanciák megnyirbálásához vagy a téves elítélés kockázatának növeléséhez; az érzelmek visszaáramlása a büntetőeljárásba okot adhat némi aggodalomra az eljárás tisztességessége iránt.¹⁷⁷ Ezzel a gondolattal Barabás A. Tünde is kifejezetten egyetért: a jogalkotás és a jogszolgáltatás erősödő „sértettpártisága”

---

¹⁷⁴Dobrocsi (2023) 211.

¹⁷⁵Barabás (2022) 208–209.

¹⁷⁶Dobrocsi (2023) 211–212.

¹⁷⁷Bárd (2018) 170–172, 177–178.

örvendetes, a sértett szerepének erősödése azonban semmiképp sem kezdheti ki az eljárási garanciákat.¹⁷⁸

2. Az áldozatpolitika rendszertani helye: kriminológia, viktimológia, áldozatpolitika

2.1. A kriminológia mint társadalomtudomány

A bűncselekmény áldozatának helyzete a XX. század közepéig a büntető igazságszolgáltatás vakfoltja volt: a modern, állam-központú büntetőeljárás logikájában az áldozat a “konfliktusból kisajátított” szereplő, akinek érdekei az állami büntetőhatalom mögött csaknem észrevétlenné váltak.¹⁷⁹ A viktimológia tudományos megjelenése a második világháború után, majd az áldozati jogok 1970-es és 1980-as évektől induló kibontakozása új paradigmát hozott: az áldozatpolitika fokozatosan önálló kriminálpolitikai területté vált, amely az áldozatok jogi védelmét, anyagi kárenyhítését, eljárási részvételét és intézményes támogatását egyaránt feladatának tekinti.¹⁸⁰

A kriminológia interdiszciplináris társadalomtudomány, amely a bűnözés okait, jellemzőit, megelőzésének lehetőségeit és a társadalmi reakciók (büntetőjog, bűnprevenção, áldozatsegítés) működését vizsgálja.¹⁸¹ A magyar tudományos hagyományban Gönczöl Katalin, Kerecsi Klára, Korinek László és Lévy Miklós szerkesztésében megjelent *Kriminológia – Szakkriminológia* tankönyv három fő ágat különböztet meg: a bűnözést leíró és magyarázó elméleti kriminológiát, a bűnprevenção és büntetőpolitika gyakorlatát tárgyaló alkalmazott kriminológiát, valamint az egyes bűnözési jelenségekkel foglalkozó *szakkriminológiákat*.¹⁸² A viktimológia mind az elméleti, mind az alkalmazott kriminológiához kapcsolódó határterület: empirikus megismerési oldala a kriminológia leíró ágához tartozik, miközben gyakorlati következtetései közvetlenül az áldozatpolitika alakításához szolgálnak alapot.

---

¹⁷⁸Barabás (2022) 209 idézi Bárd (2018) 177–178.

¹⁷⁹Christie (1977) 1–15.

¹⁸⁰Görgényi (2001) 23–25.

¹⁸¹Gönczöl et al. (szerk., 2012) 19–22.

¹⁸²Gönczöl et al. (szerk., 2012) 25–27.

2.2. A viktimológia kialakulása és tárgya

A viktimológia mint diszciplína a XX. század közepén jött létre. Hans von Hentig 1948-as monográfiája, *The Criminal and His Victim* először tekintette az áldozatot a bűncselekmény dinamikájának aktív szereplőjeként; tipológiájában tizenhárom áldozati osztályt különített el a kiszolgáltatottság és a viszonyrendszer szerint.¹⁸³ Vele csaknem párhuzamosan Benjamin Mendelsohn – az ötvenes évek francia és román nyelvű publikációiban – vezette be magát a *viktimológia* kifejezést, és állította fel az áldozat-elkövető viszony hatfokozatú felelősségi skáláját, a “teljesen ártatlan áldozattól” a “kizárólagos felelős áldozatig”.¹⁸⁴ Stephen Schafer 1968-as munkája a viktimológiát a büntetőjog-dogmatikával kapcsolta össze, és bevezette a “funkcionális felelősség” fogalmát, amellyel az állami áldozati restitúció igényét is megalapozta.¹⁸⁵

A “korai” viktimológiát tehát az áldozati felelősség és tipologizálás kérdései uralták; az 1970-es évek nagy fordulatát Nils Christie 1977-es és 1986-os írásai hozták. Christie *Conflicts as Property* című esszéjében bírálta a modern jogállam azon működés módját, amelyben “az áldozattól és az elkövetőtől ellopott konfliktus” feletti rendelkezést az állami szakapparátus szerzi meg; ezzel megnyitotta a helyreállító igazságszolgáltatás (restorative justice) elméleti horizontját.¹⁸⁶ Az 1986-os *The Ideal Victim* hat ismervvel írta le a társadalmi képzeletben “ideális” áldozat alakját (gyenge, tisztelteletreméltó tevékenységet végző, vétlen helyen tartózkodó stb.), és rámutatott, hogy az áldozati státusz társadalmi elismerése nem minden áldozat számára egyenlő; ez vált a kritikai viktimológia alapszövegévé.¹⁸⁷

A kortárs nemzetközi viktimológia ezt a kritikai irányt mélyítette tovább: Sandra Walklate kézikönyve az áldozati tapasztalat strukturáló dimenzióinak (gender, kor, etnicitás, szexualitás, intersekcionalitás) feltárására helyezi a hangsúlyt, és a “kit tekint a társadalom áldozatnak” kérdést teszi vizsgálati központtá.¹⁸⁸ Antony Pemberton és Pauline Aarten a narratív viktimológia keretében az áldozati elbeszélések strukturáló erejét vizsgálják.¹⁸⁹

---

¹⁸³ Hentig (1948) 404–438.

¹⁸⁴ Mendelsohn (1956). Magyar nyelvű ismertetése: Görgényi (2001) 31–34.

¹⁸⁵ Schafer (1968) 79–86.

¹⁸⁶ Christie (1977) 3–5.

¹⁸⁷ Christie (1986) 18–20.

¹⁸⁸ Walklate (szerk., 2018) 3–7.

¹⁸⁹ Pemberton – Aarten (2018) 541–556.

2.3. Az áldozatpolitika önálló kriminálpolitikai területté válása

Az áldozatpolitika fogalmilag a viktimológia tudományos eredményeinek a kriminálpolitikába és a jogalkotásba történő átfordítása. Görgényi Ilona meghatározása szerint az áldozatpolitika a bűncselekmény áldozatainak helyzetét javítani hivatott állami és társadalmi intézményrendszer, jogi szabályozás és gyakorlati eljárások összessége.¹⁹⁰ Marc Groenhuijsen “fejlődési ívről” beszél: az ENSZ 1985-ös nyilatkozatától az európai uniós kerethatározaton át a 2012/29/EU irányelvig terjedő ívben az áldozati jogok fokozatosan minimum-standardokká szilárdulnak.¹⁹¹

A magyar szakirodalomban Görgényi 2009-es, *Az áldozatpolitika története, elmélete és gyakorlata nemzetközi kitekintéssel* című tanulmánya az első olyan átfogó munka, amely az áldozatpolitikát önálló kriminálpolitikai részterületként, történeti ívében és nemzetközi összehasonlításban dolgozza fel.¹⁹² Ennek folytatásaként Kerezsi Klára *Konfrontáció és kiegyezés* című akadémiai doktori értekezése a helyreállító igazságszolgáltatás közpolitikai szerepét vizsgálva mutatja meg, hogy az áldozati nézőpont milyen módon képes újrászervezni a teljes kriminálpolitikát.¹⁹³

2.4. Az áldozatpolitika tárgya, célja és alapfogalmai

2.4.1. Az áldozatpolitika tárgya és célja

Az áldozatpolitika tárgya kettős: egyrészt a bűncselekmény közvetlen és közvetett áldozatainak jogi, intézményi, anyagi és pszichológiai védelmét szolgáló normarendszer és intézményrendszer, másrészt az ezen védelem érvényesülését biztosító gyakorlat (jogalkalmazás, áldozatsegítés, állami kárenyhítés, kommunikáció, képzés). Görgényi Ilona megfogalmazásában az áldozatpolitika célja “az áldozatok érdekeinek érvényesítése, a bűncselekménnyel okozott hátrányok csökkentése, a szekunder viktimizáció megelőzése és –

---

¹⁹⁰ Görgényi (2001) 145–148.

¹⁹¹ Groenhuijsen (2014) 31–48.

¹⁹² Görgényi (2009) 173–177.

¹⁹³ Kerezsi (2011) 12–17.

ahol arra lehetőség nyílik – a helyreállító eljárások révén az elkövető és az áldozat közötti konfliktus rendezése”.¹⁹⁴

A nemzetközi szakirodalom három, egymással szorosan összefüggő funkciót szokott megkülönböztetni: (i) az áldozat jogi *elismerése* és eljárási *részvételének* biztosítása, (ii) az áldozat *támogatása* – érzelmi, információs, jogi és anyagi értelemben – és (iii) az áldozat *védelme* a további bántalmazástól, retorziótól, illetve a szekunder viktimizációtól.¹⁹⁵ Az EU áldozati jogi stratégiája (2020–2025) ezt a hármas funkciót öt prioritássá szervezi: hatékony kommunikáció és biztonságos környezet a feljelentéshez; a sérülékenyebb áldozatok kiemelt védelme; kárpótláshoz való hozzáférés; a szereplők közötti együttműködés; valamint az áldozati jogok nemzetközi dimenziója.¹⁹⁶

2.4.2. Áldozat és sértett – fogalmi tisztázás

A magyar büntetőjogi és kriminológiai nyelvhasználatban az *áldozat* és a *sértett* fogalma részben átfedi egymást, de jogi szempontból nem azonos. A sértett a hatályos magyar büntetőeljárás jogban annak a jogviszonynak (a büntető anyagi jogi jogviszonynak) a passzív alanya, akinek jogát vagy érdekét a bűncselekmény sértette vagy veszélyeztette; a sértett önálló eljárási jogokkal rendelkezik a büntetőeljárás során.¹⁹⁷ Az áldozat ezzel szemben tágabb, viktimológiai-áldozatpolitikai fogalom: az ENSZ 1985-ös nyilatkozata szerint áldozat az a természetes személy, aki – egyénileg vagy kollektíven – testi, lelki, érzelmi sérülést, vagyoni kárt vagy alapvető jogainak lényeges sérelmét szenvedte el bűncselekmény vagy hatalommal való visszaélés következtében; a fogalom kiterjed a közvetlen áldozat hozzátartozóira és azokra is, akik az áldozat megsegítése során maguk is sérülést szenvedtek.¹⁹⁸

A 2012/29/EU irányelv az áldozat fogalmát hasonlóan szélesen, és kifejezetten az uniós jog autonóm fogalmaként definiálja: áldozat az a természetes személy, aki – beleértve a hozzátartozót is – közvetlenül a bűncselekmény eredményeként testi, szellemi vagy érzelmi sérelmet, illetve gazdasági veszteséget szenvedett.¹⁹⁹ A magyar 2005. évi CXXXV. törvény

---

¹⁹⁴ Görgényi (2001) 145.

¹⁹⁵ Walklate (szerk., 2018) 9–11.

¹⁹⁶ Európai Bizottság, COM(2020) 258 final, 2020. június 24., 2–4.

¹⁹⁷ Tóth (2005) 134–142.

¹⁹⁸ ENSZ Közgyűlés A/RES/40/34. határozata (1985. november 29.), 1–2. cikk.

¹⁹⁹ 2012/29/EU irányelv, 2. cikk (1) bekezdés a) pont.

(Ást.) az áldozat fogalmát az Európai Unió által meghatározott irányelv értelmében alkalmazza, így a hazai áldozatsegítési rendszerben – a büntetőeljárású sértett-fogalomtól függetlenül – bárki “áldozatnak” minősülhet, akit Magyarországon elkövetett bűncselekmény vagy bizonyos tulajdon elleni szabálysértés következtében ért közvetlen hátrány.²⁰⁰

2.4.3. Áldozati tipológiák

A korai viktimológia tipológiai – Hentig 13 osztálya és Mendelsohn felelősségi skálája – eltérő szempontból, de azonos célból születtek: a bűncselekmény *interakcionális* jellegét kívánták leírni. Hentig az áldozat sebezhetőségét pszichoszociális kategóriákban ragadta meg (fiatal, idős, nő, magányos, depressziós, kapzsi áldozat stb.), míg Mendelsohn az áldozat magatartásának *erkölcsi* megítélését állította középpontba.²⁰¹ Schafer ezt egészítette ki a “funkcionális felelősség” elméletével, amely az áldozat magatartásának a bűncselekmény bekövetkezésében játszott okozati súlyát próbálta normatívan értékelni.²⁰²

A kortárs viktimológia ezeket a tipológiákat – különösen az áldozat-magatartás “társbűnös” értelmezéseit – kritikával fogadja: a feminista viktimológia rámutatott, hogy az “áldozat-precipitált” emberölés vagy nemi erőszak fogalma a valóságban gyakran az elkövetői felelősség elfedését szolgálta, és a nemi erőszak áldozatainak hibáztatásához vezetett.²⁰³ A modern tipológiák ezért inkább a sebezhetőség strukturális és intersekciónális dimenzióit emelik ki: kor, gender, etnicitás, fogyatékoság, jogi státusz (pl. külföldi áldozat), bűncselekménytípus szerinti sajátosságok.²⁰⁴ A 2012/29/EU irányelv 22. cikke az áldozat *egyéni szükségletek* szerinti értékelését írja elő (individual assessment): a tagállamoknak vizsgálniuk kell, hogy az áldozat különleges védelemre szorul-e, és ha igen, milyen különleges intézkedéseket kell biztosítaniuk számára.²⁰⁵

2.5. Az áldozatpolitika uniós joganyaga

---

²⁰⁰ 2005. évi CXXXV. törvény, 1. § (1) bekezdés.

²⁰¹ Görgényi (2001) 31–37 idézi Hentig (1948) 404–438 és Mendelsohn (1956).

²⁰² Schafer (1968) 79–86.

²⁰³ Walklate (szerk., 2018) 73–78.

²⁰⁴ Pemberton – Aarten (2018) 543–545.

²⁰⁵ 2012/29/EU irányelv, 22. cikk (1)–(3) bekezdés.

2.5.1. A jogforrási rendszer áttekintése

Az áldozatpolitika uniós joganyaga több forrástípusból áll. Elsődlegesen a Szerződésekben rögzített tilalmak (különösen az EUMSZ 67. cikk és 82. cikk (2) bekezdése, amely a büntető eljárási együttműködés keretében a Tanácsot és a Parlamentet az áldozati jogok minimum-szabályainak megalkotására hatalmazza fel), valamint az Alapjogi Charta (különösen 1., 3., 7. és 47. cikkei) jelennek meg. Másodlagos irányelvek, rendeletek és határozatok rendezik a részleteket. Soft law szinten a Bizottság közleményei, stratégiái, ajánlásai és az uniós ügynökségek (FRA, EIGE) jelentései szolgáltatnak iránymutatást a tagállami jogalkotás és jogalkalmazás számára.

2.5.2. Az áldozatpolitika uniós fejlődési íve

Az uniós áldozatpolitika önállósodása három szakaszban követhető nyomon. Az első szakaszban – az 1980-as évek végétől a 2000-es évek elejéig – az Európai Közösség, majd az Európai Unió még inkább *kompenzációs* nézőpontból tekintett az áldozatra: a 2004/80/EK irányelv a határon átnyúló helyzetekben elszennvedett szándékos erőszakos bűncselekmények áldozatainak állami kárenyhítését rendezte.²⁰⁶ A második szakaszt a 2001/220/IB tanácsi kerethatározat nyitotta: ez volt az első uniós dokumentum, amely az áldozat eljárási helyzetét, tájékoztatáshoz, meghallgatáshoz és védelemhez való jogát szabályozta minimum-standardok formájában.²⁰⁷ A harmadik, és máig meghatározó szakaszt a 2012/29/EU irányelv hozta: a kerethatározatot felváltó, a Lisszaboni Szerződés utáni jogalkotási környezetben elfogadott irányelv valódi minimum-harmonizációt valósított meg, és a tájékoztatás, támogatás, részvétel és védelem jogait átfogóan szabályozta.²⁰⁸

2.5.3. A 2012/29/EU irányelv

A 2012/29/EU irányelv az uniós áldozatpolitika sarokköve. Hatálya az EU területén elkövetett bűncselekmények áldozataira terjed ki, függetlenül attól, hogy az áldozat uniós polgár-e vagy harmadik országbeli állampolgár.²⁰⁹ Az irányelv hat strukturális elemet rendszerez: (i) általános tájékoztatáshoz és segítséghez való jog (3–7. cikk), (ii) a büntetőeljárásban való részvétel joga

---

²⁰⁶ 2004/80/EK irányelv, HL L 261., 2004.8.6., 15–18.

²⁰⁷ 2001/220/IB kerethatározat, HL L 82., 2001.3.22., 1–4.

²⁰⁸ 2012/29/EU irányelv, (4)–(12) preambulumbekkezdés.

²⁰⁹ 2012/29/EU irányelv, 1. cikk és (10) preambulumbekkezdés.

(10–17. cikk), (iii) áldozati támogatáshoz való jog (8–9. cikk), (iv) védelemhez való jog, beleértve a magánélet, a méltóság és a fizikai biztonság védelmét (18–24. cikk), (v) egyéni szükségletek értékelése és különleges intézkedések (22–24. cikk), valamint (vi) a tagállami végrehajtást támogató kötelezettségek: szakemberek képzése, együttműködés és koordináció (25–26. cikk).²¹⁰ A tagállamoknak az irányelvet 2015. november 16-ig kellett átültetniük; a Bizottság 2020-as értékelése azonban a gyakorlati végrehajtásban jelentős hiányosságokat tárt fel, ezért a Bizottság 2023. július 12-én új jogalkotási javaslatot terjesztett elő az irányelv revíziójára, amely 2025. december 10-én ért el politikai megállapodást a Parlament és a Tanács között.²¹¹

2.5.4. Az áldozati jogokra vonatkozó EU-stratégia (2020–2025)

Az EU első átfogó áldozati jogi stratégiáját 2020. június 24-én fogadta el a Bizottság (COM(2020) 258 final). A stratégia kettős megközelítést alkalmaz: egyrészt az áldozatok képessé tételére (empowerment), másrészt a szereplők közötti együttműködésre helyezi a hangsúlyt. Öt prioritást határoz meg: 1.) hatékony kommunikáció és biztonságos környezet a feljelentéshez; 2.) a leginkább sérülékeny áldozatok támogatása és védelme (különösen nemi alapú erőszak áldozatai, gyermekek, fogyatékkal élők, idősek, gyűlölet-bűncselekmények, terrorizmus, emberkereskedelem áldozatai); 3.) kárpótláshoz való hozzáférés megkönnyítése; 4.) együttműködés és koordináció erősítése; 5.) az áldozati jogok nemzetközi dimenziójának erősítése.²¹² A stratégia nem önálló jogforrás, hanem prioritás-rendszer, amely a hatályos joganyag – különösen a 2012/29/EU irányelv – végrehajtásának, valamint a tagállami áldozatpolitikák konvergenciájának előmozdítását szolgálja.

2.5.5. Egyéb releváns uniós jogforrások

A 2012/29/EU irányelv mellett az uniós áldozatpolitika kulcsfontosságú jogforrásai közé tartozik a 2011/36/EU irányelv az emberkereskedelem áldozatainak védelméről, a 2011/93/EU irányelv a gyermekekkel szembeni szexuális visszaélések elleni küzdelemről, a 2017/541/EU irányelv a terrorizmus áldozatainak védelméről, az európai védelmi határozatról szóló 2011/99/EU irányelv és a 606/2013/EU rendelet, valamint – kiemelt jelentőséggel – a

---

²¹⁰ 2012/29/EU irányelv, 3–26. cikk; rendszertani áttekintés: FRA (2019, Part I) 13–18.

²¹¹ Európai Bizottság, COM(2023) 424 final, 2023. július 12.; lásd továbbá Görgényi (2023) 21–28.

²¹² Európai Bizottság, COM(2020) 258 final, 5–13.

2024/1385 irányelv a nők elleni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről.²¹³ Mindezek mellett az Alapjogi Ügynökség (FRA) 2019-es négyrészes *Justice for Victims of Violent Crime* jelentéssorozata, valamint annak 2024-es továbbgondolása (*Stepping Up the Response to Victims of Crime*) az empirikus tényalap; az ezekben dokumentált gyakorlati hiányosságok közvetlenül megalapozzák a 2012/29/EU revízióját.²¹⁴

2.6. Az áldozatpolitika magyar joganyaga

2.6.1. Általános keretek

A magyar áldozatpolitika jogi alapját három normarendszer egymásra épülése adja: a büntetőjog (2012. évi C. törvény a Büntető Törvénykönyvről), a büntető eljárásjog (2017. évi XC. törvény a büntetőeljárásról) és az áldozatsegítésről szóló külön törvény (2005. évi CXXXV. törvény a bűncselekmények áldozatainak segítéséről és az állami kárenyhítésről). Ezt egészíti ki több ágazati jogszabály – különösen a hozzátartozók közötti erőszak miatt alkalmazható távoltartásról szóló 2009. évi LXXII. törvény, valamint a kapcsolati erőszak Btk.-beli tényállása (Btk. 212/A. §) –, továbbá az áldozatsegítő szolgálat működését részletező végrehajtási rendeletek és minisztériumi intézkedési tervek.²¹⁵

2.6.2. A 2005. évi CXXXV. törvény (Ást.) szerepe

A magyar áldozatpolitika kulcsdokumentuma a 2005. évi CXXXV. törvény a bűncselekmények áldozatainak segítéséről és az állami kárenyhítésről (Ást.). A törvény célja – preambuluma szerint – a társadalmi szolidaritás és méltányosság elvén alapuló kárenyhítés, valamint az áldozatok életminőségét veszélyeztető hátrányok csökkentése.²¹⁶ Az Ást. két nagy intézménycsoportot szabályoz: az áldozatsegítő szolgáltatások körét, valamint az állami kárenyhítés rendszerét. Az áldozatsegítő szolgáltatások körébe a tájékoztatás, az érdekérvényesítés elősegítése, az azonnali pénzügyi segély nyújtása, a jogi segítségnyújtásra utalás, valamint a védett szálláshelyre történő irányítás tartozik.²¹⁷ Az állami kárenyhítés a

---

²¹³ 2011/36/EU irányelv, HL L 101., 2011.4.15., 1–11.; (EU) 2024/1385 irányelv, HL L 1385., 2024.5.24.

²¹⁴ FRA (2019); FRA (2024) 7–14.

²¹⁵ Görgényi (2023) 28–33.

²¹⁶ 2005. évi CXXXV. törvény, preambulum és 1. § (1) bekezdés.

²¹⁷ 2005. évi CXXXV. törvény, 4–9. §.

szándékos, erőszakos bűncselekmény testi épségében vagy egészségében súlyosan sérült áldozatát, valamint bizonyos hozzátartozóit illeti meg. A kárenyhítés iránti kérelmet a bűncselekmény elkövetését követő egy éven belül lehet előterjeszteni.²¹⁸

A törvény 2006 óta többször módosult – különös tekintettel a 2004/80/EK és a 2012/29/EU irányelvekre –, és kiegészült végrehajtási rendeletekkel (különösen a 420/2017. (XII. 19.) Korm. rendelettel és a 29/2017. (XII. 27.) IM rendelettel), amelyek az áldozatsegítő szolgálat szervezeti és működési kereteit határozzák meg.²¹⁹

2.6.3. Az áldozatsegítő szolgálat és az Áldozatsegítő Központok hálózata

Az áldozatsegítő szolgálatot az Igazságügyi Minisztérium irányítása alatt működő, a fővárosi és vármegyei kormányhivatalokban szervezett áldozatsegítő szakreferensek látják el. 2018-tól indult az Áldozatsegítő Központok hálózatának kiépítése, ma minden vármegyeszékhelyen működik központ, és működik egy 0–24 órás díjmentes Áldozatsegítő Vonal is.²²⁰ A központok feladata az áldozatok személyre szabott tájékoztatása, érzelmi támogatása (szükség esetén pszichológusi közreműködéssel), valamint a partnerszervezetekhez (pl. Országos Mentőszolgálat, Esélyt a Hátrányos Helyzetű Gyermekeknek Alapítvány, stb.) történő irányítás.²²¹

2.6.4. Büntetőeljárásai áldozati jogok (Be. 2017)

A 2017. évi XC. törvény a büntetőeljárásról (Be.) az áldozati jogokat – eljárási értelemben a *sértetti* jogokat – a 2012/29/EU irányelvre tekintettel jelentősen megerősítette. Új elemként jelent meg a *különleges bánásmódot igénylő sértett* kategóriája (Be. 81. §), amely az irányelv 22. cikkének átültetése: a sértett egyéni szükségleteinek értékelése és – szükség esetén – különleges eljárási intézkedések alkalmazása (zártcélú meghallgatás, képi-hangi rögzítés, kíméletes meghallgatás stb.).²²² A sértettet illeti tájékoztatáshoz, képviselőhöz, jogorvoslathoz, polgári jogi igény előterjesztéséhez, valamint védelmi intézkedések kéréséhez való jog; a sértett

---

²¹⁸ 2005. évi CXXXV. törvény, 6. § és 9/A. §.

²¹⁹ 420/2017. (XII. 19.) Korm. rendelet; 29/2017. (XII. 27.) IM rendelet.

²²⁰ Igazságügyi Minisztérium, Áldozatsegítő Központ, <https://vansegitseg.im.gov.hu>, hozzáférés: 2026. május.

²²¹ Görgényi (2023) 35–36.

²²² 2017. évi XC. törvény, 81–87. §.

kérelmére kihallgatása során a sértetti érdekek képviselőjének, illetve támogató személynek jelenlét lehetséges.²²³

2.6.5. Helyreállító igazságszolgáltatás és mediáció

A magyar áldozatpolitika viszonylag korán recipiálta a helyreállító igazságszolgáltatás eszközrendszerét. A büntetőügyekben alkalmazható közvetítői eljárást 2007-ben vezette be a 2006. évi CXXIII. törvény, és a Be. is fenntartotta a közvetítői eljárásra utalás lehetőségét meghatározott bűncselekmények esetén. Barabás A. Tünde 2004-es monográfiája – *Börtön helyett egyezség?* – a mediáció és más alternatív szankciók európai gyakorlatát összegezte, és máig a magyar nyelvű szakirodalom alapműve.²²⁴ Kerezsi Klára MTA doktori értekezése empirikusan vizsgálta, hogy a hazai lakossági és szakmai közvélemény hogyan viszonyul a helyreállító eljárásokhoz és milyen szerep illeti meg ezeket a magyar kriminálpolitikában.²²⁵

2.7. A nők elleni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről szóló (EU) 2024/1385 irányelv

2.7.1. Előzmények és jogalkotási kontextus

A nők elleni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni európai szintű fellépés legjelentősebb dokumentuma sokáig az Európa Tanács 2011-ben elfogadott, “Isztambuli Egyezményként” ismert egyezménye (CETS 210) volt. Az Európai Unió 2017-ben aláírta, majd 2023. június 28-án – két korlátozott hatókörű tárggyal (igazságügyi együttműködés és az uniós intézmények személyzeti politikája) – megkötötte az egyezményt.²²⁶ Mivel azonban az Isztambuli Egyezmény tagállami ratifikációja egyenetlen volt, és az EU saját anyagi büntetőjogi és áldozatvédelmi keretet kívánt teremteni, a Bizottság 2022. március 8-án jogalkotási javaslatot terjesztett elő a nők elleni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről szóló irányelvre.²²⁷ A jogalkotási folyamatot a tagállamok közötti – különösen a “nemi erőszak” anyagi jogi tényállásának egységes uniós definícióját érintő – viták tették hosszadalmassá. Az elfogadott

---

²²³ 2017. évi XC. törvény, 50–66. § és 95–98. §.

²²⁴ Barabás (2004) 27–35.

²²⁵ Kerezsi (2011) 145–162.

²²⁶ Isztambuli Egyezmény (CETS 210, 2011. május 11.); az EU csatlakozása: a Tanács (EU) 2023/1075 és 2023/1076 határozata.

²²⁷ Európai Bizottság, COM(2022) 105 final, 2022. március 8.

szöveg végül kompromisszum: az irányelv számos bűncselekmény esetében minimum-standardokat ír elő, de a *kifejezett beleegyezésen alapuló* nemi erőszak-fogalmat (lex Estela / “csak az igen az igen”) nem rögzíti uniós szinten.²²⁸ Az irányelvet az Európai Parlament 2024. április 24-én, a Tanács 2024. május 7-én fogadta el, és (EU) 2024/1385 szám alatt 2024. május 14-én hirdették ki az EU Hivatalos Lapjában. Az irányelv 2024. június 13-án lépett hatályba, és átültetési határideje 2027. június 14.²²⁹

2.8. Az áldozatok védelme és igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés (III. fejezet)

A III. fejezet részletes szabályokat tartalmaz a feljelentés megkönnyítésére (16. cikk), a sürgős és hosszabb távú védelmi és távoltartási rendelkezésekre (19. cikk), a sértettek egyéni szükségleteinek értékelésére (18. cikk), valamint a kíméletes meghallgatás és a szekunder viktimizáció elkerülésére. Az irányelv 19. cikke kötelezi a tagállamokat arra, hogy az illetékes hatóságok számára jogot biztosítsanak azonnal hatályba lépő, az áldozatot védő intézkedések elrendelésére (sürgősségi távoltartás), különösen, ha közvetlen veszélyhelyzet áll fenn; ezeknek az intézkedéseknek elérhetőnek kell lenniük büntetőeljárástól függetlenül, polgári vagy közigazgatási eljárás keretében is.²³⁰ Az irányelv egyik kulcseleme az áldozatok digitális készségbeli és kommunikációs nehézségeit kifejezetten kezelő rendelkezés: a 17–18. cikk szerint a tagállamoknak biztosítaniuk kell az online platformokon történő bizonyítékgyűjtés szabályait, a digitális erőszak áldozatainak kíméletes támogatását, valamint a tárgyalóteremben kívüli (videó-)meghallgatás lehetőségét.²³¹

2.9. Áldozati támogatás (IV. fejezet)

A IV. fejezet az áldozati támogatás *minimumkereteit* állapítja meg. Az irányelv 25. cikke szerint a tagállamoknak – a 2012/29/EU irányelv támogatási rendszerét tovább specifikálva – speciális támogató szolgáltatásokat kell biztosítaniuk a nők elleni erőszak és a kapcsolati erőszak áldozatai számára. Ezen szolgáltatások körébe tartozik a kríziskezelés, a hosszabb távú

---

²²⁸ Görgényi (2023) 38–40 idézi European Disability Forum (2024) 14.

²²⁹ (EU) 2024/1385 irányelv, 49. cikk.

²³⁰ (EU) 2024/1385 irányelv, 19. cikk (1)–(4) bekezdés; lásd továbbá Európai Bizottság, *Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence – Summary*, EUR-Lex, hozzáférés: 2026. május.

²³¹ (EU) 2024/1385 irányelv, 17–18. cikk és (32)–(38) preambulumbekkezdés.

pszichológiai és jogi segítségnyújtás, a védett szálláshelyek (shelter), valamint a gyermekáldozatok speciális ellátása.²³² A 26. cikk a szexuális erőszak áldozatai számára egységes uniós sztenderdet rögzít (referencia-központok, igazságügyi orvostani vizsgálat, traumainformált megközelítés); a 27. cikk az egészségügyi rendszer és az áldozatsegítés közötti utánkövetést írja elő.²³³

2.10. Megelőzés, képzés és koordináció (V–VI. fejezet)

Az irányelv V. fejezete kifejezetten *megelőzési* kötelezettségeket telepít a tagállamokra: ideértve az iskolai oktatást a nemi egyenlőségről és az erőszakmentes kapcsolatokról (34. cikk), a média- és platformkampányokat (35. cikk), a szakemberek (rendőrség, igazságszolgáltatás, egészségügy, szociális ellátás, oktatás) kötelező képzését (37. cikk), valamint a tettesekkel folytatott beavatkozási programok (perpetrator programmes) elérhetővé tételét.²³⁴ A VI. fejezet az ágazatközi (multi-agency) együttműködést, a nemzeti adatgyűjtést és az uniós szintű koordinációt – különösen az EIGE és a tervezett EU Áldozati Jogi Koordinátor (EU Victims' Rights Coordinator) bevonását – szabályozza.²³⁵

2.11. A 2012/29/EU irányelv revíziója

2.11.1. A revízió szükségessége és koncepciója

A 2012/29/EU irányelv revíziójának előkészítése a 2018–2022 közötti időszakban zajlott. A Bizottság 2020-as értékelése, a 2022-ben elvégzett hatástanulmány, valamint az FRA *Justice for Victims of Violent Crime* jelentéssorozata egyaránt arra a következtetésre jutott, hogy bár az irányelv az áldozati jogok minimum-keretét sikerrel honosította meg az uniós tagállamokban, a *gyakorlati érvényesülésben* jelentős hiányosságok maradtak: a tájékoztatás töredékes, a sérülékeny áldozatok azonosítása esetleges, a kárpótlás eljárásilag nehézkes, a határon átnyúló helyzetekben pedig az áldozati jogok érvényesíthetetlenek.²³⁶ Ezekre az empirikus problémákra

---

²³² (EU) 2024/1385 irányelv, 25. cikk.

²³³ (EU) 2024/1385 irányelv, 26–27. cikk.

²³⁴ (EU) 2024/1385 irányelv, 34–37. cikk.

²³⁵ (EU) 2024/1385 irányelv, 41–44. cikk; European Disability Forum (2024) 22–25.

²³⁶ FRA (2019, Part I) 13–18; FRA (2024) 9–14.

válaszul terjesztette elő a Bizottság 2023. július 12-én az irányelv módosítására vonatkozó jogalkotási javaslatát (COM(2023) 424 final).²³⁷

A revízió *konceptiója* három pilléren áll: (i) az áldozati jogok *modernizálása* a digitális kommunikáció és online szolgáltatások korának követelményeihez; (ii) az áldozati jogok *hozzáférhetőségének* (accessibility) biztosítása minden áldozat – különösen a fogyatékkal élő, idős, intézményben élő, és határon átnyúló helyzetben lévő áldozatok – számára; (iii) az áldozati jogok *kikényszeríthetőségének* (effectiveness) megerősítése, beleértve a jogorvoslati lehetőségek explicit szabályozását.²³⁸ A javaslat tehát nem egy teljesen új irányelvet, hanem a hatályos 2012/29/EU célzott módosítását javasolja: a meglévő szerkezet megőrzése mellett új cikkeket illeszt be, és pontosítja a meglévő rendelkezéseket.

2.11.2. A módosítások öt fő területe

A revízió a Bizottság indokolása szerint az áldozati jogok öt tematikus területén hoz változást: (1) tájékoztatáshoz való jog, (2) áldozati támogatáshoz való jog, (3) védelemhez való jog (különös tekintettel a sérülékeny áldozatokra), (4) eljárási részvételhez való jog, és (5) kárpótláshoz való hozzáférés joga.²³⁹

A *tájékoztatáshoz való jog* körében a revízió legjelentősebb újdonsága az egységes uniós áldozati segélyvonal bevezetése: a tagállamoknak a 116 006-os, az EU egész területén egységes hívószámon működtetniük kell egy 0–24 órás áldozatsegítő vonalat, amely az áldozat tájékoztatása mellett érzelmi támogatást és továbbutalási szolgáltatást is nyújt. A segélyvonalakat olyan átfogó internetes felületekkel kell összekapcsolni, amelyek több nyelven és a fogyatékkal élők számára is hozzáférhetők.²⁴⁰ A revízió emellett bevezeti a *bűncselekmény online bejelentésének* lehetőségét, és a tagállamokat arra kötelezi, hogy biztosítsák a feljelentések elektronikus úton történő benyújtásának feltételeit, beleértve a *harmadik fél által* (pl. civil szervezeteken keresztül) történő bejelentés lehetőségét is.²⁴¹ A *támogatáshoz való jog* tartalmát a revízió a szexuális erőszak áldozatai és a gyermekáldozatok számára speciális rendelkezésekkel egészíti ki. Az új szabályozás kifejezetten előírja a szexuális erőszak

---

²³⁷ Európai Bizottság, COM(2023) 424 final, 2023. július 12., 1–4.

²³⁸ COM(2023) 424 final, 4–7 (Indokolás, 1. és 4. pont).

²³⁹ COM(2023) 424 final, 8–11.

²⁴⁰ COM(2023) 424 final, javasolt új 8a. cikk; Európai Tanács (2025. december 10.).

²⁴¹ COM(2023) 424 final, javasolt módosított 5. és 8. cikk; Görgényi (2023) 30–32.

áldozatainak biztosítandó *azonnali fogamzásgátlás* (emergency contraception), *posztexpozíciós profilaxis* (PEP, különösen HIV-fertőzés megelőzésére), valamint – az alkalmazandó nemzeti jog szerint – a *terhességmegszakítás* eléréséhez szükséges egészségügyi és tájékoztatási támogatás biztosítását.²⁴² A gyermekáldozatok számára *gyermekbarát és életkor-megfelelő* eljárási és támogatási intézkedéseket ír elő, beleértve a multidiszciplináris (úgynevezett Barnahus-típusú) intézményekben történő egyszeri kíméletes meghallgatást.²⁴³

2.11.3. Új, bővített jogosultságok

A revízió több, eddig csak közvetve érintett kérdést explicit módon szabályoz. A Bizottság javaslata új 26c. cikként önálló, *átfogó* rendelkezést illeszt be a *fogyatékossgal élő áldozatok* jogairól: az áldozati szolgáltatások, információs felületek és védelmi intézkedések akadálymentességét a fogyatékossgal élő személyekkel kapcsolatos termékek és szolgáltatások akadálymentességéről szóló (EU) 2019/882 irányelv I. mellékletével összhangban kell biztosítani.²⁴⁴ A revízió emellett – a jelenlegi 2012/29/EU irányelv hiányosságát pótolva – explicit *jogorvoslati jogot* (right to legal remedy) telepít az áldozatra: az áldozat számára biztosítani kell a hatékony jogorvoslat lehetőségét, ha a hatóságok az irányelv által biztosított jogait megsértették.²⁴⁵ Ez a rendelkezés az uniós jog *effet utile* elvét emeli intézményes szintre az áldozati jogok területén.

A *határon átnyúló helyzetekben* élő áldozatok számára a revízió konkrét eljárási megkönnyítéseket vezet be: a tagállamoknak biztosítaniuk kell a videokonferencia és telefonkonferencia útján történő részvétel lehetőségét a büntetőeljárásban, és nem alkalmazhatnak az áldozat lakóhelyén alapuló indokolatlan korlátozást.²⁴⁶ A *kárpótlás* területén pedig a tagállamokat *előlegfizetési* (advance payment) rendszer kialakítására kötelezi: az elkövető hibájából elmaradó kárpótlás esetén az állam előlegezi meg az áldozatnak a kártérítést, majd azt utóbb az elkövetőtől megtéríttetheti – ezzel az áldozat ne maradjon a vagyonon nem rendelkező elkövető fizetésektelensége miatt kompenzáció nélkül.²⁴⁷ A revízió ugyanakkor új védelmi szabályokat ír elő az *intézményi környezetben élő* (idősotthonok, fogyatékos-ellátó

---

²⁴² Európai Tanács (2025. december 10.) 2.

²⁴³ COM(2023) 424 final, javasolt új 22a. cikk; REDRESS (2025) 14–18.

²⁴⁴ COM(2023) 424 final, javasolt új 26c. cikk, hivatkozással: (EU) 2019/882 irányelv, HL L 151., 2019.6.7.

²⁴⁵ COM(2023) 424 final, javasolt új 26d. cikk; REDRESS (2025) 7 idézi Görgényi (2023) 28.

²⁴⁶ COM(2023) 424 final, javasolt módosított 17. cikk és új 17a. cikk.

²⁴⁷ COM(2023) 424 final, javasolt új 16a. cikk; Victim Support Europe (2025. december), <https://victim-support.eu>, hozzáférés: 2026. május.

intézmények, idegenrendészeti fogdák) áldozatok számára, és pontosítja az *online platformokon* zajló bűncselekmények áldozatainak (kibererőszak, intim képek megosztása, online uszítás stb.) speciális tájékoztatási és védelmi jogait. Ezek a rendelkezések tartalmilag szoros összhangban állnak a 2024/1385 irányelv vonatkozó cikkeivel, és a két instrumentum együttes alkalmazását eredményezik.²⁴⁸

2.12. Politikai megállapodás és átültetési kilátások

Az Európai Parlament 2024. április 24-i első olvasata után a Tanács és a Parlament közötti háromoldalú egyeztetések 2024 második felében és 2025 folyamán zajlottak. A felek 2025. december 10-én jutottak ideiglenes politikai megállapodásra; a Tanács sajtóközleménye szerint az új szabályok “biztosítják, hogy az áldozatok az Unió egész területén jobb támogatáshoz, tájékoztatáshoz és igazságszolgáltatáshoz jussanak”.²⁴⁹ A megállapodás formális elfogadása a Tanács és a Parlament szintjén, valamint az irányelv kihirdetése a tanulmány lezárásakor (2026. május) még nem történt meg; az átültetési határidő várhatóan 2028–2029 közé esik, az elfogadás pontos időpontjától függően.²⁵⁰

2.13. A revízió hatása a magyar jogra

A módosító irányelv elfogadása a magyar jogalkotót több irányú felkészülésre kötelezi. Az Ást. és a Be. szintjén ki kell egészíteni a tájékoztatási kötelezettségek katalógusát az új 116 006 segélyvonal és az online feljelentés szabályaival; ki kell alakítani vagy hozzáigazítani az áldozati előlegfizetési rendszert; ki kell dolgozni a fogyatékossgal élő áldozatok akadálymentes ellátására vonatkozó részletszabályokat; és ki kell egészíteni a Be. 81. §-át a sérülékeny áldozatok új csoportjaira (intézményben élők, online erőszak áldozatai). Mivel a revízió és a 2024/1385 irányelv tartalmilag jelentős átfedéseket mutat (különösen a digitális erőszak, a sérülékeny áldozatok, valamint a támogatási szttenderdek tekintetében), a magyar jogalkotónak érdemes a két átültetést – az időbeli eltérés ellenére – *integrált jogalkotási csomagban* kezelnie.²⁵¹

---

²⁴⁸ COM(2023) 424 final, javasolt módosított 22. cikk és összevetése a (EU) 2024/1385 irányelv 18. cikkével.

²⁴⁹ Európai Tanács (2025. december 10.).

²⁵⁰ Görgényi (2023) 42–43.

²⁵¹ Görgényi (2023) 43–46.

2.14. Összegzés

Az áldozatpolitika a XX. század közepén kibontakozó viktimológia gyakorlati-jogi vetületeként önállósodott kriminálpolitikai területté. Tárgya az áldozatok elismerése, támogatása, védelme és kárenyhítése, célja a szekunder viktimizáció megelőzése, az áldozati igények kielégítése és – ahol lehetséges – a helyreállító eljárások előmozdítása. Az uniós jog az 1985-ös ENSZ-nyilatkozat utáni évtizedek alatt négy lépcsőben építette ki az áldozati jogok közös európai keretét: a 2004/80/EK kárenyhítési irányelvtől a 2001-es kerethatározaton és a 2012/29/EU irányelven át a 2020–2025-ös EU Stratégiáig, valamint a tematikus áldozati irányelvekig.

Magyar kontextusban az áldozatpolitika gerincét a 2005. évi CXXXV. törvény és az annak nyomán kibontakozott áldozatsegítő szolgálati hálózat alkotja. Ehhez társulnak a 2017. évi Be. áldozati-sértetti jogai és a Btk. áldozatvédelmi tényállásai. A következő évek legjelentősebb áldozatpolitikai feladata két, egymással szorosan összefüggő uniós jogalkotási csomag átültetése: egyrészt a 2024/1385 irányelv 2027. június 14-i határidővel, másrészt a 2012/29/EU irányelv hamarosan kihirdetésre kerülő, revíziós módosító irányelve (a végleges szöveg politikai megállapodása 2025. december 10-én született meg, átültetési határideje várhatóan 2028–2029). A két instrumentum jelentős tartalmi átfedéssel – az áldozati támogatás digitális elemei, a fogyatékkal élő és intézményben élő áldozatok jogai, a 116 006 segélyvonal, az online feljelentés, az előlegfizetési kárpótlási rendszer, valamint a szexuális erőszak áldozatainak speciális ellátása terén – járulnak hozzá az áldozati jogi rendszer modernizálásához. A magyar áldozatpolitika fenntartható fejlődése szempontjából az egyik kulcskérdés, hogy az átültetés a meglévő, lényegében reaktív intézményrendszerre épül-e rá, vagy – Kerezsi Klára nyomán – valódi, a helyreállító igazságszolgáltatás szempontjait integráló paradigmaváltást nyit-e meg.²⁵²

---

²⁵² Kerezsi (2011) 256–262.

V. Az alacsonyküszöbűség fogalma a társadalomtudományokban

1. A fogalom helye és relevanciája

Az „alacsonyküszöbűség” (németül *niedrigschwellig*, angolul *low-threshold*) a hozzáférhetőség egyik szervezőfogalma a társadalomtudományok több területén: a szociális munkában, az addiktológiában és ártalomcsökkentésben, a hajléktalanellátásban, a mentálhigiénés és kríziskezelő szolgáltatásokban, valamint az utcai- és ifjúságsegítő munkában egyaránt. A fogalom arra a szolgáltatásszervezési elvre utal, hogy a segítségnyújtás belépési feltételei (adminisztratív, anyagi, kulturális, magatartási, identitásbeli vagy térbeli akadályai) tudatosan minimalizáltak – annak érdekében, hogy olyan célcsoportok is elérjék az ellátórendszert, akiket a hagyományos, „magasküszöbű” szolgáltatások eddig nem értek el, vagy akik bizalmatlanok velük szemben.

Az alacsonyküszöbűség tehát nem egyetlen szolgáltatástípus, hanem egy elvi-szervezeti minőség, amely különböző intézményi formákban (pl. tüssereprogram, nappali melegedő, utcai szociális munka, kortárs-segítő pont, drop-in centrum) ölthet testet. A jelen fejezet a fogalom nemzetközi és hazai szakirodalmát tekinti át, kitérve a fogalomtörténetre, a definíciós kísérletekre, a hazai jogi és szakmapolitikai keretekre, valamint a fogalom kritikai értelmezéseire.

1.2. Fogalomtörténet és nemzetközi kontextus

1.2.2. Low-threshold services az angolszász szakirodalomban

Az angol szakirodalomban a *low-threshold treatment programs / low-threshold services* kifejezések a 1990-es évektől használatosak, főként a HIV-prevenció, a tüssereprogramok

(needle and syringe exchange) és a metadon-fenntartó kezelés kontextusában.²⁵³ A szolgáltatások közös jellemzőjeként az irodalom négy fő elemet emel ki: (1) minimális belépési feltételek (no demands placed on the client), (2) a kliens autonómiájának tisztelete (nincs kényszerített absztinencia vagy viselkedésváltozás), (3) az akadályok aktív lebontása (földrajzi, időbeli, pénzügyi, dokumentációs), és (4) bizalomépítés mint elsődleges szakmai feladat.²⁵⁴

Edland-Gryt és Skatvedt²⁵⁵ norvég kvalitatív kutatása rámutat: a „küszöb” nemcsak strukturális (pl. nyitvatartás), hanem szimbolikus is – a kliens által észlelt stigma, szégyen és bizalmatlanság ugyanúgy akadály, mint a regisztrációs lap. Ez a felismerés tette lehetővé, hogy a low-threshold fogalom a drogellátáson túl is elterjedjen – pl. a hajléktalanellátásban (Housing First-megközelítések előzményeként), az ifjúságsegítésben (drop-in centrumok), valamint a mentálhigiénés és telefonos kríziskezelésben.

1.3. Definíciós kísérletek és kulcsfogalmak

A hazai szakirodalomban az alacsonyküszöbűség legrészletesebb fogalmi körülhatárolását Rácz, Csák, Lencse és Márványkövi²⁵⁶ végezte el az ÁNTSZ támogatásával kidolgozott szakmai protokoll előkészítő tanulmányában (Az alacsonyküszöbűség definíciója, körülhatárolása, elméleti szempontok). Megfogalmazásukban az alacsonyküszöbű ellátás olyan szolgáltatás, amelynek igénybevétele a kliens számára „szinte feltétel nélküli”: nem szükséges hozzá személyi azonosító, lakcím, TAJ-szám, biztosítási jogviszony, térítési díj vagy absztinencia-vállalás. A „küszöb” kifejezés metaforikus: az igénybevétel minden olyan strukturális, pénzügyi vagy szimbolikus akadályára utal, amely a rászorulókat visszatartaná a szolgáltatás felkeresésétől.

A szerzők hangsúlyozzák, hogy az alacsonyküszöbűség nem azonos a szabálynélküliséggel: a szolgáltatás működése világos szakmai protokollon és – a kliensek és munkatársak biztonságát szolgáló – házirenden alapul, csak ezek tartalma és kommunikációja alkalmazkodik a célcsoporthoz.²⁵⁷ Oberth²⁵⁸ kiegészítő, kontrasztos definíciót javasol: az „alacsonyküszöbű” és „magasküszöbű” szolgáltatások közti különbség nem értékhierarchia, hanem funkcionális

---

²⁵³Marlatt (1996); Hilton et al. (2001).

²⁵⁴Alberta Health Services (2018); HarmReduction.eu (é.n.).

²⁵⁵Edland-Gryt – Skatvedt (2013).

²⁵⁶Rácz – Csák – Lencse – Márványkövi (2007).

²⁵⁷Rácz et al. (2007); EMMI (2017).

²⁵⁸Oberth (2010).

munkamegosztás – az alacsonyküszöbű ellátás a rendszerbe való belépés, a magasküszöbű ellátás a tartós változásmunka színtere.

1.3.1. A küszöb tipológiája

A szakirodalom több típusú küszöböt különböztet meg, amelyek lebontása a szolgáltatástervezés feladata²⁵⁹:

- Adminisztratív küszöb: regisztráció, dokumentumok, beutaló, biztosítási jogviszony hiánya nem akadály; az anonim igénybevétel lehetősége biztosított.
- Pénzügyi küszöb: a szolgáltatás térítésmentes vagy szimbolikus díjas.
- Földrajzi és időbeli küszöb: a szolgáltatás a célcsoport tartózkodási helyéhez közel, számukra is elérhető időben működik (pl. utcai munka, esti és hétfélig nyitvatartás).
- Magatartási küszöb: nincs előfeltételként szabott absztinencia, viselkedésváltozás vagy motivációs szint.
- Kulturális-szimbolikus küszöb: a stigma, szégyen, kulturális-nyelvi távolság aktív csökkentése; a kliens tisztelete és önrendelkezésének elismerése.
- Intézményi küszöb: az intézmény „arca” (épület, recepció, nyelvhasználat) nem riasztó, hanem befogadó.

1.4. Hazai jogi és szakmapolitikai keretek

Magyarországon az alacsonyküszöbű ellátás formális jogi kategóriává a szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény (Szt.) 2005. decemberi módosításával, 2007. január 1-jei hatállyal vált. Ettől kezdve a „szenvedélybetegek részére nyújtott alacsonyküszöbű ellátás” az alapszolgáltatások között szerepelt, állami normatív támogatással.²⁶⁰ A jogszabályi beemelést szakmai-fogalmi háttéranyagát képezi a Rácz és munkatársai²⁶¹ által a Kapocs folyóiratban közzétett szakmai protokoll, amely az intézményi gyakorlat számára is operacionalizálta a fogalmat.

---

²⁵⁹ Rácz et al. (2007); B. Aczél (2012); EMMI (2017).

²⁶⁰ Topolánszky (2009); Oberth (2010).

²⁶¹ Rácz et al. (2007).

A szakmai ajánlás legfrissebb változatát az Emberi Erőforrások Minisztériuma hagyta jóvá²⁶²: „Szakmai ajánlás Szenvedélybetegek részére nyújtott alacsonyküszöbű ellátás szolgáltatást biztosítók számára” címmel. Az ajánlás a fogalmat a megelőzés–ártalomcsökkentés–kezelésbe juttatás hármasszögéhez köti, és pontosan rögzíti a szolgáltatások tartalmi elemeit (tanácsadás, esetkezelés, készségfejlesztés, megkereső munka, közösségi munka).

1.5. Az alacsonyküszöbűség alkalmazási területei

1.5.1. Addiktológia és ártalomcsökkentés

A magyar szakirodalomban az alacsonyküszöbűség legkidolgozottabb területe az addiktológiai ártalomcsökkentés. Rácz József és munkatársai több évtizede tartó kutatási és intervenció munkája²⁶³ tematizálta a fogalmat: a túcsereprogramok, a nyílt színi droghasználat kezelése, a parti-szcénában végzett megkereső munka, valamint a „belövőszobák” (drug consumption rooms) szakmai vitái mind ebbe a fogalmi keretbe illeszkednek. Csák és munkatársai²⁶⁴ értékelései rámutattak, hogy a magyarországi túcsereprogramok nagyon eltérő küszöbszinten működnek, és a 2014 körüli jogszabályi és önkormányzati változások (különösen Budapest 8. kerületében a túcsere visszaszorítása) jelentősen ronthatták a hozzáférést. Topolánszky²⁶⁵ drogpolitikai elemzése az alacsonyküszöbűséget mint elengedhetetlen ellátási szintet helyezi a prevenció és a rehabilitáció közötti spektrumba.

1.5.2. Hajléktalanellátás

A hajléktalanellátás szakirodalmában az alacsonyküszöbűség a nappali melegedők, az utcai szociális munka, az éjjeli menedékhelyek és a krízisszállók szervező elve. Győri Péter, Bényei Zoltán, Gurály Zoltán és Mezei György²⁶⁶ hosszú adatfelvételi sorozata (1999-től évente, „Február harmadika” néven) az alacsonyküszöbű ellátás populációját mérte és értelmezte. A BMSZKI „Otthontalanul... Tégy az emberért!” sorozata (1–12. kötet, 2003–2021) rendszeresen tárgyalja az alacsonyküszöbűséget mint a hajléktalan emberek elérésének

---

²⁶²EMMI (2017).

²⁶³Rácz (2005); Rácz – Márványkővi – Melles – Vadász (2009).

²⁶⁴Csák et al., lásd Sárosi (szerk., 2014).

²⁶⁵Topolánszky (2009).

²⁶⁶Bényei et al. (2000); Győri (2019).

elsődleges eszközt – a sorozat különösen a 11. kötetben (Dialógusok a hajléktalanságról, 2016) és a 12. kötetben (Húsz év után, 2021) reflektál a fogalom alkalmazhatóságára. Győri²⁶⁷ elemzése a „hajléktalanvilág peremén” élők elérésének nehézségeit a klasszikus küszöb-tipológia mentén értelmezi.

1.5.3. Utcai szociális munka és ifjúságsegítés

Az utcai szociális munka (streetwork) elméleti megalapozása erősen támaszkodik az alacsonyküszöbűségekre: a célcsoport elérése a kliens életterében történik, az intézményi tér helyett²⁶⁸. A jogszabályi keretek szerint az utcai szociális munka, az alacsonyküszöbű ellátás és a megkereső szolgáltatás külön ellátási formák, de szakmai alapelveik közösek. Az ifjúságsegítésben a kortárs-megközelítés, a drop-in központok és a fesztiválokon végzett ártalomcsökkentő-prevenációs munka (pl. Kék Pont, Anonim AIDS, Mi-Értünk Egyesület) az alacsonyküszöbűség elvét érvényesítik²⁶⁹.

1.5.4. Mentálhigiénés és kríziskezelő szolgáltatások

A mentálhigiénés szakterületen az alacsonyküszöbűség a telefonos és online segélyvonalak, az anonim tanácsadás, a lelki elsősegély és a kríziskezelés alapelve. Az Anonim AIDS Tanácsadó Szolgálat²⁷⁰ több mint 25 éve működő anonim tanácsadó-szűrő modellje a hazai gyakorlat egyik klasszikus példája; a Magyar Vöröskereszt és a felekezeti diakóniai szolgáltatók²⁷¹ szintén ezt az elvet érvényesítik. A pszichiátriai és addiktológiai közösségi ellátás határterületén Goldmann²⁷² ágazati elemzése az alacsonyküszöbűséget mint a kapacitáshiányos magyar szociális ellátórendszer egyik kulcsfontosságú belépési pontját mutatja be.

1.6. Kritikai értelmezések és nyitott kérdések

A nemzetközi szakirodalomban két irányból éri kritika az alacsonyküszöbűséget. Az első – a „high-threshold” nézőpontból érkező – kritika azt veti fel, hogy az alacsonyküszöbű

---

²⁶⁷Győri (2019).

²⁶⁸B. Aczél (2012); Indit Közalapítvány (é.n.).

²⁶⁹Demetrovics – Rác (2008); Mi-Értünk (é.n.).

²⁷⁰AATSZ (é.n.).

²⁷¹Magyar Vöröskereszt (é.n.); Református Szeretetszolgálat (é.n.).

²⁷²Goldmann (2016).

szolgáltatások csak a tüneti szinten avatkoznak be, a mélyebb változásmunkát hátráltatják²⁷³. A második – a kritikai szociális munka és a kapacitáselméleti megközelítés felől érkező – kritika ezzel szemben azt állítja, hogy az alacsonyküszöbűség elve a gyakorlatban gyakran az erőforráshiány álcázására szolgál: a szolgáltatás „elérhetősége” látszik, miközben a következő ellátási szint (lakhatás, kezelés, rehabilitáció) hiányzik²⁷⁴.

A hazai vitában különösen Topolánszky²⁷⁵ és Oberth²⁷⁶ hangsúlyozzák, hogy az alacsonyküszöbű ellátás önmagában nem helyettesíti a kezelési láncot – csak akkor működőképes, ha a magasküszöbű ellátások felé működik átjárás. A 2010 utáni magyar drogpolitikai fordulat (a túcsereprogramok visszaszorítása, a Józsefváros 8. kerületében bezárt szolgáltatások) éppen ezt az átjárhatóságot veszélyeztette²⁷⁷. A „Magyar valóság” rovatban közölt Győri-tanulmány²⁷⁸ szintén az átjárhatóság krízisét tematizálja a hajléktalanellátásban. Egy további, friss elméleti vonulat²⁷⁹ az alacsonyküszöbűség fogalmát összekapcsolja a kapcsolatközpontú (relational) szociális munka elméletével: e felfogásban a „küszöb” nemcsak a szolgáltatás, hanem a kapcsolat küszöbe is – a bizalom, az elérhető segítő személye, a folytonosság válnak a kulcstényezőkké. Ez az értelmezés a fogalmat a hozzáférhetőség szervezeti technikájáról egy szakmai-etikai paradigmává tágítja.

1.7. Átültetése a kutatásra

Mit jelenthet a kutatás számára az alacsonyküszöbűség? A jelen kutatásban az alacsonyküszöbű igazságszolgáltatás koncepciója már egyfajta reflexióként jelenik meg a korábban jelzett feszültségre: túllépve a jogi kereteken – nevezetesen, mindenki számára biztosított a hatósághoz fordulás joga – nem tesz úgy, mintha ezzel minden feltétel adott lenne a valódi hozzáféréshez. Elfogadva Cappelletti és Garth AtJ definíciójának alkalmazhatóságát büntető területre²⁸⁰, az alacsonyküszöbűség ott érkezik meg, amikor átlépve a társadalomtudományos közegbe tudomásul veszi a kizárólag büntetőhatalom, hogy nem jogi aspektusok is közrejátszanak a

---

²⁷³ Best et al. (2009).

²⁷⁴ Edland-Gryt – Skatvedt (2013); Schneider (2014).

²⁷⁵ Topolánszky (2009).

²⁷⁶ Oberth (2010).

²⁷⁷ Sárosi (szerk., 2014).

²⁷⁸ Győri (2019).

²⁷⁹ Edland-Gryt – Skatvedt (2013); Stöver – Schäffer (2014).

²⁸⁰ Magát a definíciót tartom elfogadhatónak, a mögötte húzódozó elméleti fejtegetéseket már korábbi érvelésekkel elutasítottam.

feljelentések elmaradásában. A hatósághoz fordulás (jogát) olyan szolgáltatásként kezeli, amelynek képesnek kell lennie biztosítani a létező legalacsonyabb szintű belépési lehetőséget (büntető eljárás miatt), legalább kettő ponton: egyfelől azzal, hogy magát a tényleges belépési útvonalat szükséges alacsony szintre telepíteni (a jelzést személyesen, telefonon, e-mailben, stb. meg lehessen tenni), másfelől pedig a szolgáltatást nyújtó (rendőr, de a továbbiakban minden hatalommal rendelkező személy az eljárás során) személy oldalán a legitimáció építését fogalmazza meg mentén, figyelemmel arra, hogy itt a küszöb nem csak materiális természetű akadályok, hanem elsősorban interperszonális akadályok mentén jelennek meg, amelyek a rendőr személyéhez kötődhetnek és amelyek pozitív fennállása esetén a bizalom, az együttműködés, a jogkövetés nő, míg a látencia csökken.

VI. A legitimáció a kriminológiában

A következő fejezet célja nem csak a szükségszerű elméleti keret felvázolása és összekötése a kutatással. A legitimációs elméletek fejlődésének és irányainak bemutatása egyúttal a kutatási téma egyik szubsztantív oszlopát is adják: a legitimáció pontosan ott lép be a kutatási terébe, ahol a büntető igazságszolgáltatás követelményeit – azokat, amelyeket eddig annak gondoltunk a formális, jogi oldal felől – éppen átlépni készülünk és érvelni kezdünk amellett, hogy mitől és miért lesz a büntető igazságszolgáltatás alacsonyküszöbű és normatív szemmel: milyennek is kellene lennie. A politikatudományos ív felvázolása a kriminológián belül végzett kutatások megállapításaival kiegészülve pedig túpontosan rámutatnak: egy olyan közvetítő elméletként tekinthetünk a legitimációra, amely mindkét fél (állampolgár–rendőr) érdekeit egyszerre veszi figyelembe és „facilitálja”, ezzel pedig egy rendkívül erős érvet szolgáltat arra nézve, hogy miért kell a legitimációt büntető AtJ követelményként konceptualizálnunk.

1. Bevezetés

A legitimáció a politikatudomány és a jogszociológia régóta tárgyalt fogalma, de a kriminológiában – különösen a rendőrség és az állampolgárok közötti viszony elemzésében – viszonylag későn vált önálló kutatási tárggyá. Az utóbbi három évtizedben azonban a téma a terület egyik legintenzívebben kutatott kérdésévé nőtt: a „procedural justice” paradigma kanonizálódása, a European Social Survey 2010-es „Trust in Justice” modulja, a Bottoms és Tankebe nevéhez fűződő „dialogikus” elmélet, valamint a összehasonlító pönológia eredményei mind ugyanarra mutatnak – a hatalomgyakorlás minősége nem mérhető pusztán annak kimenete mentén – az állampolgárok e hatalom jogosságáról alkotott értékítélete épp olyan, ha nem fontosabb elem, amelyből számos, a kriminológia, a rendészettudomány, de általában a kriminálpolitika számára is alapvető fontosságú tanulságok fogalmazhatóak meg.²⁸¹

---

²⁸¹ Az áttekintésekhez ld. Tyler (2003) 283–290.; Bottoms és Tankebe (2012) 119–123.; Hough, Jackson és Bradford (2013) 144–148.; Jackson (2018) 145–148.

Ennek a fejezetnek a célkitűzése, hogy a legitimáció elméleti sarokpontjainak elhelyezésével megágyazzon a dolgozat egyik alapállításának: a legitimációs követelmények (ahogy később Anthony Bottoms és Justice Tankebe megfogalmazza) és az AtJ között kimutatható elméleti összefüggés áll fenn, amelyből következően ezek a legitimációs követelmények az alacsonyküszöbű büntető igazságszolgáltatás követelményeiként fogalmazhatóak meg.

A területet uraló viták – köztük a Tom Tyler-féle empirikus iskola és a Bottoms–Tankebe-féle normatív megközelítés között feszülő – a magyar büntetőjogi és kriminológiai gondolkodás számára is sokat hoznak, és kifejezetten gyakorlati relevanciát is tartalmaznak: a rendőrség és az igazságszolgáltatás működésének normatív minősége nem csak elméleti kérdés, hanem a demokratikus jogállami működés egyik közvetlen indikátora és előfeltétele.

A fejezet rendőrség-fókuszú abban az értelemben, hogy a tárgyalt empirikus kutatások túlnyomó többsége a rendőri tevékenység és a polgárok közötti interakciókat vizsgálja. Ez azonban nem véletlen szűkítés: a rendőrség mint közhatalmat gyakorló intézmény a „leglátványosabb” és statisztikailag a leggyakoribb közeg, ahol az állampolgár közvetlenül találkozik a kényszerítő állami hatalommal.²⁸² A legitimáció fogalmi keretrendszere azonban semmilyen módon nem korlátozódik a rendőrségre: ugyanígy alkalmazható a bíróságok, az ügyészség, a büntetésvégrehajtás és – tágabban – minden olyan állami szerv esetében, amely közhatalmat gyakorol.²⁸³ A fejezet az érintett fogalmakat elsősorban a rendőrségi szakirodalom példáin mutatja be, de ahol szükséges, jelzi, hogy az állítás más közhatalom-gyakorlóakra is érvényes.

A fejezet négy fő érvet épít fel. Az első, hogy a legitimáció önálló fogalmi tartalommal bír – nem azonos sem a legalitással (a jogi normáknak való megfeleléssel), sem a bizalommal. A három fogalom kölcsönösen összefügg, de nem cserélhető fel: különböző elemzési szinten mozognak, és más-más viselkedési kimeneteket motiválnak. A második, hogy az empirikus (Tyler-féle, percepció-alapú) és a normatív (Bottoms–Tankebe-féle) megközelítések nem versengő alternatívák, hanem komplementer perspektívák – a teljes kép mindkettőt feltételezi. A harmadik, hogy a legitimáció – szemben a bizalommal – kézzelfogható eszközöket kínál a

---

²⁸² Az érvet részletesen ld. Bittner (1970), idézi Jackson és Gau (előkészületben) 1.; valamint Tyler (2003) 286.

²⁸³ A bíróságok és az online eljárások legitimációjához ld. Tyler és Huo (2002); Mentovich, Prescott és Rabinovich-Einy (2023); Baker (2017). A büntetésvégrehajtáshoz ld. Sparks, Bottoms és Hay (1996), idézi Bottoms és Tankebe (2012) 119.

rendőr–állampolgár viszony minőségének javítására: a legitimációs követelmények konkrét, tanítható, intézményileg formálható elemek, miközben a bizalom nehezebben mozdítható háttérállapot. És végül a negyedik: a legitimációból számos pozitív következmény levezethető, ezzel alátámasztva azt az érvet, hogy a legitimációs követelmények nem pusztán „állampolgár jól(l)éti” szolgáltatásokat jelentenek, hanem az állampolgár és az állam számára kölcsönösen is, a megfelelő társadalmi rend megteremtéséhez és a mindennapi élet kiszámítható, jó működéséhez egyaránt elengedhetetlen.

2. A legitimáció fogalma – történeti és politikatudományi háttér

A kriminológiai legitimáció-irodalom megértéséhez érdemes egy lépéssel hátrébb lépünk. A fogalom nem a kriminológia terepén született – annak modern szociológiai értelmezése Max Weberhez köthető, de a problémafelvetés idősebb annál, és a 20. század második felében a politikai filozófia és a politikai szociológia olyan szerzői csiszolták tovább, mint David Easton, David Beetham, Jean-Marc Coicaud és Bernard Williams. Ezek a szerzők a kriminológiai irodalom közvetlen referenciapontjai – érdemi megértésük nélkül a Tyler, illetve a Bottoms–Tankebe-féle viták belső logikája nehézkesen lenne követhető.

2.1. A klasszikusok: Weber és Durkheim

A modern szociológiai legitimáció-fogalom Max Webertől származik, aki a tekintély (Herrschaft) három tiszta típusát különböztette meg: tradicionális, karizmatikus és racionális-legális.²⁸⁴ A modern állam Weber szerint a racionális-legális típus uralma alatt áll: a hatalomgyakorlás a jogi normáknak való megfelelésen és az állampolgárok ezen normák érvényességébe vetett hitén alapul. Ez a tézis ma is a kriminológiai legitimáció-vita egyik kiindulópontja – különösen azért, mert Weber explicit módon hangsúlyozta a „belief in legality”, azaz a legalitásba vetett hit szubjektív jellegét.²⁸⁵ Más szóval: a modern állam legitimitása nem csak abból fakad, hogy a jogalkalmazás formálisan szabályos, hanem abból

---

²⁸⁴ Weber (1922 [1978]), idézi Bottoms és Tankebe (2012) 127–128.

²⁸⁵ Weber (1978) 37., idézi Bottoms és Tankebe (2012) 129. Bottoms és Tankebe (2012) 128–129. emellett kiemelik Weber egy ennél is jelentősebb tézisének: a hatalomgyakorlók empirikusan szinte mindig megpróbálnak legitimitás-igényt megfogalmazni, és azt folyamatosan ápolni – ezt Weber így fogalmazza: „Experience shows that in no instance does domination voluntarily limit itself to the appeal to [citizens’] material or affectual or ideal motives as a basis for its continuance” (Weber (1978) 213., idézi Bottoms és Tankebe (2012) 128.).

is, hogy az állampolgárok ezt a formális szabályosságot ténylegesen érvényesnek és kötelezőnek tartják.

Weber tézise – különösen a hatalomgyakorlói „legitimitás-igény” gondolata – Bottoms és Tankebe szerint kétségbevonhatatlanul fontos, de önmagában nem elegendő.²⁸⁶ A Bottoms–Tankebe-féle kritika lényege, hogy Weber elemzése nem ad eszközt ahhoz, hogy megkülönböztessük az engedelmes legalitást (obeyed legality) a valóban normatív értelemben vett legitim tekintélytől. Egy diktatúrában az állampolgárok engedelmeskedhetnek a jognak – akár félelemből, akár alternatíva hiányában –, anélkül, hogy a hatalmat morálisan jogosnak ismernék el. Weber ezt a megkülönböztetést nem teszi meg, és ennek hiányára reflektálva Bottoms és Tankebe úgy érvel: a modern kriminológiai legitimitáció-fogalomnak túl kell lépnie a tisztán weberi megközelítésen.²⁸⁷

Durkheim közvetlen hozzájárulása a fogalomhoz kisebb, de implicit módon a fejezet egészében jelen van. Durkheim szerint a társadalmi rend a kollektív tudaton és a közös erkölcsi normákon nyugszik; a büntetőjogi intézmények nemcsak rendet teremtenek, hanem ezt a kollektív erkölcsi rendet is reprodukálják. Ez a kép a mai kriminológiában a „normative alignment” – vagyis a hatóság és a közösség közös erkölcsi alapjának – fogalmában él tovább: Bradford és Jackson, illetve Beetham nyomán a legitimitáció akkor áll fenn, ha a hatóság cselekvése a polgárok által elfogadott értékeivel összhangban van.

2.2. A modern politikatudományi értelmezések

A weberi alapokat a 20. század második felében több irány is továbbgondolta. David Easton rendszerelméletében – amit gyakran hivatkoznak a kriminológia legitimitációs elemzéseiben – két fontos megkülönböztetés jelenik meg: a diffúz (általános, rendszerszintű) és a specifikus (konkrét teljesítményhez kötött) támogatás közötti különbség, valamint, hogy a politikai rendszer iránti általános bizalom és a konkrét intézmények iránti bizalom nem feltétlenül mozog együtt.²⁸⁸ Ez a megkülönböztetés ma is segít értelmezni, hogy egy ország állampolgárai miért bízhatnak meg „a rendőrségben általában”, miközben a konkrét, helyi rendőrségbe vetett bizalmuk alacsony – vagy akár éppen fordítva.

---

²⁸⁶ Bottoms és Tankebe (2012) 130–131.

²⁸⁷ Bottoms és Tankebe (2012) 130.

²⁸⁸ Easton (1965 [1979]) 278., idézi Jackson és Gau (előkészületben) 11.; Easton (1975) idézi Jackson (2018) 147.

David Beetham *The Legitimation of Power* című monográfiájára tekinthetünk úgy, mint amely kriminológiai legitimitás-irodalom mai szókincsét leginkább meghatározta. Beetham a legitimitás három, egymástól elválaszthatatlan, együttesen érvényesülő összetevőjét írja le.²⁸⁹ Az első a legalitás: a hatalom gyakorlása a fennálló jogszabályoknak megfelel. A második az igazolhatóság a közösen vallott normák mentén: a jogszabályok és azok alkalmazása összhangban áll azokkal az közösen vallott meggyőződésekkel, értékekkel, amelyeket a hatalom birtokosai és az ennek alávetettek közösen vallanak. A harmadik a kifejezett beleegyezés: az alávetettek aktív cselekedeteikkel (választás, együttműködés, részvétel) elismerik a hatalom jogcímét. Beetham szerint mindhárom dimenzió szükséges feltétel, így bármelyik hiánya legitimitás-deficitet eredményez.

Beetham modelljének kiemelt relevanciája abban mutatkozik meg, hogy a tisztán percepció alapú legitimitás fogalmat is normatív szerkezettel látja el. A polgárok ítélete nem pusztán affektív, hanem normatív tartalmú is: nemcsak azt fejezi ki, hogy bíznak-e a hatalomban, hanem azt is, hogy milyen követelmények mentén ismerik el jogosultnak azt. Ez az a pont, ahol a kriminológiai legitimitás-fogalom – különösen Bradford, Jackson és Hough értelmezésében – Beethamre építve túlmegy a tisztán szociálpszichológiai modelleken.

Jean-Marc Coicaud munkája Beethamével párhuzamosan keletkezett és ugyanazt a három-elemű struktúrát dolgozta ki.²⁹⁰ A két szerző egymástól független konvergenciája a koncepció robusztusságát mutatja. Coicaud definíciója az egyik legtöbbet idézett megfogalmazás a kriminológiában: a legitimitás „az uralom jogának elismerése. Egy alapvető politikai problémára kínál megoldást, ami abban áll, hogy a politikai hatalmat és az engedelmséget egyidejűleg igazolja.”²⁹¹ Ennek három fontos jellemzője van. Először: a legitimitás normatív természetű – a polgár nem pusztán elviseli a hatalmat, hanem morálisan helyesnek ismeri el. Másodszor: a viszony kétoldalú – egyszerre igazolja a hatalombirtokos cselekedeteit és az alávetett engedelmségét. Harmadszor: a legitimitás feltételes és visszavonható – ha kiderül, hogy a hatalombirtokos visszaél a hatalmával, az állampolgárok elismerése fokozatosan elenyészik.²⁹²

---

²⁸⁹ Beetham (1991) 20 idézi Bottoms és Tankebe (2012) 133.

²⁹⁰ Bottoms és Tankebe (2012) 133. lábjegyzet.

²⁹¹ Coicaud (2002) 10 idézi Bottoms és Tankebe (2012) 124.

²⁹² A három jellemző kifejtését ld. Bottoms és Tankebe (2012) 124.

Bernard Williams politikai filozófiája – különösen az *In the Beginning Was the Deed* című posztumusz kötete – Bottoms és Tankebe normatív érvelésének harmadik fő forrása. Williams központi tézise a „basic legitimation demand” (alapvető legitimációs követelmény): minden politikai rend köteles minimális, az alávetettek számára elfogadható, és nem pusztán a saját hatalmából eredő indokolást adni a hatalomgyakorlására. Az olyan „indokolás”, amely lényegében annyit mond, hogy „azért gyakorlom a hatalmat, mert hatalmam van”, nem indokolás – nem tesz eleget az alapvető legitimációs követelménynek.²⁹³ Ez a tézis Bottoms és Tankebe normatív iskolájának egyik filozófiai gerince.

Joseph Raz politikai filozófiai elemzése a kriminológiai irodalomban szintén központi hivatkozási pont. Ő a hatalomgyakorlás háromféle alakzatát különbözteti meg: a „naked power” (a pusztán erőszakon nyugvó hatalom), a de facto hatalom (amikor legitimitást ugyan igényelnek, de azt nem nyerik el) és a legitim hatalom (amikor legitimitást igényelnek és az alávetettek el is ismerik azt).²⁹⁴ Raz tipológiája azt teszi nyilvánvalóvá, hogy a de facto hatalom (amely csak engedelmességet termel, elismerést nem) és a valódi legitim tekintély közötti különbség elsiklik a tisztán weberi modellben.

2.3. Normatív versus empirikus megkülönböztetés

A klasszikus politikatudományi háttér megértése után válik csak láthatóvá az a fogalmi különbség, amely a kriminológiai vitát a legmélyebben szervezi: a normatív és az empirikus legitimáció megkülönböztetése.²⁹⁵

A normatív legitimáció a politikai filozófia kérdése: egy adott hatalomgyakorlás objektíven megfelel-e bizonyos kritériumoknak (legalitás, igazságosság, alapjogi normák, demokratikus eljárások)? Ez a kérdés külső megfigyelői perspektívából tehető fel – például egy alkotmánybíró, egy emberi jogi szakértő, vagy egy politikai filozófus oldaláról. Az ítélet független attól, hogy az adott államban élő polgárok ténylegesen elismerik-e a hatalmat.

---

²⁹³ Williams (2005), idézi Bottoms és Tankebe (2012) 124.

²⁹⁴ Raz (2009) 128., idézi Bottoms és Tankebe (2012) 125–127.

²⁹⁵ A megkülönböztetést kifejezetten kifejti Hough, Jackson és Bradford (2013) 147. Hinsch (2008) nyomán.

Az empirikus legitimáció ezzel szemben az alávetettek észlelését vizsgálja: ténylegesen elismerik-e a polgárok az adott hatalom jogcímét?²⁹⁶ Ez tehát az állampolgárok percepciójára épít, arra az egyéni „ítéletre”, amelyet az állampolgárok hoznak a hatalom jogosságáról és annak elismeréséről.

A két perspektíva tehát különböző aspektusokról hoznak döntést: egy kvázi-autoritárius rendszer lehet empirikusan legitim (a polgárok nagy része elismeri), de normatív értelemben illegitim (mert nem felel meg a demokratikus jogállami sztenderdeknek). Fordítva is igaz: egy rendszer lehet ugyan normatív módon megfelelő, de empirikus értelemben fennállhat a legitimáció deficit.

A normatív és empirikus megközelítések ugyanakkor nem zárják ki egymást – sőt, Beetham elméletének az a központi vívmánya, hogy az empirikus legitimáció fogalmilag is tartalmaz normatív elemet. Az empirikus megközelítés szerinti elismerés ugyanis nem pusztán szubjektív érzelem: tartalmilag normatív ítélet arról, hogy a hatalom igazságos-e, megfelelő-e, közös értékeken alapul-e.²⁹⁷ Az empirikus mérés ezt a normatív szerkezetű ítéletet ragadja meg a polgárok oldaláról – nem helyettesíti, hanem kiegészíti a politikai filozófiai értelemben vett normatív elemzést.

3. Legitimáció a kriminológiában

A legitimáció kriminológiai felfedezése három-négy évtizedes ívben rajzolható fel. Korábban a fogalom inkább elméleti-szociológiai kérdés volt és a kriminológia jellemzően a hatékonyság, az elrettentés és a bűnözési ráták felől közelített.²⁹⁸ Az 1980-as évek végétől, az 1990-es évek elejétől azonban – különösen Tom Tyler kanonikus, a területet alapvetően meghatározó és alakító 1990-es munkájának, a *Why People Obey the Law*-nak a megjelenésével – a téma a kriminológia központi kutatási tárgyává nőtte ki magát.

---

²⁹⁶ „Whether those who are subject to authority actually confer legitimacy on that authority” – Hough, Jackson és Bradford (2013) 147.

²⁹⁷ Beetham (1991) 22., idézi Bottoms és Tankebe (2012) 133.: Beetham szerint az ő modellje „captures an underlying structure of [audience] legitimacy common to all societies.”

²⁹⁸ A büntetőjogi hatékonyság-paradigma és a legitimitás-paradigma közötti váltsághoz ld. Tyler (2003) 285–290. és Tyler (2006), idézi Jackson és Gau (előkészületben) 2.

3.1. Az „előretörés”

Tyler 1990-es könyve egy chicagói reprezentatív minta empirikus elemzésén keresztül fektette le azt a tézist, amely azóta is alapjaiban határozza meg a területet és szolgál referenciapontként: az emberek elsősorban nem a büntetéstől való félelmük miatt követik a (jog)szabályokat, hanem mert a (jog)szabály és annak alkalmazói mint ezek jogosultjai és ilyen minőségükben mint ezek alkalmazóiként jelennek meg számukra, tehát ezt a jogosultságot elismeri. A jogosultkénti elismerés pedig – és ez Tyler kulcs-megállapítása – nem az eredménnyel való elégedettségéből származik, hanem az eljárás méltányosságából (fairness).²⁹⁹ Az ezt követő évtizedek alatt³⁰⁰ ezt az alaptézist tesztelték, finomították, vitatták és terjesztették ki más kontextusokra.

3.2. Hatókör: kire terjed ki a fogalom?

A kriminológia vizsgálódási köre a legitimitáció-kutatásokban túlnyomórészt a rendőrséget veszi górcső alá. Először is azért, mert a rendőrség az állam fizikai erőszak-monopóliumának mindenki számára látható megnyilvánulása, annak mindennapi szintű végrehajtója – az állampolgárok sokkal gyakrabban találkoznak rendőrökkel, mint bíróval, ügyéssel vagy a büntetésvégrehajtás felszerelt szereplőivel.³⁰¹ Másodszor: a rendőri interakciók empirikusan jól mérhetők – survey-kben, megfigyelésen alapuló kutatásokban, kísérletekben. A rendőrség így ideális kutatási terep a legitimitáció és annak előzményeinek, azt kiváltó tényezőinek vizsgálatához.

Ez a hatókörszűkítés azonban nem pusztán fogalmi szükségszerűség. A legitimitáció fogalmi kerete – a hatalomgyakorlás jogcímének elismerése, a Beetham-féle három komponens, a Coicaud-féle dialogikus szerkezet – minden közhatalom-gyakorlóra egyformán érvényes. A bíróságok és az online eljárások legitimitációja – Tyler és Huo 2002-es *Trust in the Law* munkájától kezdve Mentovich, Prescott és Rabinovich-Einy (2023) és Baker (2017) friss empirikus kutatásaiig – szintén kutatott terület, amely hasonló mintázatokat mutat: az eljárás minősége és az ezalatt tanúsított bánásmód erősebben befolyásolja az állampolgár ítéletét, mint

---

²⁹⁹ Tyler (1990 [2006]), idézi Tyler (2003) 290–294. és Sunshine és Tyler (2003) közvetítésében több munkában is.

³⁰⁰ Ld. pl. Sunshine és Tyler (2003), Tyler és Huo (2002), Mazerolle és munkatársai (2013), Jackson és munkatársai (2012), Hough, Jackson és Bradford (2013), Tankebe (2013) és Bottoms és Tankebe (2012).

³⁰¹ Bittner (1970) – „[the police] can with very few exceptions accomplish something for somebody only by proceeding against someone else.” Idézi Jackson és Gau (előkészületben) 1.

maga az eredmény.³⁰² A büntetésvégrehajtási intézmények legitimitásának kutatása – Bottoms és Sparks műhelyéből – szintén több évtizedes hagyomány.³⁰³ Ahol pedig a fejezet a továbbiakban a rendőrséget mint példát hozza, ott a tárgyalt fogalmi pontok más közhatalmi szereplőkre is – a megfelelő kiegészítésekkel – alkalmazhatók.

3.3. Tylertől a komparatív kutatásokig

A terület fejlődési ívét három vonulat mentén látjuk kibontakozni. Az elsőt aposztrofálhatjuk az amerikai szociálpszichológiai paradigmájaként. Tyler 1990-es munkája és az azt követő tanulmányai³⁰⁴ megalapozták a procedural justice (eljárési igazságosság) modelljét, tehát az empirikus kutatások eredményeire építve kristályosította ki, mely elemek mentén látja az állampolgár a hatalmat elismertnek. Ez négy, eljárési minőségen alapszik: voice (hangadás), neutrality (semlegesség), respect (tiszteletteljes bánásmód) és trustworthy motives (megbízható szándék).³⁰⁵ Ez a paradigma az amerikai kontextusra vonatkozóan érlelődött és intellektuálisan a Thibaut–Walker-féle eljárési méltányosság-elméletekre, illetve a Lind és Tyler nevéhez kötődő „group-value” modellre épült.

Egy következő szakasznak tekinthetjük az európai adaptációt. A 2010-ben elindított European Social Survey ötödik körének „Trust in Justice” modulja – amelyet Hough, Jackson, Bradford és kollégáik dolgoztak ki – az eljárési igazságosság tézisét nemzetközi komparatív tesztelésnek vetette alá, és Beetham nyomán a legitimáció-fogalmat egyrészt szélesítette (legalitás + normatív összehangoltság + engedelmesség kötelezettsége), másrészt explicit politikai filozófiai háttérrel kapcsolta hozzá.³⁰⁶

A harmadik vonulat a normatív-politikatudományi megközelítés finomítása mentén mutatkozott meg, amelyet a Bottoms és Tankebe *Beyond Procedural Justice* című munkája fémjelez. Bottoms és Tankebe a Tyler-féle modell három fő kritikáját fogalmazza meg: nevezetesen, hogy a modell pusztán a közönség- (audience) oldalt vizsgálja és figyelmen kívül hagyja a hatalombirtokos jogcímkövetelését, illetve hogy a kriminológia legitimáció fogalmát

---

³⁰² Tyler és Huo (2002); Mentovich, Prescott és Rabinovich-Einy (2023); Baker (2017).

³⁰³ Sparks, Bottoms és Hay (1996), idézi Bottoms és Tankebe (2012) 119. és 132.

³⁰⁴ Tyler (1997), Sunshine és Tyler (2003); Tyler és Huo (2002).

³⁰⁵ Tyler (2003) 294. táblázat.

³⁰⁶ Hough, Jackson és Bradford (2013) 144–148.; Jackson, Bradford, Hough és tsai. (2012); Jackson és tsai. (2011).

nem köti elég szorosan a politikai filozófiai hagyományhoz, valamint hogy a Tyler-féle „duty to obey” önmagában nem fogja át a Beetham-féle három-komponensű legitimáció fogalom teljességét.³⁰⁷ E kritikával párhuzamosan hasonló észrevételek Mazerolle és munkatársai szisztematikus szakirodalmi áttekintésében, illetve Hertogh kontinentális jogi kultúrából érkező kutatásában jelentek meg.³⁰⁸

Mára a kutatás globális méretű – közép-európai³⁰⁹, bevándorlás-fókuszú³¹⁰, kísérleti-tréningalapú³¹¹ és komparatív-büntetőpolitikai³¹² irányokra ágazott szét. Az alábbi szakaszokban ezeket az ágakat veszem sorra a fogalmi tisztázástól indulva.

3.4. Fogalmi meghatározások

A kriminológiai szakirodalom több, egymással részben átfedő legitimáció fogalmat használ, a fogalmi versengés inkább hangsúlybeli, mint sem szubsztanciális. Mégis: a hangsúlyok eltérnek és ezek a hangsúlykülönbségek a kutatási kérdések, a módszertan, valamint a politikai és gyakorlati következtetések szintjén is jelentkeznek.³¹³ Négy fő fogalmi családot mutatok be a következő alfejezetekben.

3.4.1. Tyler és a pszichológiai perspektíva

Tom Tyler 2003-as definíciója – amelyet azóta is konszenzusos kiindulópontnak tekintenek – a legitimitást egy hatalom (intézmény, személy vagy társadalmi berendezkedés) pszichológiai tulajdonságának tekinti, amely az alávetetteket arra készíti, hogy a hatalmat „megfelelőnek, helyesnek és igazságosnak” tekintsék.³¹⁴ Tyler szerint ez a pszichológiai tulajdonság két, empirikusan mérhető komponensből áll: az állampolgár által érzett engedelmisségi kötelezettség (duty to obey), valamint az intézményi bizalom és támogató értékek.

---

³⁰⁷ Bottoms és Tankebe (2012) 119–123., 145–150.

³⁰⁸ Mazerolle, Bennett, Davis, Sargeant és Manning (2013); Hertogh (2015).

³⁰⁹ Reisig, Tankebe és Meško (2012).

³¹⁰ Bradford és Jackson (2018).

³¹¹ Skogan, Van Craen és Hennessy (2014); Langley (2022).

³¹² Lappi-Seppälä (2008).

³¹³ A négy fogalmi család közötti versengést részletesen elemzi Jackson (2018) 148–152. és Jackson és Gau (előkészületben) 7–10.

³¹⁴ Tyler (2003) 307. – „a psychological property of an authority, institution, or social arrangement that leads those connected to it to believe that it is appropriate, proper, and just.” Tyler (2006), idézi Jackson és Gau (előkészületben) 7.

Tyler megközelítése – amely alapvetően különbözteti meg a többi szerzőtől – szociálpszichológiai. A legitimitás nem az intézmény objektív tulajdonsága, hanem az állampolgári percepció pszichológiai konstruktuma. Az empirikus mérés survey-tételekkel történik, amelyek a polgár attitűdjét rögzítik (pl. „I should accept the decisions made by police even if I think they are wrong”). Tyler maga is hangsúlyozza, hogy ez nem ekvivalens a politikai filozófiai értelemben vett normatív legitimitációval.³¹⁵

3.4.2. Bottoms és Tankebe: az uralmi jogcím

Bottoms és Tankebe – Coicaud nyomán – egy olyan definíciót részesít előnyben, amely a legitimitást nem pszichológiai tulajdonságként, hanem kapcsolati tényezőként ragadja meg. Coicaud megfogalmazásában a legitimitás „az uralom jogának elismerése”, amelyben egyszerre igazolódik a hatalomgyakorló cselekvése és az alávetettek engedelmissége.³¹⁶

Ez a megközelítés három ponton különbözik Tylerétől.³¹⁷ Először is: Tylernél a legitimitás egy állapot, míg Coicaud, illetve Bottoms és Tankebe megközelítésében egy viszonyforma, amely egyidejűleg ad jogcímet a hatalombirtokosnak és igazolást az alávetettnek. Másodszor: Tyler az állampolgári oldalra koncentrál, Bottoms és Tankebe viszont expliciten bevonja a hatalombirtokos oldalt is – a legitimitásigény (claim) a hatalomgyakorló oldaláról ugyanolyan fontos, mint az állampolgár elismerése vagy elutasítása/ vitatása (recognition/ contestation). Harmadszor: a legitimitás nem statikus pszichológiai állapot, hanem dialogikus, iteratív folyamat – a hatalombirtokos állít (saját hatalmáról), a polgár válaszol, a hatalombirtokos a válaszhoz igazítja a következő állítást és így tovább.³¹⁸

3.4.3. Bradford, Jackson és Hough: az uralom joga és igazolása

A Bradford–Jackson–Hough szerzőhármás részben Tyler társszerzőségében dolgozva, részben önállóan az ESS Trust in Justice modulja alapján – a legitimitást szintén kapcsolati fogalomként kezeli, de a hangsúlyt nemcsak az elismerésre, hanem az igazolásra is helyezi. Konszenzusos

---

³¹⁵ Tyler (2003) 285–290.

³¹⁶ Coicaud (2002) 10., idézi Bottoms és Tankebe (2012) 124.

³¹⁷ A három pontot a Bottoms és Tankebe (2012) 124, 135–150.

³¹⁸ A dialogikus modellt explicit módon kifejti Bottoms és Tankebe (2012) 132.

megfogalmazásuk szerint: a legitimitás az uralkodáshoz való jog, és e jognak az alávetettek általi elismerése “.³¹⁹ A kulcsmozzanat – és ez szerzők önálló hozzájárulása – az, hogy a legitimitás „nem pusztán a hatalom elismerése, hanem a hatalom igazolása is”.³²⁰

Hough, Jackson és Bradford Beethamre építve operacionalizálja ezt a fogalmat: az empirikus legitimitásnak három előfeltétele van – önkéntes beleegyezés az engedelmisségbe, a hatóság cselekvésének legalitása, valamint morális összehangoltság a hatalomgyakorló és a polgárok között –, és a legitimitás ennek a három komponensnek az „additív függvénye”.³²¹ 2018-tól a modell kétdimenzióssá zsugorodik a survey-mérhetőség kedvéért: normatív összehangoltság (normative alignment) + érzett engedelmisségi köteletség (felt duty to obey).³²²

3.4.4. Jackson: érvényes hatalomgyakorlási igény

Jackson 2018-as áttekintő tanulmánya egy negyedik, valószínűleg a legtömörebb megfogalmazást ajánlja: a legitimitás akkor áll fenn, ha az állampolgárok „(a) érvényes hatalomgyakorlási igénnyel ruházzák fel a jogintézményt, és (b) ennek megfelelően morális kötelezettséget éreznek az általa kibocsátott parancsok és szabályok követésére.”³²³ Ez a megfogalmazás a fenti három fogalmi családot integrálja: a Tyler-féle pszichológiai percepciók tartalmát (felt moral duty), Bottoms és Tankebe kapcsolati keretét (a polgár tulajdonít legitimitást a hatóságnak), és BJH normatív szerkezetét (valid claim to exercise power).

3.4.5. Összegzés: eltérő hangsúlyok, de a mag egy

A négy meghatározás közös magja egyértelmű: a hatóság jogosultsága a hatalom gyakorlására és az alávetett ezt elismerő válasza. A különbségek hangsúlybeliek. Tyler hangsúlya a pszichológiai-attitűdös – a polgári fejben elhelyezhető konstrukciónak, amelyet survey-tételekkel mérni lehet. Bottoms és Tankebe hangsúlya a kapcsolati-dialogikus – a folyamat és nem az állapot, és a hatalombirtokos oldal explicit bevonása. BJH hangsúlya a kettős szerkezet – az elismerés mellett az igazolás dimenziója, amit Beethamre építve normatív szerkezetűvé tesz. Jackson 2018-as hangsúlya a normatív szerkezetű érvényesség – valid claim, amelynek morális

---

³¹⁹ Jackson, Bradford, Hough és tsai. (2012) 1051.

³²⁰ Jackson, Bradford, Hough és tsai. (2012).

³²¹ Hough, Jackson és Bradford (2013) 148.

³²² Bradford és Jackson (2018) 573.; Jackson (2018) 151.

³²³ Jackson (2018) 148.

kötelességválasz felel meg. Egy fontos közös pont: mind a négy megközelítés feltételezi, hogy a legitimitás a demokratikus jogállami működés szükséges feltétele. A kérdés nem az, hogy kell-e – hanem hogy mit jelent, hogyan érhető el, és milyen feltételekkel áll fenn. Ezek a fogalmi családok tehát nem versenyző alternatívák a politikai filozófiai értelemben vett legitimitás fogalmára, hanem ugyanannak a mélystruktúrának különböző oldalait emelik ki.

A fejezet egyik fő érve, hogy ez a fogalmi gazdagság nem zavar, hanem segít. Egy konkrét kérdés vizsgálatához – mondjuk: javítani-e a rendőri képzés interaktív elemeit? – a Tyler-féle szókészlet és kutatási tradíció a legközvetlenebbül használható; egy másik kérdéshez – mondjuk: mit jelent, ha egy autokratikus rezsim rendőrsége „eljárás méltányosan” jár el? – a Bottoms-Tankebe-féle politikai filozófiai keret elengedhetetlen.³²⁴

A következő szakasz – amely a vázlatban újként szerepel – egy olyan megkülönböztetést tisztáz, amit a most bemutatott fogalmi családok mind feltételeznek, de részleteiben egyik sem dolgoz ki: a bizalom és a legitimitáció viszonyát.

3.5. Empirikus iskola: Tyler és az eljárási igazságosság (procedural justice) paradigma

A kriminológiai legitimitáció-kutatás kanonikus iskolája Tom Tylernek és követőinek a munkássága. Az iskola – amelyet az alábbiakban röviden „empirikus iskolának” nevezek, jelezve, hogy a megközelítés a polgári percepcióból indul ki és survey-módszerrel mérhető – három évtized alatt nőtte ki magát a terület domináns paradigmájává. Ez a szakasz a paradigma alapfeltevéseit, Tyler munkásságának fő pontjait, európai kiterjesztését (a Bradford–Jackson–Hough-féle ESS-kutatást) és a paradigmát ért főbb kritikákat mutatja be.

3.5.1. Az empirikus iskola alapfeltevése: a percepció-alapú legitimitáció

Az empirikus iskola alapfeltevése – a 2. szakaszban már bevezetett normatív/empirikus megkülönböztetésre építve – az, hogy a legitimitáció akkor áll fenn, ha az állampolgárok ténylegesen legitimnek érzik a hatóságot.³²⁵ Ez nem azonos a politikai filozófiai értelemben

---

³²⁴ Az „udvariasan kezelt jogsértés” problémájához ld. Bottoms és Tankebe (2012) 153–160. és Tankebe (2013).

³²⁵ A normatív/empirikus megkülönböztetést explicit módon kifejti Hough, Jackson és Bradford (2013) 147., Hinsch (2008) nyomán. Az empirikus megközelítés alapfeltevéseit Tyler így fogalmazza: „people obey the law and cooperate with legal authorities primarily if and when they view those authorities as legitimate” – Tyler (2013) 9., idézi Hertogh (2015) 228.

vett normatív legitimációval – egy autoriter rendszer is lehet empirikusan legitim, és egy normatíven megfelelő rendszer is szenvedhet legitimáció-deficitben –, de a kriminológiai gyakorlat szempontjából ez a megközelítés különösen termékeny. Először, mert mérhető: a polgári percepció survey-kérdésekkel megragadható. Másodsor, mert beavatkozható: a percepció formálható a hatósági magatartáson keresztül.

A percepcióalapúság itt nem szubjektívizmust jelent. Beetham nyomán – és ezt BJH expliciten kifejti – az állampolgári észlelés normatív szerkezetű: a polgár nem pusztán azt fejezi ki, hogy tetszik neki a rendőrség, hanem azt is, hogy jogosultnak ismeri-e el, megfelelőnek tartja-e az eljárását, közös értékeknek érzi-e a vezérelveket. Az empirikus mérés ezeket a normatív tartalmú ítéleteket rögzíti a polgári oldalon – nem versenytárs, hanem komplementer a normatív elemzéssel szemben.³²⁶

Egy fontos visszakapcsolódás Weberhez: a Hough–Jackson–Bradford-féle ESS-kutatás kifejezetten a weberi „belief in legality” gondolatára épít. Weber szerint a modern racionális-legális típusú legitimáció lényege nem a jogi szabályok formális létezése, hanem az állampolgárok ezen szabályok érvényességébe vetett hite.³²⁷ Az empirikus iskola ezt a hitet teszi mérhetővé.

3.5.2. Tyler munkássága részletesen

Tom Tyler munkássága azért vált a terület megkerülhetetlen referenciapontjává, mert ő tette le azt az empirikus alapot, amelyre három évtized minden kriminológiai legitimáció-kutatása reagált – akár megerősítően, akár kritikailag. Az 1990-es *Why People Obey the Law* című könyv chicagói reprezentatív mintán mutatta meg, hogy az emberek jogkövetését erősebben prediktálja a hatósági eljárás méltányosságának észlelése, mint a büntetéstől való félelem.³²⁸ Ez a tézis – egyszerűsége ellenére – paradigmátikus váltást idézett elő: a kriminológiai gondolkodás súlypontját a büntetéstől való félelmen alapuló deterrence paradigmából a polgári elismerésen alapuló legitimacy paradigma felé tolt.

---

³²⁶ Beetham (1991) 22., idézi Bottoms és Tankebe (2012) 133.; Hough, Jackson és Bradford (2013) 147–148.

³²⁷ Weber (1978) 37., idézi Bottoms és Tankebe (2012) 129. és Hough, Jackson és Bradford (2013) 147.

³²⁸ Tyler (1990 [2006]), idézi Tyler (2003) 286–290. és Hertogh (2015) 215.

3.5.3. *Intellektuális gyökerek*

Tyler modellje két korábbi szociálpszichológiai hagyományból nőtt ki. Az első Thibaut és Walker 1975-ös laboratóriumi kísérleti munkája volt. Thibaut és Walker szimulált bírósági eljárások – adversarial és inkvizitorikus – összehasonlításával mutatták ki, hogy az emberek azon eljárást tartják méltányosabbnak, amelyikben kontroll-juk van az információ-bemutató felett (azaz hangadási lehetőségük van). A méltányosság-percepció független a kapott ítélet kedvezőségétől.³²⁹ Ez a kontroll-elmélet az eljárási méltányosság-kutatás első hulláma.

A második hagyomány Lind és Tyler 1988-as *The Social Psychology of Procedural Justice* könyve, amely a group-value model-t (csoportérték-modellt) – később relational model-t – vezetett be. A modell szerint az emberek nem instrumentálisan értékelik az eljárást (azaz nem csak azért tartják méltányosnak, mert kontrolljuk van benne), hanem szimbolikus értelemben is: az eljárás minősége azt közvetíti, hogy a hatóság a polgárt a közösség teljes jogú tagjaként ismeri-e el. Az eljárási méltányosság ezért nem csak instrumentális, hanem identitás- és státusz-jelző jellegű is.³³⁰

Ez a két hagyomány – a Thibaut–Walker-féle kontroll-elmélet és a Lind–Tyler-féle group-value modell – Tyler 1990-es kanonikus munkájában integrálódik egy egységes empirikus modellbe. A polgár az eljárást nemcsak azért tartja méltányosnak, mert befolyásolhatja, hanem azért is, mert benne tükröződik, hogy a hatóság hogyan viszonyul hozzá: tisztelettel, semlegesen, jóindulattal, vagy ellenkezőleg.

3.5.4. *Az eljárási igazságosság elemei*

Tyler 2003-as áttekintő tanulmányában az eljárási igazságosság fogalmát két fő dimenzióra bontja: a döntéshozatal minőségére (quality of decision making) és a bánásmód minőségére (quality of treatment).³³¹

A döntéshozatal minősége azt méri, hogy az állampolgár észlelése szerint a hatóság a döntéseit elfogulatlanul, tényalapon, konzisztensen hozza-e. Ennek két alkotórésze van: a

---

³²⁹ Thibaut és Walker (1975), idézi Tyler (2003) 292–293.

³³⁰ Lind és Tyler (1988), idézi Tyler (2003) 292. és 322–323.

³³¹ Tyler (2003) 329. – „Fair process has been argued here to consist of two primary categories: quality of decision making – perceived neutrality and consistency – and quality of treatment – being treated with dignity and respect, having one’s rights acknowledged, and having one’s needs acknowledged and considered.”

semlegesség (a döntéshozó nem személyes érdek vagy előítélet alapján dönt) és a konzisztencia (hasonló esetekben hasonlóan dönt). Egy konkrét rendőri intézkedés esetén ez azt jelenti, hogy a polgár észleli-e: a rendőr a tények alapján és nem személyes szimpátia szerint járt el, és hogy másokkal is így járna el hasonló helyzetben. A bánásmód minősége azt méri, hogy a hatóság tisztelettel, méltósággal, az érintett jogainak elismerésével és szükségleteinek figyelembevételével járt-e el. Ez az interperszonális dimenzió – a polgár fejében nem a döntés tartalma számít, hanem az, hogy az érintkezés során úgy bántak-e vele, mint egy egyenrangú, tiszteletre méltó személlyel. Ehhez a két dimenzióhoz Tyler egy harmadik, ezzel párhuzamos konstrukciót is bevezet: a motive-based trust-ot, vagyis a hatósági szándékokba vetett bizalmat. Tyler szerint az eljárási igazságosság észlelése egyfajta jel (cue) a hatóság motívumairól: ha a rendőr méltányosan járt el, ez a polgárnak azt jelzi, hogy nem ellenséges szándékkal jött, nem előítélet hajtja.³³² A motívum-bizalom így az eljárási igazságosság és a legitimáció között közvetítő mechanizmus.

A „négyes” PJ-elem-osztás, amit a szakirodalom gyakran rövidített formában idéz – hangadás (voice), semlegesség (neutrality), tiszteletteljes bánásmód (respectful treatment), megbízható szándékok (trustworthy motives) –, lényegében ezeknek a komponenseknek a kondenzált formája.³³³ A négy elem a eljárási igazságosság empirikus mérésének standard listája lett a kriminológiai survey-kben; Mazerolle és tsai. (2013) szisztematikus áttekintése is ezzel a négyes listával dolgozik.³³⁴

3.5.5. Fő tézisek

Tyler több évtizedes munkájának fő megállapításai három fő tézisbe sűrítethetők. Az első tézis az, hogy az eljárási méltányosság erősebben prediktálja a polgári legitimáció-ítéletet, mint az eredmény-elégedettség. Más szóval: a polgárok nem feltétlenül a kapott eredmény (a bíróságon vesztettek-e, a rendőrtől büntetést kaptak-e) szerint értékelik a hatóságot, hanem az eljárás minősége alapján. Tyler és Huo 2002-es Los Angeles-i kutatása ezt explicit regresszióban mutatja meg: a polgári döntés-elfogadás varianciájának 44%-át egyedileg az eljárási igazságosság és a motiváció alapú bizalom magyarázza, míg a kimenetel-ítéleteknek

---

³³² Tyler (2003) 329–330. és Tyler és Huo (2002), idézi Tyler (2003) 293–294.

³³³ A négyes listát különböző formákban tartalmazzák Tyler különböző munkái, és a kanonikus formát részben utólag kondenzálta a szakirodalom. Ld. Tyler (2003) 290–294. és 329.

³³⁴ Mazerolle, Bennett, Davis, Sargeant és Manning (2013) 247–248.

(eredmény-méltányosság, eredmény-kedvezőség) ehhez csak 1% egyedi magyarázó ereje van.³³⁵

A második tézis az, hogy a legitimáció erőbben prediktálja a jogkövetést és a hatósági együttműködést, mint a büntetéstől való félelem. Tyler 1990-es chicagói kutatása szerint a normatív motívumokon (legitimáción, morális összehangoltságon) alapuló jogkövetés-magyarázat felülmúlja a deterrence-elméletet – vagyis az emberek nem elsősorban azért követik a jogot, mert félnek a büntetéstől, hanem azért, mert a jogot és annak alkalmazóit elismerik. Ez a tézis a kriminológiai legitimáció-paradigma legmélyebb policy-üzenete: a deterrence-orientált büntető berendezkedés (gyakori, kemény büntetés) nem optimális stratégia, mert nem ezt a mechanizmust mozgatja.³³⁶

A harmadik tézis az, hogy a hatás független a demográfiai változóktól, és különösen erős a kisebbségi és hátrányos helyzetű csoportokban. Tyler szerint az eljárási igazságosság nemcsak a többségi társadalom számára fontos: a kisebbségi és marginalizált csoportoknál még fokozottabban az – éppen azért, mert a méltányos bánásmód itt egyúttal a társadalmi tagság elismerését is közvetíti. „[T]he members of American society generally exhibit widespread agreement both that procedural justice is key to legitimacy and in the issues they view as defining procedural justice.”³³⁷ Ez a tézis – különösen az „univerzalitás” igénye – a fejezet későbbi részében a kritikák keresztüzébe kerül.

3.5.6. A modell kiterjesztése: compliance-től kooperációig, bíróságra is

Tyler 1990-es eredeti kutatása elsősorban a compliance-re (jogkövetésre) koncentrált. A 2000-es évek elejétől a modell több irányban kiterjeszkedett. Sunshine és Tyler 2003-as kutatása a process-based regulation modelljét fogalmazta meg: az eljárási méltányosság nemcsak a jogkövetést, hanem az aktív kooperációt is növeli – például a bűncselekmények bejelentését, az információ-megosztást, a közösségi rendőri programokban való részvételt.³³⁸ A polgár nem pusztán hagyja, hogy a hatóság a dolgát végezze, hanem aktívan közreműködik benne.

---

³³⁵ Tyler és Huo (2002), idézi Tyler (2003) 294., 1. táblázat.

³³⁶ Tyler (1990) 58., idézi Hertogh (2015) 215.

³³⁷ Tyler (2006) 281., idézi Hertogh (2015) 229.

³³⁸ Sunshine és Tyler (2003), idézi Tyler (2003) 305. és Jackson és Gau (előkészületben) 12.

Tyler és Huo 2002-es *Trust in the Law: Encouraging Public Cooperation with the Police and Courts* című könyve a modellt a bíróságra is kiterjesztette. A fő tézis itt is hasonló: a bíróságok ítéleteinek elfogadása – még akkor is, ha a polgár veszett – erősebben függ az eljárás méltányosságától, mint az eredmény kedvezőségétől. Ez a megállapítás a kriminológián túl is releváns: a polgári és közigazgatási bíraskodás legitimitása is döntően az eljárási minőségen áll vagy bukik.³³⁹

3.5.7. Európai adaptáció: a European Social Survey „Trust in Justice” modulja

A Tyler-féle modell európai adaptációja a Hough–Jackson–Bradford szerzőhármás – a továbbiakban BJH – munkásságához köthető. A 2010-ben a European Social Survey ötödik körének „Trust in Justice” modulját ők dolgozták ki, és ez a modul a kriminológiai legitimitáció-kutatás első nagyszabású nemzetközi komparatív adatforrása.³⁴⁰ A BJH-féle adaptáció – Tyler társszerzőségében, vagyis nem ellentáborként, hanem a Tyler-modell finomításaként – két lényeges módosítást vezet be. Először: a legitimitáció-fogalmat Beethamre építve háromszattává teszi (legalitás + normatív összehangoltság + duty to obey), így a tylersi pszichológiai-attitűdös modell normatív szerkezetet kap.³⁴¹ Másodszor: a tylersi „duty to obey” + „institutional trust” kettősét empirikusan szétválasztja a rendőrségnek és a jognak való engedelmesség külön mérése révén – egy megkülönböztetés, amit Tyler eredeti modellje összemoss.³⁴²

Az ESS-modul empirikus eredménye: az európai országokban általánosan érvényes, hogy az eljárási igazságosság észlelése a legitimitáció legerősebb előrejelzője – de a hatás kontextustól is függ. Bizonyos országokban – különösen ahol a korrupció vagy a rendőri hatékonyság aggályai dominálnak – a az eljárási igazságosság prediktív ereje csökken, és más „előzmények” (effektivitás, jogszerűség) kerülnek előtérbe.³⁴³ Ez a kontextus-érzékenység Tyler univerzalitás-tézisét részben árnyalja – egyúttal előkészíti a Hertogh-féle kritikát.

---

³³⁹ Tyler és Huo (2002), idézi Tyler (2003) 293–294. és Mentovich, Prescott és Rabinovich-Einy (2023).

³⁴⁰ Hough, Jackson és Bradford (2013) 148–149.; Jackson, Bradford, Hough és tsai. (2011).

³⁴¹ Hough, Jackson és Bradford (2013) 148.

³⁴² Jackson, Bradford, Hough és tsai. (2012) 1055–1057.

³⁴³ Jackson (2018) 146.

3.6. Az eljárási igazságosság kritikái

A Tyler-féle paradigma – sikere ellenére, illetve éppen sikere miatt – három évtized alatt komoly kritikák kereszttüzébe került. Az alábbiakban négy fő kritikai irányt mutatok be: Hertogh kontinentális jogi kultúrára vonatkozó kontextus-kritikáját, Mazerolle és munkatársai szisztematikus áttekintésének empirikus árnyalását, Tankebe érdemi-normatív „de iure illegitim” kritikáját és Meyerson filozófiai alapokon nyugvó kritikáját.

3.6.1. Hertogh: az eljárási igazságosság és a kontinentális jogi kultúra

Marc Hertogh a Tyler-modell egyik vezető európai kritikusa – éppen abból a kontextusból, amiből a legtöbb amerikai PJ-kutatás hiányzott. Hertogh 2015-ös tanulmánya holland közlekedési szabálysértőkön tesztelte az eljárási igazságosság modell központi téziséét, és a kép vegyes lett: a self-reported (önbevallott) jogkövetésre a legitimitáció és az eljárási igazságosság erősen hat – Tyler eredeti megállapításait tehát részben megerősíti –, de a megfigyelt jogkövetésre (a valós büntetési statisztikákra) sokkal kevésbé. Az utóbbira inkább a deterrence (a több büntetést kapók visszafogottabbak) és a demográfiai változók (jövedelem, etnikai háttér, oktatás) hatnak.³⁴⁴

Hertogh elméleti következtetése azonban ennél fontosabb. Beethamre építve („legitimacy is always legitimacy-in-context”³⁴⁵) érvel amellett, hogy Tyler univerzalitás-igénye – hogy a eljárási igazságosság mindenhol, minden jog esetében, minden polgárnál ugyanúgy működik – empirikusan és elméletileg is tarthatatlan.³⁴⁶ A kérdés helyes formája – a Melossi 1991-es ironikus megjegyzését idézve – nem az, hogy „miért követik az emberek a jogot”, hanem hogy „melyik emberek miért követik melyik jogot, melyik eljárás alkalmazásával.”³⁴⁷

Ennek a kritikának három konkrét következménye van. Először: a demográfiai változók nem semlegesek. Hertogh holland mintáján a jövedelem, a nem, az iskolázottság és az etnikai háttér is szignifikánsan befolyásolja a megfigyelt jogkövetést – ellentétben Tyler azon állításával, hogy az eljárási igazságosság „a személy jellemzőitől függetlenül” hat.³⁴⁸ Másodszor: a jog

---

³⁴⁴ Hertogh (2015) 226–227.

³⁴⁵ Beetham (1991) 14., idézi Hertogh (2015) 228.

³⁴⁶ Hertogh (2015) 228–229.

³⁴⁷ Melossi (1991), idézi Hertogh (2015) 228.

³⁴⁸ Tyler (2006) 281., idézi Hertogh (2015) 229.

tárgya nem semleges. Egy közlekedési szabálysértés legitimáció-percepciója nem ugyanaz, mint egy súlyos bűncselekmény vagy egy közigazgatási döntés esetében – Tyler eredeti munkája viszont a jogról beszélt általában, mintha a jogi normák egységesen kezelendők lennének. Harmadszor: az eljárás típusa nem semleges. A kontinentális (különösen a holland és német) jogi kultúrában a legalizmus – a jogi szabályok formális betartásának tisztelete – erősebben működik, mint az interakciós méltányosság; az anglo-amerikai kontextusban kifejlesztett procedural justice modell ezt nem ragadja meg.

Hertogh kritikája különösen fontos a magyar – és tágabban a közép- és kelet-európai – kontextusra. A kontinentális jogi kultúra hagyományai (a kelsen-i jogpozitivizmus, a kódexes szabályozás, a formális legalitás kultusza) éppen azt a kontextust jelentik, amelyben Tyler modelljét a legkevesebbet tesztelték. Egy magyar legitimáció-kutatás ezért nem támaszkodhat reflektálatlanul a Tyler-féle paradigmára; a Beethamre építő kontextus-érzékeny megközelítés sokkal megfelelőbb.

3.6.2. Mazerolle és munkatársai: a szisztematikus áttekintés árnyalt képe

Lorraine Mazerolle és munkatársai szisztematikus szakirodalmi áttekintése az eljárási igazságosság intervenciók empirikus hatásait vizsgálta – meta-elemzéssel, randomizált és kvázi-kísérleti tanulmányok bevonásával.³⁴⁹ Az eredmény árnyaltabb annál, mint amit a Tyler-paradigma standard formájában megfogalmaz, de – és ez fontos – nem cáfolja azt.

A főbb megállapítások a következők. Először: minden vizsgált kimeneti változónál – polgári elégedettség, bizalom, kooperáció, compliance – az eljárási igazságosság intervenciók hatása pozitív irányú, és – egyetlen kivétellel – statisztikailag is szignifikáns. A kivétel maga a legitimáció mint kimeneti változó: bár a hatás itt is pozitív irányú volt, az eredeti tanulmányok kis száma miatt a statisztikai szignifikancia nem volt elérhető.³⁵⁰ Másodszor: az eljárási igazságosság alapú intervenciók konkrét megvalósítási formája (community policing, conferencing, problem-oriented policing, hot spots, stb.) kevésbé számít, mint a dialógus minősége – a négy PJ-elem közül akár csak egynek a tudatos alkalmazása is statisztikailag mérhető javulást hoz a kimenetekben.³⁵¹ Harmadszor: a legtöbb mérhető hatást az

---

³⁴⁹ Mazerolle, Bennett, Davis, Sargeant és Manning (2013).

³⁵⁰ Mazerolle et al. (2013) 264.

³⁵¹ Mazerolle et al. (2013) 263–264.

„elégedettség" és „bizalom" fogalmi konstrukciókon mutatták ki – ezeket viszont meglátásuk szerint gyakran egyszerűbb operacionalizálni, mint a legitimitást magát.³⁵²

A szisztematikus áttekintés tehát részben megerősíti, részben árnyalja a Tyler-paradigmát. Megerősíti: az eljárási igazságosság tényleg hat a polgári percepciókra és a viselkedési kimenetelekre. Árnyalja, mert a legitimitás mint kimeneti változó mérése nehezebb és kevésbé szignifikáns hatású, mint a könnyebben mérhető „bizalom" és „elégedettség". Mazerolle és munkatársai ezt fontos módszertani figyelmeztetésnek tekintik – a kutatás további randomizált kísérleteket és pontosabb mérőeszközöket igényel.

3.6.3. A „*de iure illegitim*" érv

A Tyler-paradigma harmadik – és a normatív iskolához vezető – kritikája Tankebe Justice nevéhez fűződik, és először a Bottoms és Tankebe 2012-es *Beyond Procedural Justice* című munkájában kapott teljes kifejtést. A kritika lényege egy egyszerű, de szúrós megfigyelés: az eljárási igazságosság alkalmazása önmagában nem termel legitimitást, ha a hatóság jogszerűtlenül vagy a polgár alapvető jogait sértve jár el.

Tankebe és Bottoms gondolkísérlete a következő. Képzeljünk el egy autokratikus rendszert, amelynek tisztjeit gondosan kiképezték az eljárási igazságosság mind a négy elemére: udvariasan kommunikálnak, hagyják az érintetteket hangadni, semlegesen érvelnek a döntésük mellett, és érzékelhető jóindulattal lépnek fel. Csakhogy ez az udvariasan kommunikáló rendszert politikai ellenfeleket tartóztat le önkényesen, megsérti az alapvető emberi jogokat, és a jogszabályokat is részrehajlóan alkalmazza. Tankebe érve szerint az eljárási igazságosság itt csupán kozmetika: a polgár udvariasan kezelt jogsértése nem legitim.³⁵³

Az érv mélystruktúrája az, hogy a Tyler-féle empirikus mérés – amely kizárólag a polgári percepcióra koncentrál – nem érzékeli azt, ha a hatóság objektíven jogszerűtlen. Egy autokratikus rendszer állampolgárai – különösen ha a politikai propaganda erős és az ellenzék gyenge – empirikusan elismerhetik a rendszert legitimitását, miközben a normatív értelemben vett legitimitás hiányzik. Ez Bottoms és Tankebe szerint nem fogalmi tisztaságmánia: a

---

³⁵² Mazerolle et al. (2013) 264.

³⁵³ A „udvariasan kezelt jogsértés" problémájához ld. Bottoms és Tankebe (2012) 153–160. és Tankebe (2013), idézi Jackson (2018) 151–152.

kriminológiai legitimitáció-kutatás normatív kapaszkodók nélkül könnyen az autokratikus rendszerek igazolójává válhat.

Ez a kritika nem azt jelenti, hogy Tyler módszertanát kell elvetni – hanem azt, hogy az empirikus mérést normatív kerettel kell kiegészíteni. Erre Bottoms és Tankebe a Beetham-féle három-komponensű modellt javasolja: a legitimitásnak nemcsak az alávetettek elismerésére (consent), hanem a hatalomgyakorlás legalitására és az osztott normáknak való megfelelésére is támaszkodnia kell. A részleteket a következő, 7. szakaszban dolgozom ki.

3.6.4. Meyerson: a relációs elmélet filozófiai kritikája

A negyedik kritikai irány filozófiai-elméleti jellegű. Denise Meyerson 2021-ben szerkesztett *Procedural Justice and Relational Theory* című kötetében az eljárási igazságosság – különösen a Lind–Tyler-féle relációs elmélet – kritikáját politikai filozófiai alapokról fogalmazza meg.³⁵⁴ A kritika lényege: a Lind–Tyler-féle „group-value” modell túl pszichologizáló. Az eljárási igazságosság szerintük túl kevés normatív kapaszkodót ad – minden, ami számít, az a polgári észlelés. A politikai filozófiai értelemben vett méltányosság-fogalmak – Rawls *Theory of Justice*-a, Habermas diskurzusetikai elmélete, Walzer komplex egyenlőség-fogalma – sokkal gazdagabb kereteket kínálnak. Ezekben a méltányosság nem csak az állampolgár fejében zajlik, hanem objektív kritériumok (egyenlő figyelem, érdek-egyensúly, alapjogi védelem) szerint értékelhető.

Meyerson kritikája a normatív iskolához vezet, és különösen a Bottoms–Tankebe-féle dialogikus modellel rokonszenvez – bár attól még magasabb absztrakciós szinten, filozófiai szókinccsel dolgozik. A kriminológiai gyakorlat számára közvetlen következtetése kevesebb, mint Hertogh vagy Tankebe érveie, de a fogalmi tisztaság szempontjából fontos: emlékeztet arra, hogy az eljárási igazságosság szociálpszichológiai sikere nem helyettesíti a politikai filozófiai elemzést.

A négy kritika – Hertogh, Mazerolle és munkatársai, Tankebe és Meyerson – közös üzenete az, hogy az eljárási igazságosság paradigma nem önmagában áll meg: kontextus-érzékenységre, módszertani finomításra, normatív kiegészítésre és filozófiai megalapozásra szorul. A

---

³⁵⁴ Meyerson (szerk. 2021).

következő szakaszban a Bottoms–Tankebe-féle normatív iskolát mutatom be, amely ezeket a kritikai mozzanatokat az empirikus iskolával szemben álló, de azt nem helyettesítő – komplementer – paradigmává építi ki.

4. A normatív iskola

A Tyler-féle empirikus paradigma kritikáit egyetlen, koherens alternatív elméleti keretbe Anthony Bottoms és Justice Tankebe 2012-es *Beyond Procedural Justice* című tanulmánya foglalja össze.³⁵⁵ Az itt kibontakozó megközelítés – amit a továbbiakban „normatív iskolának” nevezek, jelezve a politikai filozófiai megalapozást – nem az empirikus iskola helyettesítését, hanem annak normatív és relációs kiegészítését célozza. A normatív iskola – Beetham, Coicaud és Bernard Williams munkáira építve – a legitimitást a hatalombirtokos és az alávetettek közötti dialogikus folyamatként írja le, amelyben a hatalomgyakorlás érdemi sztenderdjei (legalitás, méltányosság, hatékonyság, osztott normák) ugyanúgy számítanak, mint a polgári percepció. Ez a szakasz mutatja be az iskola főbb pontjait.

4.1. Az iskola fő tézise

A normatív iskola alaptézise – élesen szembeállítva Tyler észlelés-fókuszú modelljével – az, hogy a legitimitás nem redukálható az állampolgári percepcióra.³⁵⁶ Az empirikus mérés értékes, és gyakran a politikai filozófiai értelemben vett legitimitás jó közelítését adja, de bizonyos esetekben – különösen autokratikus rezsimekben, posztkoloniális struktúrákban, vagy radikális egyenlőtlenségben működő rendszerekben – a polgári percepció és az érdemi legitimitás elszakadhat egymástól. Erre Bottoms és Tankebe a Weber-Raz-féle *de facto* tekintély gondolatát hozza fel: olyan helyzetek, amelyekben a polgárok egy minimálisan „valid“-nak ismerik el a hatalmat – gyakran egyszerűen azért, mert nincs alternatíva, vagy mert a felülről jövő kényszer ellen védekezni nem tudnak –, miközben normatív értelemben az elismerés nem valódi.³⁵⁷ Erre a helyzetre a börtönszociológiai irodalom a „dull compulsion”

---

³⁵⁵ Bottoms és Tankebe (2012).

³⁵⁶ Bottoms és Tankebe (2012) 123–135.

³⁵⁷ Bottoms és Tankebe (2012) 148–149., Raz (2009) tipológiája és Weber (1978) szövegei alapján.

(„tompá kényszer”) fogalmát használja: a fogvatartottak elfogadják az örök hatalmát, de ez nem ugyanaz, mint a hatalom igazi normatív elismerése.³⁵⁸

A különbségtétel kriminológiai súlya komoly. Ha a kutatás csak a polgári percepciót méri – és nem tesz fel kérdéseket az érdemi legitimáció feltételeiről –, akkor egy autokratikus rendszer rendőrsége, amely sikeresen kommunikálja jogcímét, empirikusan legitim lehet, miközben normatíven a legitimáció hiányzik. Ez a Tankebe-féle „udvariasan kezelt jogsértés” alaphelyzete, amit a 6.3.3. szakaszban már bevezettem. A normatív iskola tehát nem csak fogalmi tisztogatást végez, hanem politikailag is fontos: érdemi sztemderdek nélkül a kriminológiai legitimáció-kutatás akaratlanul is az autokratikus rendszerek igazolójává válhat.

4.2. Bernard Williams és az Alapvető Legitimációs Követelmény (Basic Legitimation Demand)

Bottoms és Tankebe normatív érvelésének egyik fő filozófiai forrása Bernard Williams 2005-ös posztumusz kötete, az *In the Beginning Was the Deed*. Williams központi tézise a basic legitimation demand (alapvető legitimációs követelmény): minden politikai rend tartozik az alávetettjeinek egy minimális, az alávetettek számára elfogadható és nem pusztán a hatalom létéből levezetett indokolással. Az olyan „indokolás”, amely lényegében annyit mond, hogy „azért gyakorlom a hatalmat, mert hatalmam van”, nem indokolás – nem tesz eleget a basic legitimation demandnak.³⁵⁹

Ez a tézis a kriminológiai szempontból azért különösen releváns, mert a rendőrség és a büntetőjogi intézmények éppen olyan szervek, amelyek legtöbbet kényszerítenek az állampolgárokra. A rendőri intézkedés – egy igazoltatás, egy megállítás, egy razzia – szinte definíciósan kényszerít: az érintett akarata ellenére korlátozza a mozgásszabadságot vagy a magánéletet. Williams alaptézise szerint az ilyen kényszerítésnek mindig megfelelő igazolást kell adnia, amely az érintett számára (és nem csak az állam belső logikája számára) elfogadható. Ez az alaptézis ad normatív kapaszkodót a Bottoms-Tankebe-féle modellnek arra, hogy mikor legitim a hatóság – túl azon, hogy a polgárok empirikusan elismerik.

---

³⁵⁸ Bottoms és Tankebe (2012) 149., Mathiesen (1965) nyomán.

³⁵⁹ Williams (2005), idézi Bottoms és Tankebe (2012) 124.

4.3. Beetham három-elemű modellje

A normatív iskola fogalmi gerincét David Beetham 1991-es *The Legitimation of Power* című monográfiája adja. A 2. szakaszban már bemutatottam Beetham három-elemű modelljét; itt visszatérek rá, mert a normatív iskola részletkifejtésében ez áll a középpontban.

Beetham szerint a legitimáció három, egymástól elválaszthatatlan komponens additív függvénye:³⁶⁰

- (1) A legalitás (conformity to rules). A hatalomgyakorlás a fennálló jogi szabályoknak megfelel. Ez a legbasalisabb feltétel: ha a rendőrség a jogszabályokat sérti meg (törvénytelen letartóztatás, alapjogsértő bánásmód, illegális információgyűjtés), akkor a legitimáció első eleme hiányzik. Ennek hiányában a többi elem is megdől.
- (2) Az igazolhatóság a közös normák szerint (justifiability of rules in terms of shared beliefs). A jogi szabályok és azok alkalmazása összhangban áll azokkal az osztott meggyőződésekkel és értékekkel, amelyeket a hatalombirtokosok és az alávetettek közösen vallanak. Itt a kérdés nem az, hogy a szabály jogilag létezik-e, hanem hogy az adott közösség morálisan elfogadhatónak tartja-e. Egy faji vagy etnikai diszkriminációt törvénybe iktató rendszer formálisan legális lehet, de a shared beliefs szintjén legitimáció-deficit – különösen akkor, ha az érintett csoport(ok) nem osztják ezeket a normákat.
- (3) A kifejezett beleegyezés (legitimation through expressed consent). Az alávetettek aktív cselekedeteikkel – választás, együttműködés, részvétel – elismerik a hatalom jogcímét. Ez a legitimáció megnyilvánul: nem pusztán belső attitűd, hanem viselkedési kimenet (pl. együttműködés a rendőrséggel egy bűncselekmény bejelentésével).

Beetham szerint a három komponens egyike sem helyettesítheti a másikat: bármelyik hiánya legitimáció-deficitet eredményez. Egy magas legalitású, de osztott normáit elvesztő rendszer („legitimation deficit, discrepancy between rules and supporting shared beliefs“), egy magas shared values-szal rendelkező, de jogszerűtlen rendszer („illegitimacy, breach of rules“), vagy egy jogszerű és normatíven elfogadott, de polgári beleegyezést elvesztő rendszer

---

³⁶⁰ Hough, Jackson és Bradford (2013) 148.

(„delegitimation, withdrawal of consent”) – mindhárom esetben legitimáció-probléma áll fenn.³⁶¹

Beetham modelljének kulcsfontossága a kontextus-érzékenységben rejlik. Beetham explicit megfogalmazásában a társadalomtudós dolga nem az, hogy univerzálisan megválaszolja a legitimáció kérdését, hanem hogy adott történeti, társadalmi kontextusban vizsgálja: „[l]egitimacy for social scientists is always legitimacy-in-context, rather than absolutely, ideally or abstractly.”³⁶² Ez a kontextus-érzékenység – amit a 6.3.1. szakaszban már Hertogh-féle kritikaként is bemutatam – Bottoms és Tankebe egyik központi érve: az empirikus iskola univerzalitás-igénye Beethammal és a normatív iskolával nem összeegyeztethető.

4.4. A dialogikus megközelítés és a kontextus-érzékenység

Bottoms és Tankebe fő önálló elméleti hozzájárulása az, hogy a legitimációt – Weberre és Razra építve – dialogikus folyamatként értelmezi. A legitimáció nem statikus tulajdonság, amit valaki vagy birtokol vagy nem, hanem egy folytatólagos kommunikációs kapcsolat. Bottoms és Tankebe így fogalmaz: „azok, akik hatalmat gyakorolnak (vagy hatalmat keresnek) egy adott kontextusban, igényt fogalmaznak meg arra, hogy ők legyenek a legitim uralkodók; majd a közönség (audience) válaszol erre az igényre; a hatalombirtokos esetleg módosítja az igényét a közönség válaszána fényében; és a folyamat ismétlődik.”³⁶³

Ennek a dialogikus szerkezetnek a legfontosabb – és a Tyler-paradigmával szemben legmélyebb – következménye az, hogy a legitimáció követelményei nem univerzálisak, hanem kontextus-függők. Az, hogy egy adott közösségben mit kell a hatalombirtokosnak teljesítenie ahhoz, hogy az alávetettek elismerjék, nem egy időtlen-térfeletti receptből vezethető le, hanem az adott közösség konkrét történetéből, kulturális hagyományaiból, intézményi tapasztalataiból. Beetham szavaival: az alapstruktúra ugyanaz (legalitás + osztott értékek + beleegyezés), de a tartalom – hogy konkrétan mit jelent a „shared values“-nak való megfelelés, hogy mit jelent az „expressed consent” – országonként, kultúránként, sőt rétegenként is változik.³⁶⁴

---

³⁶¹ Beetham (1991) 20., idézi Bottoms és Tankebe (2012) 133.

³⁶² Beetham (1991) 14., idézi Hertogh (2015) 228. és Bottoms és Tankebe (2012) 133.

³⁶³ Bottoms és Tankebe (2012) 132.

³⁶⁴ Beetham (1991) 22., idézi Bottoms és Tankebe (2012) 133.

Ez a kontextus-érzékenység konkrét empirikus tartalmat is kap Tankebe saját kutatásaiban. Tankebe 2008-as ghánai felmérése – amit a *Criminology and Criminal Justice* folyóiratban publikált – a Tyler-paradigma egyik legfontosabb külső próbája volt.³⁶⁵ Tankebe azt találta, hogy Ghánában a rendőrség legitimációja és a polgári együttműködés legfőbb prediktora nem az eljárási méltányosság volt, hanem a rendőrség észlelt hatékonysága. Egy olyan társadalomban, ahol a rendőrség mindennapi működése korrupcióval, kapacitáshiánnyal, és vidéki területeken fizikai jelenlétének hiányával küzd, a polgárok először azt nézik, hogy képes-e a rendőrség egyáltalán a feladatait ellátni – a hogyan (eljárási minőség) másodlagos jelentőségű ehhez képest.³⁶⁶

Ez az eredmény Tylernek az „univerzalitás-tézisével” – hogy az eljárási méltányosság minden kontextusban a legitimáció legfőbb prediktora – közvetlenül szemben áll. Tankebe és Bottoms ebből nem a Tyler-paradigma elvetését vezetik le, hanem a paradigma kontextuálissá tételét. A Tyler-modell az anglo-amerikai (és általában a fejlett demokratikus, alacsony korrupciós szintű, magas rendőri kapacitású) kontextusban érvényes – ott a polgárok joggal várhatják, hogy a rendőrség képes a feladatát ellátni, és ezért az eljárás minősége az, ami az elismerést mozgatja. Más kontextusban – ahol a rendőri hatékonyság maga is bizonytalan – más antecedensek dominálnak.

További empirikus megerősítés érkezik a Sunshine és Tyler 2003-as New York-i kutatásból. Sunshine és Tyler a 9/11-i terrortámadás előtt és után is végzett méréseket: a támadás előtt az észlelt hatékonyság szignifikánsan korrelált az együttműködéssel; a támadás után viszont – amikor a rendőrség hatékonysága a terror elleni harcban kérdőjeleződött meg – ez a korreláció eltűnt.³⁶⁷ Hasonlóan Bradford 2012-es londoni fiatalokra vonatkozó kutatása az eljárási méltányosság és az effektivitás együttes magyarázó erejét találja.³⁶⁸ Reisig, Tankebe és Meško 2012-es szlovén kutatása a hatékonyságot szintén a kooperáció szignifikáns prediktorának találja.³⁶⁹

A gyakorlati tanulság ebből Bottoms és Tankebe számára egyértelmű: a legitimáció érdemi feltételeinek vizsgálatakor mindig figyelembe kell venni az adott kontextust. Ami egy stabil,

---

³⁶⁵ Tankebe (2008), idézi Bottoms és Tankebe (2012) 148. lábjegyzet.

³⁶⁶ Tankebe (2009), idézi Tankebe (2013) 113. – „in Ghana, Tankebe (2009) found that perceived police effectiveness was the main factor that determined cooperation.”

³⁶⁷ Sunshine és Tyler (2003), idézi Tankebe (2013) 113.

³⁶⁸ Bradford (2012), idézi Tankebe (2013) 113.

³⁶⁹ Reisig, Tankebe és Meško (2012), idézi Tankebe (2013) 113.

hatékonyan működő, alacsony korrupciós szintű demokráciában a legitimitás fő tényezője (eljárás méltányosság), egy másfajta kontextusban más antecedens dominálhat (effektivitás, lawfulness, vagy a kisebbségi csoport-pozíció). Ez a kontextus-érzékenység nem fogalmi gyengeség, hanem a normatív iskola erőssége – éppen ez különbözteti meg a Tyler-féle univerzalisztikus modelltől.

4.5. A legitimitás komponensei

Bottoms és Tankebe elméleti keretét Tankebe empirikus tanulmánya operacionalizálja egy négy-komponensű legitimitás-modellben. Tankebe szerint az empirikus legitimitás-mérés négy tartalmi dimenziót kell, hogy lefedjen:³⁷⁰

- (1) Eljárás méltányosság (procedural fairness) – Tyler négyes elemkészlete, a döntéshozatal minősége és a bánásmód minősége.
- (2) Disztributív méltányosság (distributive fairness) – a rendőri szolgáltatások és bánásmódok igazságos elosztása a társadalmi csoportok között.
- (3) Legalitás (lawfulness) – a rendőri tevékenység a fennálló jogszabályoknak való megfelelése, beleértve a due process betartását, a hatalmi visszaélések tilalmát, az alapjogi védelmet.
- (4) Eredményesség (effectiveness) – a rendőrség képessége arra, hogy a feladatait ellássa: bűncselekményeket megelőzze és felderítse, az állampolgárok biztonságát biztosítsa.

Tankebe – Bradford-Jackson-Hough-tól eltérően – ezeket nem előzményi változókként tekintette, mint amelyek a legitimitás-érzetet generálják, hanem maguknak a legitimitás komponenseinek tekinti. Vagyis a legitimitás maga ezeknek a tartalmi dimenzióknak az összessége – nem egy attól független pszichológiai fogalmi képződmény, amit ezek létrehozhatnak.

Itt egy módszertani vita is van: Jackson 2018-ban explicit módon vitatja Tankebe komponens-állítását, és úgy érvel, hogy a confirmatory factor analysis – amire Tankebe támaszkodik – nem alkalmas eldönteni, hogy a procedural justice, lawfulness, effectiveness maga a legitimitás, vagy az okozza a legitimitás-érzetet.³⁷¹ BJH ezért a hagyományos „antecedens → legitimitás (duty to obey + normative alignment) → kimenetek” lánc mellett tart ki. A vita

---

³⁷⁰ Tankebe (2013) 109–114.

³⁷¹ Jackson (2018) 152.

lényege fogalmi-operacionális, és nem zárható le egyetlen kutatással – de a kontextus-érzékenységi tanulság a fejezetünk szempontjából ettől függetlenül érvényes: bárhogy is operacionalizálják, a fő dimenziók (procedural justice, lawfulness, effectiveness, distributive fairness) eltérő súllyal lehetnek jelen különböző kontextusokban.

4.6. Önlegitimáció – a másik oldal

Bottoms és Tankebe egyik dialogikus újítása az, hogy a legitimáció elemzésébe kifejezetten bevonja a hatalombirtokos oldalt is. Az eddig tárgyalt – Tyler-féle, BJH-féle, Tankebe-féle – modellek mind a polgári percepcióra koncentrálnak (audience legitimacy). A normatív iskola hozzáteszi a power-holder legitimacy fogalmát, és ezen belül a self-legitimacy – az önlegitimáció – kérdését: maga a rendőr (vagy bíró, ügyész, börtönőr) hisz-e abban, hogy joga van a hatalmat gyakorolni.³⁷²

A self-legitimacy kutatása fontos kiegészítő iránya a kriminológiai legitimáció-irodalomnak, és bizonyos kérdésekben – mint a rendőri kultúra, a hivatás-etika, a frustration és demoralization hatása az állampolgári kapcsolatra – érdemi belátásokat ad. Ennek a fejezetnek azonban a fő tárgya nem ez: ennek a fejezetnek a tétje az állampolgárok és a hatóságok közötti viszony, az állampolgári oldal felől. A self-legitimacy ezért itt csak annyiban kerül említésre, hogy érzékeltessem: a Bottoms–Tankebe-féle dialogikus modell két oldalt tételez fel, és a kriminológiai kutatás az utóbbi évtizedben az eddig kevésbé vizsgált power-holder oldalra is figyelmet fordít.³⁷³

4.7. Empirikus tesztek

A normatív iskola – empirikus iskola elnevezéssel szemben – nem ellenkutatási hagyomány: empirikus operacionalizációk is születtek hozzá. Két ilyen vizsgálat különösen fontos. Tankebe (2013) londoni felmérése a négy-komponensű modellt tesztelte. Az eredmények alátámasztották a négy dimenzió empirikus elkülönülését, és kimutatták, hogy a legitimáció a

---

³⁷² Bottoms és Tankebe (2012) 150–169.

³⁷³ Kifejezetten erről ld. Bradford, Quinton, Myhill és Porter (2014).

polgári kooperációra mind közvetlenül, mind a felt obligation to obey mediátorán keresztül hat.³⁷⁴

Reisig, Tankebe és Meško 2012-es szlovén tanulmánya – szlovén egyetemista mintán – az eljárási igazságosság → legitimáció → kooperáció lánc szlovén kontextusban való érvényességét teszteli. Az eredmények megerősítik a Tyler-féle alaplánc érvényességét, de a hatékonyság szintén szignifikáns előrejelzőnek bizonyul.³⁷⁵

A két empirikus vizsgálat együtt jól mutatja a normatív iskola pragmatikus erényét: az érdemi-normatív kritika nem zárja ki az empirikus mérést, sőt – gazdagítja azt. A négy-komponensű modell több információt ad arról, hogy egy adott kontextusban mi a legitimáció valódi tartalma; a dialogikus megközelítés érzékenyebb a kontextusra, mint Tyler univerzalisztikus modellje; és a hatalombirtokos oldal bevonása új kutatási irányt nyit. Az empirikus és a normatív iskolák ezért nem versengő paradigmák, hanem komplementer megközelítések, amelyek együtt tudják megadni a kriminológiai legitimáció teljes képét.

5. A legitimáció következményei

A legitimáció nem önmagáért való jelenség. Az előbbieken tárgyalt empirikus és normatív iskolák egyaránt amellett érvelnek, hogy a legitimáció számít – a polgári viselkedésre, a közbiztonságra, az igazságszolgáltatás működésére, sőt a demokratikus jogállam egészére is. Ez a szakasz azt mutatja be, mit „termel” a legitimáció: hat egymással összefüggő, de elkülöníthető következményt veszek sorra.

5.1. Compliance vagyis a jogkövetés/ szabálykövetés és Bottoms négy compliance-mechanizmusa

Anthony Bottoms 2002-es *Morality, Crime, Compliance and Public Policy* című tanulmánya a kriminológia egyik legbefolyásosabb átfogó elméleti modelljét adja a jogkövetésről.³⁷⁶ A modell jelentősége e fejezet szempontjából nem csupán az, hogy a legitimációt mint compliance-mechanizmust beemeli, hanem az, hogy a többi mechanizmussal való viszonyában

---

³⁷⁴ Tankebe (2013) absztrakt és 130–135.

³⁷⁵ Reisig, Tankebe és Meško (2012), idézi Tankebe (2013) 113.

³⁷⁶ Bottoms (2002). A tanulmány a Bottoms és Tonry (szerk.) *Ideology, Crime and Criminal Justice* című kötetben jelent meg, Sir Leon Radzinowicz tiszteletére rendezett szimpózium anyagaként.

helyezi el. A legitimáció így nem önálló, izolált tényező, hanem egy strukturált tipológia egyik – méghozzá kulcs-pozíciójú – eleme.

A négy mechanizmus

Bottoms – Percy Cohen 1968-as szociológiai munkájára építve – négy alapvető mechanizmust különít el, amelyek az állampolgárok jogkövetését magyarázzák.³⁷⁷ Ezeket „a polgár alulnézetéből” közelíti meg: nem azt elemzi, hogy mit kell az államnak tennie a jogkövetés érdekében, hanem azt, hogy miért követi az átlagos polgár a jogot.

- (1) Az instrumentális/prudenciális compliance a polgár saját érdekein alapuló racionális kalkuluson nyugszik. A polgár azért követi a jogot, mert a jogsértés várhatóan kárt okoz neki – bírság, börtön, megszégyenítés. Ezen a mechanizmuson alapul a kriminológia hagyományos deterrence (elrettetés) irodalma; itt jelennek meg az ösztönzők (incentives) és a visszatartók (disincentives).³⁷⁸
- (2) A constraint-based compliance (korlátozás-alapú compliance) fizikai vagy strukturális akadályok miatt valósul meg. A polgár nem azért nem követ el bűncselekményt, mert nem akarja, hanem mert nem tudja. A fizikai korlátozások (alvás közben nem lehet betörni; egy zárt cellából nem lehet bántalmazni más) mellett ide tartoznak a társadalmi-strukturális korlátozások is: a társadalmi hierarchia bizonyos pozícióiban lévő emberek bizonyos cselekedeteket nem tudnak végrehajtani, mert a hatalmi viszonyok ezt megakadályozzák.³⁷⁹ Ide tartozik a helyzeti bűnmegelőzés (situational crime prevention) is – a célpont megerősítése, a fegyverek hozzáféréseinek korlátozása –, ami nem a motivációt formálja, hanem a lehetőséget zárja le.
- (3) A normatív compliance – és ez a Bottoms-modell legbonyolultabb, leggazdagabb komponense – morális elfogadáson alapul. A polgár azért követi a jogot, mert úgy gondolja, hogy helyes. Bottoms ezt a típust három aktuáltípusra bontja, amelyekre rögtön visszatérek; itt csak előrebocsátom, hogy a legitimáció – a fejezet központi témája – ezen a mechanizmuson belül, mint a harmadik aktuáltípus jelenik meg.
- (4) A habit/routine compliance (megszokáson vagy rutinon alapuló compliance) a leg-„automatikusabb” forma: a polgár anélkül követi a jogot, hogy különösebben gondolkodna

---

³⁷⁷ Bottoms (2002) 29. (Figure 1: An Outline of the Principal Basic Mechanisms Underpinning Legally Compliant Behaviour). A négy mechanizmus Cohen (1968) szociológiai elméletének adaptációja.

³⁷⁸ Bottoms (2002) 28., Elster (1989).

³⁷⁹ Bottoms (2002) 30–31.

rajta. Ez a típus erősen függ a korábbi szocializációs tapasztalatoktól, és Bottoms szerint gyakran látens normatív tartalmat is hordoz – egy korábbi normatív meggyőződés szocializált, automatizált formája.³⁸⁰

A normatív compliance három altípusa és a legitimáció helye

A normatív compliance – Bottoms explicit megfogalmazásában – kulcsfontosságú pozíciót foglal el a négy mechanizmus között: a többi mechanizmussal a leggyakrabban és a legnagyobb gyakorlati hatással lép kölcsönhatásba.³⁸¹

Bottoms a normatív compliance három altípusát különbözteti meg. Az első altípus a társadalmi norma elfogadásán vagy abba vetett hiten alapul. Ha valaki őszintén hiszi, hogy egy adott cselekvés (pl. mások megtámadása vagy lopás) erkölcsi értelemben rossz, akkor – Bottoms szavaival – normatív önrendészetet (normative self-policing) gyakorol önmagán: a kívülről jövő szankciók nélkül is tartózkodik a cselekvéstől.³⁸² Ezt a típust a szocializáció (család, iskola, vallási közösség) alapozza meg. Egy jól szocializált egyén morális meggyőzései alapján is jogkövető, függetlenül attól, hogy észleli-e a hatóságot vagy nem.

A második altípus a kötődésen (attachment) alapuló compliance. Itt a polgár nem önmagában fogadja el a normát, hanem azért követi, mert kötődik valakihez (családhoz, barátához, közösséghez, intézményhez), aki a normát képviseli. A Travis Hirschi 1969-es kontrollélméletére építve Bottoms emellett azt is jelzi: az attachment akkor termel jogkövetést, ha a kötődés jogkövető értékeket valló személyhez vagy csoporthoz kapcsolódik. (A kriminális kortárs-csoporthoz való kötődés természetesen az ellenkező hatást válthatja ki.)³⁸³ Ide tartozik az is, ami Hirschi és követői informális társadalmi kontrollnak (informal social control) neveznek.

A harmadik altípus – és ez a kriminológiai legitimáció-irodalom egyik elméleti gerince – a legitimáción alapuló compliance. Bottoms ezt így definiálja: „egy elismert jogi vagy társadalmi tekintélynek való engedelmesség eredménye, ahol az adott személy vagy szerv legitimnek

---

³⁸⁰ Bottoms (2002) 31.

³⁸¹ Bottoms (2002) 32.

³⁸² Bottoms (2002) 33–34.

³⁸³ Bottoms (2002) 34–35., Hirschi (1969).

minősül."³⁸⁴ Itt egy fontos megkülönböztetést tesz: a legitimáción alapuló compliance nem azonos azzal, hogy a polgár pusztán nem áll ellen a hatóság parancsainak. Az ilyen ellenállásmentesség ugyanis pusztán társadalmi-strukturális korlát (social-structural constraint – második mechanizmus) vagy a következményektől való félelmen alapuló visszatartó tényező (fear-of-consequences-based disincentive – első mechanizmus) eredménye is lehet. A legitimáción alapuló compliance erkölcsi beleegyezést feltételez – annak elismerését, hogy az adott hatóságnak joga van a hatalmat gyakorolni.

Bottoms ezen a ponton vezeti be Beetham három-elemű modelljét: egy teljesen legitim hatóság az, aki a hivatalát szabályozó formális szabályoknak megfelel, akinek a tevékenysége igazolható a társadalom elfogadott morális normái szerint, és aki az alávetettjei önkéntes támogatását és beleegyezését élvezi.³⁸⁵ A legitimáció itt explicit módon a Beetham-féle háromszatú szerkezetet ölti – legalitás + osztott normák + beleegyezés –, és ezzel köti össze a Bottoms-féle compliance-elméletet a normatív iskola politikai filozófiai alapjaival.

Itt jelenik meg Bottomsnál a Tyler-féle kanonikus kriminológiai kutatás is. Bottoms – az 1990-es chicagói kutatást összefoglalva – azt fogalmazza meg, hogy Tyler szerint a polgárok a hatóságokkal való minden találkozást nem önmagában érzékelnek, hanem mint „a csoport jellegéről szóló információt”, amelyet az adott hatóság képvisel. „Hence, every transaction with an authority figure raises questions that extend ‘far beyond those connected with the issue to be decided’” – minden egyes találkozás messze túlmutat az adott ügy eldöntésén.³⁸⁶ A polgár a rendőrt vagy bírót az egész intézményrendszer reprezentánsaként látja; minden méltányos vagy méltánytalan találkozás az egész intézményrendszer legitimációját erősíti vagy gyengíti.

Miért kulcsfontosságú a normatív compliance?

Bottoms tézise szerint a normatív compliance a négy mechanizmus közül a leggyakrabban és a legnagyobb hatással lép kölcsönhatásba a többivel. Ezt egy konkrét, Lawrence Sherman kutatására építő példán mutatja be. Sherman amerikai családon belüli erőszak ügyekben vizsgálta a letartóztatás visszatartó hatását: kiderült, hogy a letartóztatás akkor csökkenti a visszaesést, ha a letartóztatott kötődéssel rendelkezik a környezetéhez (foglalkoztatott, házas),

---

³⁸⁴ Bottoms (2002) 36.

³⁸⁵ Bottoms (2002) 36., Beetham (1991) 20. modelljére építve.

³⁸⁶ Tyler (1990) 175., idézi Bottoms (2002) 36.

de fokozza a visszaesést, ha ilyen kötődés hiányzik.³⁸⁷ Az elrettentés – Bottoms értelmezésében – azoknál működik, akiknek van mit veszíteniük. És hogy mit veszíthet az ember a letartóztatással, az nem csak materiális kérdés: a normatív elvárások miatt veszít (a munkahely, a feleség, a barátok rosszallása), amiket egy bizonyos kötődési struktúra termel ki. Más szóval: az elrettentés – az első mechanizmus – nem önállóan működik. Csak akkor működik, ha a polgár valamilyen normatív kötődés-szerkezetbe ágyazódik. Bottoms ezt általánosítja: a négy mechanizmus interaktívan összefügg, és ebben a hálózatban a normatív compliance – különösen a legitimitáció – a csomópont.

A gyakorlati következtetés Bottoms – és tágabban a normatív iskola – szempontjából egyértelmű: a puszta elrettentő büntetőpolitika önmagában nem fenntartható. A polgárok jogkövetése a normatív tényezőknél (saját morális meggyőződésen, kötődéseken, és a hatóság legitimitációján) áll vagy bukik, a büntetéstől való félelem csak ott „dolgozik”, ahol már van morális megalapozás. Ez a tanulság – amit Lappi-Seppälä komparatív kutatása később makroszinten megerősít.

Empirikus megerősítés: Murphy, Bradford és Jackson (2016)

A Bottoms-féle elméleti modellt Murphy, Bradford és Jackson 2016-os tanulmánya közvetlenül empirikusan teszteli – ráadásul elítélteknél, ami különösen fontos próba.³⁸⁸ A hagyományos elrettentés-elmélet szerint a már korábban büntetett személyek esetén az elrettentés erősebb hatású kell, hogy legyen – hiszen ők ismerik a büntetést, és inkább a racionális kalkulusra hangolva követik a jogot. Murphy, Bradford és Jackson kutatása azonban ennek az ellenkezőjét találja: az ausztrál elítéltek mintáján az eljárási igazságosságot és a legitimitáció erősebben prediktálja a jövőbeli compliance-szándékot, mint az elrettentés.

Ez az eredmény a Bottoms-féle elméleti tézis empirikus megerősítése: még az elítélt populációban is – ahol a deterrence-tényezők elvileg dominálnak – a normatív mechanizmusok a leghatékonyabbak. A puszta racionális kalkulusra alapozott büntetőpolitika tehát épp ott a leggyengébb, ahol a legtöbb újraelkövetést kellene megelőznie.

---

³⁸⁷ Sherman (1992), idézi Bottoms (2002) 32.

³⁸⁸ Murphy, Bradford és Jackson (2016).

5.2. Együttműködés a rendőrséggel

A legitimáció második fő következménye az aktív polgári együttműködés a rendőrséggel – szemben a passzív engedelmességgel (compliance). Az együttműködés magában foglalja a bűncselekmények bejelentését, az információ megosztását, a közösségi rendőri programokban való részvételt, a tanúskodást a bíróság előtt. Sunshine és Tyler 2003-as new york-i kutatása vezette be a process-based regulation fogalmát: a procedural justice nemcsak a passzív jogkövetést, hanem az aktív kooperációt is generálja.³⁸⁹ Tyler és Fagan 2008-as new york-i kutatása ezt fiatalok körében is megerősíti: a méltányosan kezelt fiatalok lényegesen aktívabban kooperálnak.³⁹⁰

Az európai kontextusban a Hough, Jackson és Bradford 2013-as ESS-alapú elemzése a kooperáció és a legitimáció erős pozitív kapcsolatát mutatja ki – az országok közötti varianciát is részben a legitimáció-szint magyarázza.³⁹¹ A friss longitudinális kutatások árnyalják a képet: Kuen 2024-es elemzése arra mutat rá, hogy az eljárási igazságosság → legitimáció → kooperáció lánc érvényes, de a tényleges polgári viselkedésre (pl. a szomszédsági problémák bejelentésére) a hatás kisebb és időben változó.³⁹² Ennek ellenére a kooperáció és a legitimáció kapcsolata az egyik legtartósabban replikált összefüggés a kriminológiai szakirodalomban.

A kooperáció jelentősége gyakorlati szempontból nem alábecsülendő. A rendőri munka modern formájában – különösen a közösségi és a problem-oriented rendőri tevékenységben – kritikus mértékben függ a polgári együttműködéstől. A legtöbb bűncselekményt a rendőrség nem proaktívan deríti fel, hanem polgári bejelentés vagy információ alapján.³⁹³ A legitimáció ezért nem csak normatív érv, hanem operatív érv is: legitim rendőrség hatékonyabban tudja a feladatait ellátni, mert a polgárok aktívan együttműködnek vele.

5.3. A látencia csökkenése

---

³⁸⁹ Sunshine és Tyler (2003), idézi Tyler (2003) 305. és Jackson és Gau (előkészületben) 12.

³⁹⁰ Tyler és Fagan (2008), idézi Jackson és Gau (előkészületben) 12.

³⁹¹ Hough, Jackson és Bradford (2013) 154–158.

³⁹² Kuen (2024).

³⁹³ Tyler (2003) 285–286.

A bűncselekmények bejelentése – a kooperáció egy konkrét formája – közvetlenül csökkenti a látens (rejtett) bűnözés mértékét. A bűncselekmény-statisztikák minőségének régi problémája, hogy az áldozati bejelentések arányától függenek; ha a polgárok nem jelentenek be, a statisztikák hamis biztonságérzetet adnak, és a tényleges áldozatvédelem is gyengül.

Tímukaité és Buil-Gil 2024-es kutatása ezt az összefüggést pontosan operacionalizálja az erőszakos bűncselekmények kontextusában. A szerzők kimutatják, hogy a rendőrségbe vetett bizalom – különösen az észlelt eljárási méltányosság – közvetlenül befolyásolja az áldozati bejelentési hajlandóságot, és ezáltal a megfigyelt bűncselekmény-statisztikákat.³⁹⁴ Bizalomhiányos környezetben az erőszakos bűncselekmények bejelentési aránya alacsonyabb; a látencia magasabb; a tényleges áldozatok kevésbé jutnak segítséghez.

A magyar kontextusban – különösen szexuális erőszak, családon belüli erőszak, és kisebbségi csoportokat érintő bűncselekmények esetében – ez a mechanizmus különösen fontos. A látencia csökkenése nem pusztán statisztikai kérdés: ahol a polgárok bíznak a rendőrségben és jogosultnak ismerik el, ott az áldozatok hamarabb fordulnak segítségért, és a bűncselekmények korábban megakadhatnak.

A látencia-csökkentő hatás összekapcsolódik a 8.5. szakaszban tárgyalt kisebbségmechanizmussal is: éppen azok a csoportok (kisebbségi etnikum, szegények, marginális rétegek), amelyek a leggyakrabban válnak áldozattá, és amelyek a legkevésbé bíznak a rendőrségben. A legitimitáció növelése itt gyakorlatilag életeket menthet – nem metaforikusan, hanem szó szerint, a kórházba kerülő erőszak-áldozatok számán mérhetően.

5.4. A demokratikus jogállam erősítése

A legitimitáció negyedik fő következménye intézményi és politikai szinten jelenik meg: a demokratikus jogállami működés erősítése. Ez nem közvetlen polgári viselkedési kimenet, mint a compliance vagy a kooperáció, hanem strukturális hatás – a jog uralma és a hatalom korlátozottsága a polgári elismerésen keresztül szilárdul meg.

---

³⁹⁴ Tímukaité és Buil-Gil (2024).

Az angol-szász hagyomány „policing by consent“ elve ebből a logikából táplálkozik. Bradford és Jackson 2024-es cikke explicit módon kapcsolja össze a brit rendőrség jelenlegi bizalomválságát ezzel az elvvel. Ha a legitimitáció hanyatlik, a rendőrség kénytelen lesz egyre több erőszakra, kényszerre, megfigyelésre, kontrollra támaszkodni – és ez maga is gyengíti a demokratikus szövetet.

Skogan, Van Craen és Hennessy 2014-es belga és amerikai kísérleti munkája azt mutatja, hogy az eljárási igazságosság rendőri képzés mérhetően javítja a polgári percepciókat – vagyis a legitimitáció intervencióval, intézményi szinten formálható.³⁹⁵ Schaap 2021-es komparatív tanulmánya tovább megy: a bizalom építő stratégiákat szocio-institucionális kontextusban elemezve azt mutatja, hogy a rendőrségi szervezeti reformok (transzparencia, elszámoltathatóság, közösségi rendőrség) hosszú távon strukturális hatást gyakorolnak a polgári bizalomra és legitimitációra.³⁹⁶

Langley egy randomizált kontrollált terepkísérlet a brit terrorelhárító rendőri állomány legitimitáció-képzéséről – azt vizsgálja, hogy a tisztviselőket meg lehet-e tanítani arra, hogy méltányosan járjanak el.³⁹⁷ Az eredmény mérsékelt pozitív: a képzés mérhetően javítja a rendőri viselkedést bizonyos interakciós dimenziókban, bár nem minden mutatón. Ez azt jelzi, hogy a legitimitáció-építés empirikus realitás, nem csak elméleti aspiráció – és intézményi szinten célravezető beavatkozási stratégia lehet.

Ezek az eredmények egy szélesebb politikai-társadalmi tételhez kapcsolódnak: a demokratikus jogállam nem önműködő. A jogi normák és intézmények formális létezése önmagában nem elegendő – az elismerésnek mint folyamatos polgári cselekvésnek is meg kell történnie. Az állampolgárok elismerése a gyakorlati erő mögött, ami a jogi intézményeket élteni. Egy magas legitimitációjú társadalomban a jog mint norma „dolgozik”; egy alacsony legitimitációjú társadalomban a jogi formulák léteznek, de a normatív megalapozottság szétmállik.³⁹⁸

5.5. Kisebbségek és a társadalmi inklúzió

---

³⁹⁵ Skogan, Van Craen és Hennessy (2014).

³⁹⁶ Schaap (2021).

³⁹⁷ Langley (2022).

³⁹⁸ Beetham (1991), idézi Bottoms és Tankebe (2012) 133.; Bradford és Jackson (2024).

A legitimáció ötödik következménye a kisebbségi és marginalizált csoportok társadalmi inklúziója. Ez a következmény nem önmagából a legitimációból fakad, hanem a Lind–Tyler-féle relációs modellből: ha az emberek a hatósággal való találkozást a csoport jellegéről szóló információként élik meg, akkor a méltányos bánásmód egyúttal a társadalmi tagság elismerését is közvetíti. Ha pedig nem méltányos: az igazságtalan rendőri eljárás nemcsak a konkrét polgárt sérti, hanem azt üzeni a csoportjának, hogy ők nem teljes jogú tagjai a társadalomnak.

Bradford 2014-es brit kutatása ezt a társas identitás-modellt explicit módon operacionalizálja: a méltányos rendőri eljárás a polgár társadalmi tagság-érzését erősíti, és ezen keresztül építi a legitimációt.³⁹⁹ A Bradford és Jackson bevándorlókra vonatkozó európai kutatása ezt tovább finomítja: a bevándorlók legitimáció-percepciója nem csupán a fogadó országbeli rendőri tapasztalataiktól függ, hanem a származási országbeli rendőri reputációtól is, valamint attól, hogy mennyire érzik magukat a fogadó társadalom egyenrangú tagjának.⁴⁰⁰

Tracey Meares 2022-es Daedalus-tanulmánya – a fekete amerikai közösségek rendőri tapasztalatait elemezve – ezt egy súlyosabb formában fogalmazza meg: az amerikai rendőri tevékenység történetileg nemcsak konkrét polgárokat sértett, hanem egy egész etnikai csoportot pozicionált a társadalom peremén. A legitimáció építése ebben a kontextusban nem pusztán „udvariasabb” rendőri viselkedést követel, hanem történeti igazságosság-helyreállítást is.⁴⁰¹

A magyar szempontból ez a következmény különösen fontos. A roma közösségek és más marginalizált csoportok rendőrséggel való viszonya, a látens diszkrimináció, az etnikai profilozás kérdései – mind olyan területek, ahol a legitimáció-építés közvetlenül a társadalmi inklúzió erősítését szolgálja. Egy legitim rendőrség olyan rendőrség, amelyik minden állampolgárt – etnikai, gazdasági, kulturális háttértől függetlenül – egyenrangú tagként ismer el; ahol pedig a legitimáció hiányzik, ott éppen az ellenkezője történik: a rendőri tevékenység a marginalitást reprodukálja.

5.6. A büntető-orientált megközelítés magasabb költségei

---

³⁹⁹ Bradford (2014), idézi Bradford és Jackson (2018) 568.

⁴⁰⁰ Bradford és Jackson (2018) 567–588.

⁴⁰¹ Meares (2022).

A hatodik és – gyakorlati következményekben talán a legmélyebb – következmény a büntetőorientált, alacsony bizalmú berendezkedés sokszorosán magasabb költsége. Itt a kriminológiai legitimáció-irodalom a büntetőpolitika komparatív szociológiájához kapcsolódik, és Tapio Lappi-Seppälä 2008-as alapvető tanulmánya, a *Trust, Welfare, and Political Culture: Explaining Differences in National Penal Policies* a fő referencia.⁴⁰²

Lappi-Seppälä komparatív elemzése azt mutatja meg, hogy a börtönnépeségi ráta – a büntetőpolitika legpontosabban mérhető szigorúsági mutatója – nem a bűnözési ráta, és nem is a közvélemény „kemény büntetés” iránti igénye, hanem három másik tényező alapján határozható meg leginkább. Ezek: (1) a polgárok közötti és a kormányzat iránti bizalom szintje, (2) a jóléti állam fejlettsége, és (3) a politikai berendezkedés természete (konszenzuális vs. többségi-konfliktusos).⁴⁰³

A skandináv példa a legtisztább esete az „alacsony börtönnépeség + magas bizalom + erős jóléti állam + konszenzuális politika” konstellációnak. A skandináv országok – Finnország, Svédország, Norvégia, Dánia – a 20. század második felében következetesen alacsony börtönnépeségi rátákat tartottak fenn (100 000 lakosra 50–80 fő), miközben a bűnözési ráták a más nyugati országokénál nem alacsonyabbak. A magyarázat Lappi-Seppälä szerint: „a jóléti állam és a társadalmi egyenlőség elősegítette a bizalom és a legitimáció növekedését, ami megkönnyíti a legitimáción és elfogadáson alapuló normakövetést (a büntetés szigorán alapuló helyett).”⁴⁰⁴

A ellenpélda az Egyesült Államok és – kisebb mértékben – az Egyesült Királyság, ahol a börtönnépeség az 1970-es évektől drámaian növekedett (USA: ötszörös növekedés, Hollandiában: hatszoros), miközben a bűnözési ráták nem ugyanilyen mértékben emelkedtek.⁴⁰⁵ A magyarázat: alacsonyabb intézményi bizalom, gyengébb jóléti állam, többségi-konfliktusos politikai kultúra, populáris-büntető szimbolikus politika.

A legitimáció szempontjából Lappi-Seppälä elemzésének kettős üzenete van. Először is, a magas legitimáció önmagában csökkenti a büntető szigor iránti igényt. Egy olyan társadalomban, ahol a polgárok bíznak a hatóságokban és elismerik azokat, kevesebb a

---

⁴⁰² Lappi-Seppälä (2008).

⁴⁰³ Lappi-Seppälä (2008) absztrakt.

⁴⁰⁴ Lappi-Seppälä (2008) 314.

⁴⁰⁵ Lappi-Seppälä (2008) 313.

populáris-büntető szimbolikus politikai nyomás – a polgárok kevésbé sürgetik a „több büntetést, hosszabb börtönt” típusú reformokat. Továbbá a legitimáció növeli a normatív compliance részarányát, és így csökkenti azt a kényszert, hogy az állam az elrettentésre (és így a büntető szigorra) támaszkodjon a jogkövetés biztosításához.

Ezt a tézist Bradford és Jackson 2024-es Political Quarterly-cikke a brit kontextusra is alkalmazza, és bevezeti a „hard power trap“ fogalmát.⁴⁰⁶ A „hard power trap” lényege: amikor a legitimáció hanyatlik, a rendőrség egyre inkább a kényszerítő hatalomra (fizikai erő, megfigyelés, kényszerítő intézkedések) támaszkodik a polgári együttműködés helyett. Ez azonban további legitimáció-veszteséget generál (a kényszerítő hatalom alkalmazása sok esetben jogszerűtlen vagy aránytalan), ami egy negatív spirálba viszi a rendszert. Az amerikai rendőrség egyes szegmensei – különösen a hátrányos helyzetű afroamerikai közösségekben – Bradford és Jackson szerint éppen ebbe a csapdába estek. A „hard power trap” elkerülése költséges fenntartású: minél többet kell az államnak a kényszerre fordítania, annál drágább a rendszer.

A magas legitimációjú társadalom tehát nem csupán erkölcsileg jobb, hanem gazdaságilag is hatékonyabb. A büntető szigorra alapozott rendszer drága: börtönök, fegyveres rendőrök, megfigyelési infrastruktúra, hosszú bírósági eljárások – mindezt a magas legitimációjú rendszer kisebb mértékben igényli. Az adófizetők pénzben mérhető nyereséget realizálnak. A skandináv „welfare-trust” modell tehát nem csak humánusabb, hanem költséghatékonyabb is.

Ez a felismerés a kriminológiai legitimáció-irodalom egyik legfontosabb policy-üzenete. A fenti szakaszokban tárgyalt mechanizmusok – compliance, kooperáció, látencia-csökkenés, demokratikus jogállam, kisebbségi inklúzió – együtt egy szisztematikus érvet alkotnak amellet, hogy a legitimáció építése a leghatékonyabb hosszú távú stratégia. A büntető szigor erősítése – a populáris-büntető logika látszólag „racionális” válasza a bűnözésre – valójában a legdrágább és legkevésbé fenntartható út, ahogy Lappi-Seppälä komparatív elemzése empirikusan dokumentálja.

6. A legitimáció ellenében ható erők: „anticipatory justice”

---

⁴⁰⁶ Bradford és Jackson (2024) 443.

A fentiekben bemutatott mechanizmusok mind abból az implicit feltevésből indulnak ki, hogy az állampolgárok és a hatóságok közötti viszonyt elsősorban a tényleges találkozások formálják: a polgári percepciót a megélt rendőri eljárások minősége alakítja, és az eljárási igazságosság → majd legitimitáció → majd compliance/ kooperáció lánc azon alapszik, hogy a polgárok empirikusan tapasztalják a hatóság viselkedését. Ezt a feltevést azonban egy újabb keletű kutatási irány – az anticipatory justice (anticipált igazságosság) fogalmával – alapvetően árnyalja. A tézis lényege: a polgári percepció nem üres lappal indul, hanem előre kialakult várakozásokkal van terhelve, és ezek a várakozások önállóan – sőt, sokszor a tényleges találkozás minőségétől függetlenül is – formálják a legitimitáció-ítéletet és a polgári viselkedést.

Ezt a fogalmat Natasha Madon tanulmánya vezeti be gyakorlatilag a kriminológiai szakirodalomba – bár a fogalom maga régebbi gyökerű (szervezeti pszichológia, Shapiro és Kirkman 1999-ből), és Woolard és munkatársai 2008-ban már alkalmazták fiatal vádlottak bíróságra vonatkozó várakozásainak vizsgálatára.⁴⁰⁷ Madon ezt a fogalmi keretet a rendőr–állampolgár viszonyra fordítja le, és a posztkoloniális, kisebbségi, vagy stigmatizált csoportokra különösen érvényes mechanizmust ír le.

6.1. Az anticipatory justice fogalma

Madon definíciójában az anticipáló igazságosság „a hatóságokkal kapcsolatos nem-normatív várakozások, és az, hogy milyen mértékben anticipálnak az emberek méltányos vagy méltánytalan bánásmódot vagy eredményeket.”⁴⁰⁸ Más szóval: amikor a polgár találkozik a rendőrséggel, nem absztrakt módon viszonyul a helyzetéhez, hanem előre megformált elvárásokkal. Ezek az elvárások két forrásból táplálóznak: (1) a múltbéli személyes tapasztalatokból (korábbi találkozások, jó vagy rossz), és (2) a közvetített tapasztalatokból – család, barátok, közösség, média –, valamint a csoportreferenciából: amit a polgár arról hisz, hogy „valakit, mint én, hogyan szoktak kezelni.”⁴⁰⁹

A fogalom kritikus újszerűsége az, hogy a polgári várakozás nem azonos a múltbéli tapasztalattal. Egy polgár, aki maga sosem találkozott közvetlenül a rendőrséggel rossz tapasztalattal, mégis anticipálhat negatív bánásmódot – ha a csoportjához tartozó mások, vagy

---

⁴⁰⁷ Madon (2025); Shapiro és Kirkman (1999), idézi Madon (2025) 4.; Woolard és tsai. (2008), idézi Madon (2025) 4.

⁴⁰⁸ Madon (2025) 4.

⁴⁰⁹ Madon (2025) 4.; Major és O'Brien (2005), idézi Madon (2025) 14.

a média ábrázolásai, vagy a történeti narratíva azt sugallja, hogy „a hozzám hasonlókkal így bántanak.” Ez a megkülönböztetés különösen fontos a kisebbségi csoportok esetében, ahol a kollektív történet és a szelektív rendőri tapasztalatok az egyén percepcióját olyan irányba is alakíthatják, amelyet az ő saját életeseményei nem indokolnak.

6. 2. A logikai ív és az önbeteljesítő mechanizmus

Az anticipáló igazságosság mechanizmusa egy önbeteljesítő ciklusra mutat. A logikai ív négy lépésben írható le. Első lépésként a múltbéli vagy közvetített tapasztalatok alapján kialakul egy negatív anticipáció. A polgár – egy kisebbségi csoport tagja, mondjuk – előre úgy gondolja, hogy a rendőr feltehetően gyanakvással, esetleg ellenségesen fogja kezelni. Második lépés: a negatív anticipáció formálja a polgár saját viselkedését a találkozás során. Madon eredménye szerint a stigmatizált csoport tagjai gyakran „ártatlanság-jeleket” (innocence signals) küldenek a rendőröknek – kerülnek a hangosabb beszédet, a feltűnő öltözködést, az olyan jeleket, amelyek a csoport-identitásukat kommunikálnák.⁴¹⁰ Ez nem szabad cselekvés, hanem stratégiai elővigyázatosság: a polgár előre számít a negatív bánásmódra, és ezt megpróbálja minimalizálni. A harmadik lépés: a polgár módosult viselkedése módosítja a rendőr reakcióját. A merev, óvatos, távolságtartó polgári viselkedés – amely valójában a negatív anticipáció eredménye – a rendőr számára gyanús jelnek tűnhet. A rendőr ezt esetleg ellenségességként vagy nem-kooperativitásként értelmezi, és – esetleg akaratlanul – szigorúbb, távolságtartóbb bánásmóddal reagál. A negyedik mozzanat: a polgár ezt a megerősített negatív bánásmódot saját anticipációja igazolásaként éli meg. „Tudtam, hogy így lesz.” A ciklus negatív spirálban zárja önmagát.

Az ennél is súlyosabb következmény az, amit Madon különös figyelemmel kiemel: az anticipáló polgár a méltányosan eljáró rendőri viselkedést is gyakran méltánytalanságként éli meg – vagyis az anticipatory injustice akkor is fennáll, ha a rendőri eljárás objektíven megfelelő.⁴¹¹ Ez Tyler eredeti modelljére komoly kérdést tesz fel: ha a polgári percepció előre torzul, akkor a procedural justice mind a négy elemének tudatos alkalmazása sem garantálja, hogy a polgár ezt méltányosnak érzélelje. „A procedurális méltányos kezelés szubjektíven

---

⁴¹⁰ Stuart (2016), idézi Madon (2025) 15.

⁴¹¹ Madon (2025) 15.

méltánytalanságként érkezhethet meg" – a procedural justice és a polgári percepció közötti egyértelmű ok-okozati lánc megreped, ha az anticipatory justice mechanizmusa erős.

6.3. A tágabb irodalom és kapcsolódó mechanizmusok

A Madon-féle fogalom egyedülálló a kifejtettségében, de nem áll egyedül. Több rokon irodalmi vonal ugyanezt a mechanizmust írja le más fogalmi keretekben. Bradford és Jackson 2018-as európai bevándorlókra vonatkozó kutatása az anticipatory justice egyik markáns esetét dokumentálja.⁴¹² Az európai bevándorlók – akik személyesen csak rövid ideje érintkeznek a fogadó ország rendőrségével – legitimáció-percepcióját erősen befolyásolja a származási országbeli rendőri reputáció. Aki olyan országból érkezett, ahol a rendőrség korrump és brutális, az a fogadó országbeli rendőrséget is alacsonyabb legitimációval ruházza fel – nem közvetlen tapasztalat, hanem importált anticipáció alapján. Bradford és Jackson empirikus eredménye szerint az „institutional frames” (intézményi keretek) és a „group position” (csoporthelyzet) közvetlenül formálja, hogyan értelmezik a bevándorlók a helyi rendőri viselkedést.

Drury, Stott és Stott 2022-es Political Psychology tanulmánya – a „police pathway” fogalmával – az anticipatory justice egy szélsőséges esetét mutatja be, amikor a mechanizmus városi tüntetések és zavargások terjedéseként manifesztálódik.⁴¹³ A szerzők azt kutatják, miért ugranak át a városi tüntetések egyik városból a másikba: a magyarázatuk szerint a más városban észlelt rendőri viselkedés a helyi polgárok anticipációját módosítja a saját rendőrségükkel kapcsolatban. Ha a londoni rendőrség egy tüntetésen aránytalanul kemény, a manchesteri polgárok ezt a manchesteri rendőrség várható viselkedéseként is interpretálják – és ez emelheti a helyi feszültséget, akár új tüntetésekhez is vezethet.

Tracey Meares 2022-es Daedalus-tanulmánya az amerikai fekete közösségek rendőri viszonyára alkalmazza ezt a logikát – bár ő nem az „anticipatory justice” fogalmát használja, de a kísérleti pszichológiát és a történeti diszkriminációt összekötő érvelése ugyanezt a mechanizmust írja le.⁴¹⁴ Meares szerint az amerikai fekete közösségek rendőri legitimáció-percepciója nem érthető meg pusztán a jelenlegi rendőri tevékenység minőségéből; szükséges hozzá az a történeti örökség (slavery, Jim Crow, mass incarceration), ami a kollektív

---

⁴¹² Bradford és Jackson (2018).

⁴¹³ Drury, Stott és Stott (2022).

⁴¹⁴ Meares (2022).

anticipációt kialakította. A legitimáció építése ezért nem egyszerűen „udvariasabb” rendőri viselkedést követel meg, hanem történeti igazságosság-helyreállítást is.

A három forrás együtt egy szélesebb tételt fogalmaz meg: az anticipáló igazságosság nem egyedi jelenség – bevándorlókra, tüntetőkre, kisebbségi közösségekre egyaránt érvényes mechanizmus. Mindenütt, ahol a polgári csoport és a hatóság között történeti, kulturális vagy intézményi feszültség van, ott a polgári percepciót előre megformált elvárások alakítják, és a tényleges találkozások csak ennek a már meglévő keretnek a fényében értelmeződnek.

6.4. Következmények a legitimáció építésére

Az anticipatory justice mechanizmusának gyakorlati következményei a legitimáció-építés szempontjából lényegesek – és részben szomorúak. Először: a procedural justice paradigma önmagában nem elegendő ott, ahol a negatív anticipáció erős. Ha a polgár előre úgy gondolja, hogy ő – vagy a hozzá hasonlók – méltánytalanul lesznek kezelve, akkor a konkrét rendőri eljárás méltányos minősége is csak korlátozottan tudja ezt felülírni. Ez nem azt jelenti, hogy a procedural justice értelmetlen volna – a Mazerolle et al. szisztematikus áttekintése éppen azt mutatja, hogy átlagosan javít a percepciókon és viselkedési kimeneteleken. De adott csoportoknál – kisebbségi, marginalizált, stigmatizált közösségeknél – a eljárási igazságosság egyedül nem elegendő stratégia.

Másodszor pedig, az eljárási igazságosság mechanizmusának megtörése több szintű beavatkozást igényel.

- (1) Az egyéni interakciós szinten az eljárási igazságosság továbbra is fontos, de az interakcióknak különösen tartósaknak, konzisztenseknek és kommunikatív erejűeknek kell lenniük ahhoz, hogy a beépült negatív anticipációt visszaszorítsák. Egy-két jó találkozás nem elég; a polgárnak megerősödő mintázatot kell tapasztalnia ahhoz, hogy az anticipációja módosuljon.
- (2) A közösségi szinten a rendőrségnek aktívan kommunikálnia kell a kisebbségi csoportok felé, és nemcsak a rendőri tevékenységen keresztül, hanem a közösségi reprezentáció, a részvétel, a közös fórumok útján is. A „policing by consent” elv ezen a szinten gyakorlatba ágyazódik: ha a közösségi szintű kapcsolat nem épül ki, a polgári anticipáció nem változik.
- (3) A történeti-intézményi szinten – Meares érvelése nyomán – a múltbéli rendőri visszaélések, igazságtalanságok, diszkriminatív gyakorlatok elismerése és helyreállítása

szükséges. Ez az, ami a leghosszabb távú és legmélyebb beavatkozási szint: a kollektív emlékezet és a csoport-tagság érzésének helyreállítása.

Az anticipáló igazságosság koncepciója tehát egy fontos figyelmeztetés a kriminológiai legitimitáció-irodalom optimisztikus változatával szemben: a legitimitáció építése nehezebb azokban a kontextusokban, ahol a polgár-hatóság viszony történetileg sérült. De ugyanakkor egy reális stratégiai keret is – a beavatkozás több szintű és hosszú távú kell, hogy legyen, és az eljárási igazságosság ennek csak az egyik – az egyéni interakciós – szintje.

7. Bizalom és legitimitáció – egy szükséges elhatárolás

A bizalom (trust) és a legitimitáció (legitimacy) fogalmait a kriminológiai szakirodalom – különösen a Tyler-féle eljárási igazságosság paradigma – gyakran egyetlen empirikus konstrukcióba olvasztja össze. A Sunshine és Tyler 2003-as és a Tyler 2006-os munkáitól kezdve egyetlen „legitimitás-index” méri az engedelmességi kötelezettséget (duty to obey) és az intézményi bizalmat (institutional trust) egyaránt, mintha a kettő ugyanannak a háttérváltozónak két aspektusa lenne.⁴¹⁵ Ez az olvasási mód kényelmes – a modellek matematikailag egyszerűek és a kapott eredmények erősen szignifikánsak –, de fogalmilag félrevezető. A bizalom és a legitimitáció elemzési szintje, ítéletének tárgya és motivációs ereje különböző. A két fogalom keveredése a kutatást és a gyakorlati következtetéseket egyaránt elszegényíti.

Az elhatárolást a Jackson és Gau-féle „Carving up Concepts?” című fejezet végzi el a legtisztábban – kifejezetten ezzel a céllal írott, fogalmi munka.⁴¹⁶ Az itt következő szakasz erre épít, néhány ponton kiegészítve Bradford és Jackson 2024-es Political Quarterly-cikkével és a Hough, Jackson és Bradford 2010-es fogalmi felvetésével.

A szakasz célja tisztán fogalmi: bemutatni, hogy a bizalom és a legitimitáció hol különböznek és hol fedik egymást, hogy a fejezet hátralévő részében – különösen a Tyler-féle empirikus és a Bottoms–Tankebe-féle normatív iskola tárgyalásánál – egyértelmű legyen, melyik fogalomról beszélünk.

---

⁴¹⁵ Sunshine és Tyler (2003); Tyler (2006), mindkettőt idézi Jackson és Gau (előkészületben) 2. és 7.

⁴¹⁶ Jackson és Gau (előkészületben) 3–10.

7.1. A két fogalom magja és elemzési szintje

A bizalom Jackson és Gau definíciójában: „a bízó (trustor) szubjektív ítélete arról, milyen valószínűséggel fog a bízott (trustee) egy elvárt és értékes cselekvést bizonytalanságban végrehajtani.”⁴¹⁷ Három eleme van: a bízó polgár, a bízott tisztviselő (vagy intézményi szereplő), és egy várt, értékes viselkedés. A bizalom mindig valószínűségi ítélet és bizonytalanságban születik – ha az eredmény biztos, nincs szükség bizalomra. Mollering nyomán Jackson és Gau a bizalmat „leap of faith”-nek nevezi: a polgár vállalja a kockázatot, hogy téves várakozása lesz, vagy hogy a tisztviselő nem fog rendesen eljárni.⁴¹⁸ A bizalomfogalom gyökerei a társas pszichológiai és szociológiai bizalomelméletekben – Annette Baier, Bernard Barber, Russell Hardin, Diego Gambetta, Roger Mayer és Jason Colquitt munkáiban – mélyebbek, mint a kriminológiában.⁴¹⁹

A legitimáció ezzel szemben nem a tisztviselő várható viselkedéséről alkotott bizonyosság-ítélet, és nem is mikro-szintű viszony. A legitimáció intézményi tulajdonság: a polgár normatív állásfoglalása arról, hogy a hatalombirtokos intézmény jogosultan gyakorolja-e a hatalmat. Jackson és Gau megfogalmazásában: „a tulajdonság vagy minőség, hogy az intézmény jogos hatalommal bír, és az alávetettek elfogadják, valamint önként deferenciát mutatnak iránta.”⁴²⁰ Tylernél ez „a hatalom egy pszichológiai tulajdonsága, amely arra készíti az érintetteket, hogy a hatalmat megfelelőnek, helyesnek és igazságosnak tekintsék”,⁴²¹ BJH-nál „az uralom joga és az alávetettek általi elismerés”,⁴²² mindhárom megfogalmazásban közös, hogy a legitimáció nem egy konkrét tisztviselő viselkedéséről alkotott bizonyosság-ítélet, hanem az intézmény mint hatalombirtokos normatív megítélése.

A különbség tehát három dimenzióban tisztán látható.

1.) az elemzési szint eltér. A bizalom mikro-szintű: a konkrét polgár konkrét tisztviselő (vagy a tisztviselők általában mint kollektív szereplő) viselkedéséről alkotott várakozása. A legitimáció makro-szintű: az intézmény mint hatalomgyakorló jogcímének értékelése.

---

⁴¹⁷ Jackson és Gau (előkészületben) 5.

⁴¹⁸ Mollering (2001), idézi Jackson és Gau (előkészületben) 5.

⁴¹⁹ A bizalomelméleti hagyományhoz Jackson és Gau (előkészületben) 5. lábjegyzetben hivatkozott szerzőkhöz ld. Hardin (2002); Bauer (2014); Gambetta (1988), mindegyiket idézi Jackson és Gau (előkészületben) 5.

⁴²⁰ Jackson és Gau (előkészületben) 3. – „the property or quality of possessing rightful power and the subsequent acceptance of, and willing deference to, authority.”

⁴²¹ Tyler (2003) 307.

⁴²² Jackson, Bradford, Hough és tsai. (2012) 1051.

2.) az ítélet tárgya eltér. A bizalom a funkció megfelelő ellátását méri: a tisztviselő hatékony lesz-e, méltányosan jár-e el, semleges-e, megvédi-e a polgárt, fair-en bánik-e mindenkivel. A legitimáció a hatalom jogszerűségét és helyességét méri: az intézmény jogosult-e arra, hogy kényszerítő hatalmat gyakoroljon. A két ítélet összefügg, de nem ugyanaz. Egy polgár bízhat abban, hogy a rendőr eljön, ha hívja, anélkül, hogy elfogadná a rendőrség mint intézmény jogcímét. És fordítva: egy polgár elfogadhatja az intézményi jogcímét anélkül, hogy bizna abban, hogy a helyi rendőrök ténylegesen jól fognak eljárni.

3.) az intellektuális forrás és tradíció eltér. A bizalom-fogalom a társas pszichológia, a játékelmélet, a szociológia és a politikatudomány bizalom-irodalmából táplálkozik (Baier, Hardin, Uslaner, Rothstein, Putnam). A legitimáció a politikai filozófiából, a politikai szociológiából és a jogelméletből (Weber, Beetham, Coicaud, Williams, Raz). A két hagyomány külön nyelvet beszél, és a kriminológiai összemosás (a bizalmat „institutional trust” névvel a legitimitás-indexbe ágyazva) ezt a nyelvi különbséget elfedi.

7.2. Az átfedés: az intézményi bizalom mint híd

Az elhatárolás nem azt jelenti, hogy a két fogalom egymástól független. Jackson és Gau egyik leghasznosabb meglátása éppen az átfedés pontos lokalizálása.⁴²³ Az átfedés egy konkrét konstruktumban van: az intézményi bizalomban (institutional trust). Az intézményi bizalom a polgár abbéli meggyőződése, hogy a tisztviselők megfelelően, jogszerűen, korlátozottan, méltányosan gyakorolják a hatalmat. Ez a meggyőződés egyszerre bizalmi várakozás (a hatalomgyakorlók jól fognak viselkedni) és legitimációs ítélet (az intézmény jogosult erre a hatalomra, mert a tisztviselők megfelelően járnak el).

A két fogalom tehát egy „hídban” találkozik, és ez a híd nem véletlenszerű kapcsolat: Jackson és Gau szerint „nem elegendő, ha az emberek pusztán abban egyeznek meg, hogy a rendőrség jogszerűen kapja meg a kényszerítő hatalmat – a valódi legitimáció abban a meggyőződésben is benne foglaltatik, hogy a rendőrök megbízhatóan fogják használni ezt a hatalmat, az igazságosság és a közjó érdekében.”⁴²⁴ Az „appropriateness”-ítélet – a hatalomgyakorlás

---

⁴²³ Jackson és Gau (előkészületben) 4.

⁴²⁴ Jackson és Gau (előkészületben) 4.

megfelelőségének értékelése – szükségszerű komponense a legitimációnak. Ez a komponens természetében bizalmi: a polgár nem tudja előre, hogy mit fog tenni a rendőr, csak várakozást fogalmaz meg róla.

A teljes kép Jackson és Gau ábrája szerint három, részben átfedő mezőre tagolható.⁴²⁵ A tiszta bizalom (trust at its „cleanest”) a tisztviselők jövőbeli viselkedéséről alkotott pozitív várakozás – itt nincs legitimáció-tartalom. A tiszta legitimáció (duty to obey, tartalom-független deferencia) az a meggyőződés, hogy az intézménynek joga van parancsolni, függetlenül attól, hogy a parancs tartalma helyes-e – itt nincs bizalom-tartalom. A középmező – az intézményi bizalom és a normatív összehangoltság – egyszerre tartalmaz bizalmi és legitimációs elemeket, és ez az a pont, ahol az operacionalizálások keverednek és a kutatási irodalom néha indokolatlanul kettéosztja a kapott eredményeket.

7.3. Eltérő motivációs mechanizmusok

A fogalmi elhatárolásnak gyakorlati tétje van, mert a bizalom és a legitimáció eltérő módon mozgatja a polgári magatartást. Jackson és Gau erre három különböző motivációs útvonalat különít el.⁴²⁶ A bizalom (a tiszta értelemben) a kooperációt mozgatja pozitív várakozáson keresztül. Ha az állampolgár abban bíz, hogy a rendőr szakszerűen, gyorsan és tisztelettel fog eljárni, akkor bejelenti a bűncselekményt, információt ad, hív, ha problémát észlel. A kooperáció itt instrumentális számítás – a polgár abból kalkulál, hogy a rendőri reakció várhatóan értékes lesz a számára.

A normatív összehangoltság (a legitimáció igazolási-oldala) szintén a kooperációt mozgatja, de érték-kongruencián és polgári felelősségen keresztül. Itt a polgár nem azért hív rendőrt, mert kiszámítja, hogy a rendőr jól fog viselkedni, hanem azért, mert a rendőrség mint intézmény az ő közös erkölcsi értékeit reprezentálja, és ezek megvédésében a polgárnak is van szerepe. Rawls megfogalmazását követve: a polgár hozzájárul „egy kölcsönösen előnyös és igazságos társadalmi együttműködési rendszerhez.”⁴²⁷ A duty to obey (a legitimáció elfogadási-oldala) a compliance-t mozgatja. Itt a polgár nem kooperál, hanem engedelmeskedik – tartalom-függetlenül, deferenciálisan. Tyler kifejezésével élve: az engedelmisség itt „content-free”, azaz

---

⁴²⁵ Jackson és Gau (előkészületben) Figure 1.

⁴²⁶ Jackson és Gau (előkészületben) Figure 2 és 11–14.

⁴²⁷ Rawls (1964) 9., idézi Jackson és Gau (előkészületben) 14.

a polgár nem azért engedelmeskedik, mert egyetért a parancs tartalmával, hanem azért, mert az intézmény jogosult parancsolni.⁴²⁸

Ez a három motivációs útvonal két fontos tanulsággal jár. Először is, két különböző viselkedési kimenet (kooperáció vs. compliance) ered ezekből – és a kettő nem ugyanaz. A polgár engedelmeskedhet a rendőri parancsnak (compliance) anélkül, hogy aktívan együttműködjön a rendőrséggel (cooperation); fordítva is igaz. A Tyler-féle „procedural justice → legitimacy → compliance” lánc – bár empirikusan robusztus – elmutatja, hogy a kooperáció és a compliance különböző attitűdös előzményekből származik. Másfelől: a bizalom önmagában is termel kooperációt – legitimáció nélkül is. A bizalom-kalkulus elég lehet ahhoz, hogy a polgár bejelentse a bűncselekményt; nem feltétlenül kell hozzá hinnie az intézmény jogcímében.

---

⁴²⁸ Tyler (2006), idézi Jackson és Gau (előkészületben) 13.

VII. Az AtJ formális jogi oldala: nemzetközi és európai uniós dokumentumok

Az eddigi fejezetpontok elsősorban az access to justice elméleti és empirikus dimenziójával foglalkoztak. Ebben a részben a formális jogi oldalra fordulunk: hogyan garantálja az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférést a nemzetközi és európai joganyag, mely dokumentumokon keresztül, milyen jogalapokon és milyen tartalommal?

A vizsgálat négy szempont mentén halad: (1) milyen dokumentumok tartalmazzák az AtJ-al összefüggő rendelkezéseket; (2) honnan vezetnek le ezt a védelmet (jogállamiság, emberi jog, eljárási garancia, alkotmányos vívmány stb.); (3) milyen konkrét jogosultságokat takar; (4) használják-e magát az „access to justice” kifejezést.

1. Nemzetközi szint

Az AtJ nemzetközi jogi alapjai elsősorban az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata (1948) és a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya (ICCPR, 1966) szintjén jelennek meg. Az Egyetemes Nyilatkozat 8. cikke deklarálja: „Mindenkinek joga van az illetékes hazai bírósághoz hatékony jogorvoslatért az alkotmány vagy a törvény által számára biztosított alapvető jogokat sértő cselekményekkel szemben”, a 10. cikk pedig a tisztességes és nyilvános bírósági tárgyaláshoz való jogot rögzíti.⁴²⁹

Az ICCPR 2. cikk 3. bekezdése a hatékony jogorvoslatihoz való jogot rögzíti, a 14. cikk pedig az egyenlőséget a bíróságok előtt és a tisztességes eljáráshoz való jog részletes garanciáit tartalmazza. Bár ezek a dokumentumok az „access to justice” kifejezést nem használják (a kifejezés ekkor még nem volt elterjedt), maguk a garanciák – különösen a 8., 10. és 14. cikk összjátéka – pontosan az access to justice központi tartalmát határozzák meg.⁴³⁰

---

⁴²⁹ Palombella (2021) 124 idézi az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata (1948) 8. és 10. cikkét.

⁴³⁰ Palombella (2021) 124–125 idézi a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya (1966) 2. cikk (3) bekezdését és 14. cikkét.

Egy fontos tartalmi vonás: ezeken a dokumentumokon a hatékony jogorvoslat (effective remedy) garanciája dominál; vagyis nem egyszerűen az ajtó nyitva tartása, hanem az érdemi orvoslás biztosítása. Ez összhangban van Cappelletti és Garth első tézisével, miszerint az „effective access” a jogok lényegét érintő követelmény. A nemzetközi dokumentumok a védelmet kifejezetten a jogállamiság (rule of law) keretrendszerébe ágyazzák – ezt különösen az Egyetemes Nyilatkozat preambulumból lehet kiolvasni.⁴³¹

Az aarhusi egyezmény (1998) – a környezeti ügyekben az információhoz, a részvételhez és az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférésről – egy konkrét tematikus területen szubsztantív, részletes access to justice-megoldást ad, és kifejezetten ezt a kifejezést is használja. Az Egyezmény „access to justice in environmental matters” megnevezés explicit emlőt biztosít a koncepciónak. Hasonlóan: a Fogyatékossgal élő személyek jogairól szóló ENSZ-egyezmény (2006) 13. cikke „Access to justice” címmel kifejezetten rögzíti a fogyatékossgal élő személyek igazságszolgáltatáshoz való hozzáférését – beleértve az eljárási és életkornak megfelelő alkalmazkodás (reasonable accommodation) követelményét is.⁴³²

A nemzetközi keret összefoglaló értelmezéséhez segítséget nyújt Lima és Gomez 2020-as értekezése, amely az ENSZ Fenntartható Fejlődési Céljainak (SDG) Springer-enciklopédiájában jelent meg, kifejezetten a 16. cél (Peace, Justice and Strong Institutions) kontextusában. A szerzők az access to justice-t a jogállamiság alapelvének minimális komponenseként, egyszerre alapjogként és a többi jog gyakorolhatóságának előfeltételeként definiálják: olyan jog, amely lehetővé teszi az egyének számára, hogy jogi eszközök és mechanizmusok segítségével megvédjék a többi jogosultságukat. A definíció szívében az áll, hogy a hozzáférésnek „valósosnak” (real), „széleskörűnek” (broad) és „diszkriminációmentesnek” kell lennie – azaz a gazdasági, társadalmi, politikai, migrációs, faji vagy etnikai státusz, a vallási meggyőződés, a nemi identitás és a szexuális orientáció nem korlátozhatja. Lima és Gomez ezzel a nemzetközi jogi dokumentumok (Egyetemes Nyilatkozat, ICCPR, CRPD) szellemében fogalmazza meg az access to justice-t mint emberi jogot – pontosabban mint olyan emberi jogot, amely a többi emberi jog megvalósításának feltétele.⁴³³

---

⁴³¹ Palombella (2021) 124.

⁴³² Palombella (2021) idézi az Aarhusi Egyezményt (1998) és a CRPD-t (2006).

⁴³³ Lima és Gomez (2020) 1–10.

2. Az Európa Tanács – az Emberi Jogok Európai Egyezménye.

Az Emberi Jogok Európai Egyezménye (EJEE, 1950) az access to justice szempontjából a legfontosabb regionális dokumentum. A 6. cikk a tisztességes tárgyaláshoz való jogot tartalmazza, a 13. cikk a hatékony jogorvoslathoz való jogot. E két cikk együttesen alkotja az AtJ európai jogi gerincét.⁴³⁴

A 6. cikk – bár szövegszerűen a tisztességes tárgyalás garanciáit tartalmazza – az Emberi Jogok Európai Bíróságának (EJEB) gyakorlatában fokozatosan átfogóbb AtJ-jelentést kapott. Az 1975-ös Golder kontra Egyesült Királyság ügy emblematikus: az EJEB itt kimondta, hogy a 6. cikkben rögzített tisztességes tárgyaláshoz való jog implicit módon magában foglalja a bírósághoz való hozzáférés jogát (right of access to a court) is, még akkor is, ha ez a szöveg betűjében nem szerepel. Ez az értelmezés szilárdan rögzült: a tisztességes tárgyaláshoz való jog csak akkor érvényesülhet, ha a bíróság elérése is biztosított.⁴³⁵

Az EJEE-rendszerben értelmezett access to justice fogalomához Janneke Gerards és Lize Glas 2017-es tanulmánya ad finomított elméleti keretet. A két holland szerző explicit elkülönít két megközelítést: az első a procedurális-egyéni olvasat, amely az AtJ-t elsődlegesen az egyéni keresetindítási jog (individual right to petition) értékében fogja fel; a második a szubsztantív-általános olvasat, amely az AtJ-t átfogó jogállamisági-eljárási garanciák rendszerének tekinti, és nem korlátozza azt egyetlen eljárási képességre. Gerards és Glas mellett érvelnek, hogy a szubsztantív megközelítésnek nagyobb értelmezői értéke van, és érdemben kérdőjelezzik meg az egyéni keresetindítási jog kizárólagosságát az EJEE-rendszerrel kapcsolatos reformvitákban. Illusztrációul, az EJEB eljárásának öt kulcsfontosságú változtatását veszik sorra (a módosított 47. szabály, az egyesbírói formációk bevezetése, a prioritási szabályok és további munkamódszer-változtatások), és azt mutatják be, hogyan vezetnek eltérő értékelésre attól függően, hogy ezeket a procedurális vagy a szubsztantív AtJ-fogalom felől nézzük.⁴³⁶ Ez a megkülönböztetés analóg azzal a feszültséggel, amelyet Palombella rajzol meg: aki az AtJ-t csak jogosultságként érti, az hajlamos eljárási fogalomként kezelni, aki azonban a jogállamiság „előfeltételeként” nézi, az szükségképpen az átfogóbb, szubsztantív olvasathoz jut el. Gerards

---

⁴³⁴ Emberi Jogok Európai Egyezménye (1950), 6. és 13. cikk.

⁴³⁵ Golder v. United Kingdom (1975) ECHR 21 February 1975, Series A, No. 18.

⁴³⁶ Gerards és Glas (2017) 11–30.

és Glas ezt a fogalmi tisztázást kifejezetten az EJEB eljárási reformjainak értékelésére alkalmazza.

Az Európai Egyezmény 6. cikkének büntető ága – az ECHR által közzétett részletes esetjogi útmutató szerint – az AtJ szempontjából az alábbi kulcselemeket tartalmazza: a bírósághoz való hozzáférés joga, a védelemhez való jog (beleértve a hatékony jogi képviselést és az ingyenes jogi védelmet a megfelelő esetekben), az ártatlanság vétele, és a meghallgatáshoz való jog. A büntető ágban különös hangsúly kerül a fegyveregyenlőség elvére: a vád és a védelem azonos eszközökhöz való hozzáférésére.⁴³⁷

A 13. cikk – a hatékony jogorvoslathoz való jog – Palombella szerint az AtJ „generatív” funkciójának egyik fontos motorja: olyan helyzetekben, ahol az egyezményi jogok sérülnek, a tagállamoknak hatékony hazai mechanizmusokat kell biztosítaniuk a jogorvoslatra. Az EJEB esetjoga e cikk értelmében több ezer ügyben vizsgálta a hazai jogvédelmi rendszerek hatékonyságát.⁴³⁸ A 6. cikk polgári ágára vonatkozó esetjogi útmutató (Guide on Article 6 – Civil Limb) a Golder kontra Egyesült Királyság (1975) doktrínájára építve kifejezetten a bírósághoz való hozzáférés tartalmi elemeit részletezi.⁴³⁹

Az Európa Tanács fórumai – különösen a CEPEJ (Európai Bizottság az Igazságszolgáltatás Hatékonyságáért) – rendszeresen készítene elemzéseket az európai országok igazságszolgáltatási rendszereiről, és ezek között az access to justice-mutatók (eljárási idők, költségek, jogsegélyrendszerek) kiemelt helyet kapnak.⁴⁴⁰ A CEPEJ 2024-es Evaluation Reportja a 2022-es adatokon 44 európai országot (és 2 megfigyelő állam, Izrael, Marokkó) igazságszolgáltatását hasonlítja össze, és magyar bontott adatokat is közöl. Ez a jelentés a kortárs európai access to justice-kutatás egyik legjobban struktúrált empirikus közege.⁴⁴¹

---

⁴³⁷ EJEB Guide on Article 6 of the European Convention on Human Rights – Right to a fair trial (criminal limb), updated 29 February 2024, §§ 30–80.

⁴³⁸ Palombella (2021) 125–126.

⁴³⁹ ECHR Guide on Article 6 of the European Convention on Human Rights – Right to a Fair Trial.

⁴⁴⁰ CEPEJ – Európai Bizottság az Igazságszolgáltatás Hatékonyságáért, az Európa Tanács 2002-ben alapított testülete; éves jelentések elérhetők: <https://www.coe.int/en/web/cepej>.

⁴⁴¹ CEPEJ (Európa Tanács, 2024) European Judicial Systems – Evaluation Report, 2024-es cikluson (2022-es adatok).

3. Az Európai Unió – az Alapjogi Charta és a Lisszaboni Szerződés utáni fejlemények.

Az Európai Unió Alapjogi Chartája – amely a Lisszaboni Szerződés 2009. december 1-jei hatálybalépésével vált jogilag kötelezővé – a 47. cikkben rögzíti „A hatékony jogorvoslatához és a tisztességes tárgyaláshoz való jogot”. Ez a cikk az európai uniós alapjogi rendszer access to justice-szel kapcsolatos „aranyrúdja”: három bekezdésben rögzíti a hatékony jogorvoslat jogát, a tisztességes és nyilvános tárgyalás követelményét, a védelemhez való jogot, valamint az ingyenes jogi segítségnyújtást azoknak, akik nem rendelkeznek elegendő eszközzel ehhez.⁴⁴²

A Charta 47. cikke kifejezetten az access to justice fogalmával egybevágó garanciákat tartalmaz, miközben magát a kifejezést – ahogyan az ENSZ-egyezmények sem – szövegszerűen nem használja. Az Európai Unió Bíróságának (EUB) gyakorlata azonban ezt a kifejezést rendszeresen alkalmazza a 47. cikk értelmezésekor.⁴⁴³

Elvira Méndez-Pinedo tanulmánya – „Access to Justice in European Law: Moving from 'Access to Courts' Towards a Substantive, Horizontal and Comprehensive Approach” – fontos kortárs összegzés. Méndez-Pinedo szerint a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése „alkotmányosította” az access to justice-t az európai uniós jogban, ugyanakkor az EU jelenleg sem volt képes egységes és átfogó access to justice-rendszert kialakítani a tagállamok között. Az EUB esetjoga – bár sokat tesz – még mindig túlságosan litigációs alapú, a bírósághoz való hozzáférésre és az egyéni jogok védelmére koncentrál, miközben Cappelletti eredeti, átfogó víziója a polgárok szükségleteire épülő igazságszolgáltatás-felépítéséről részben még megvalósításra vár.⁴⁴⁴ Méndez-Pinedo következtetése, hogy az európai megközelítésnek a Cappelletti-féle eredeti, átfogó, horizontális access to justice-elméletére kellene visszafordulnia. A szerző explicit visszanyúl a Firenzei Projekt szellemiségéhez.⁴⁴⁵

Balatska és Lotysh az EUB és az EJEB esetjogát egybeolvasva érvel amellett, hogy az „effective access to justice” az európai jog dinamikus, fejlődő fogalma. A szerzők kiemelik a francovich szabályt – vagyis a tagállam felelősségét az uniós jog megsértéséért –, mint az AtJ

---

⁴⁴² Az Európai Unió Alapjogi Chartája (2000/2009), 47. cikk.

⁴⁴³ Méndez-Pinedo (2014) 1–4.

⁴⁴⁴ Méndez-Pinedo (2014) 4–8, 12–18.

⁴⁴⁵ Méndez-Pinedo (2014) 19.

egyik konkrét manifesztációját, és javasolják a CJEU előtti kereshetőségi szabályok kiszélesítését.⁴⁴⁶

4. Az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége (FRA)

Az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége (Fundamental Rights Agency, FRA) – amelyet 2007-ben alapítottak Bécsben – az access to justice intézményi mérésében és kutatásában az Európai Unión belül központi szerepet játszik. Az FRA elsősorban két fő irányban végez access to justice-munkát: egyrészt a tagállamok rendszereinek jogi és gyakorlati elemzésével (Handbook on European Law on Access to Justice – közös FRA-EJEB-kiadvány), másrészt empirikus felmérésekkel, amelyek a polgárok jogi tapasztalatait mérik európai uniós szinten.⁴⁴⁷ A 2016-os kézikönyv intézményi előzménye az FRA 2011-es átfogó jelentése (Access to Justice in Europe: An Overview of Challenges and Opportunities) volt – ez az első átfogó EU-szintű értékelés az access to justice helyzetéről a Lisszaboni Szerződés után.⁴⁴⁸

Az FRA megközelítésének lényege, hogy az AtJ-t a Charta 47. cikkének és az EJE 6. és 13. cikkének összjátékában értelmezi, és kifejezetten azt vizsgálja, hogy a tagállami gyakorlatban hogyan valósulnak meg a következő elemek: bírósághoz való hozzáférés (kereshetőségi jog, eljárási költségek, határidők), hatékony jogorvoslat (anyagi jog érvényesítésére alkalmas eljárás), tisztességes tárgyalás (függetlenség, pártatlanság, fegyveregyenlőség, nyilvánosság, ésszerű idő), védelemhez való jog (beleértve az ingyenes jogi segítségnyújtást), és az érdemi döntés meghozatala és végrehajtása.⁴⁴⁹

Az FRA empirikus munkájához tartoznak – többek között – a Fundamental Rights Survey-k, amelyek reprezentatív minta alapján mérik az EU-polgárok tapasztalatait. Az FRA kifejezetten azon csoportok jogi hozzáférését is vizsgálja, akik strukturálisan kiszolgáltatottabbak: a nőket, az LMBTI-személyeket, a fogyatékossgal élőket, a migránsokat, a romákat. Az ezekre a

---

⁴⁴⁶ Balatska és Lotysh (2024) 13–18.

⁴⁴⁷ FRA – Handbook on European Law Relating to Access to Justice (közös az EJEB-vel). A részletes FRA-anyag bemutatása itt a felhasználói specifikáció szerint külön bővítendő, amennyiben a felhasználó által biztosított FRA-dokumentum megérkezik.

⁴⁴⁸ FRA (2011) Access to Justice in Europe: An Overview of Challenges and Opportunities. Az FRA korai (a Lisszaboni Szerződés utáni) átfogó értékelése az EU-tagállamok access to justice-helyzetéről.

⁴⁴⁹ FRA, Handbook on European Law Relating to Access to Justice (2016, közös FRA-EJEB-kiadvány), Foreword és 1. fejezet.

csoportokra vonatkozó tematikus elemzések az AtJ egyik legértelmesebb empirikus forrásait jelentik európai szinten.⁴⁵⁰

5. Kitekintés: A ‘különleges bánásmód’ mint az érdemi igazságszolgáltatáshoz való hozzáférést elősegítő eszköz⁴⁵¹

A magyar szabályozásban a különleges bánásmódot igénylő sértettekre vonatkozó rendelkezés egy jó példája annak, hogyan igyekszik az állam a jogi keretek között egyfajta egyéniesítést biztosítani a sértettek számára. A szándék látható (még ha nem is „helyi szinten” vagy bottom-up módon indult a kezdeményezés), azonban a valódi alkalmazhatóságának keretei, tapasztalatai egyelőre nem mutatják magukat kellőképpen a rendelkezés eredményességének vagy hiányának átgondolásához. Ez is jelzi, hogy a jogi keretek maximum a lehetőség „megnyitására” elegendőek sokszor, az új rendelkezések, intézmények, gyakorlatok, stb. bevezetéséhez több szintű szakmai együttműködésre van szükség a kapcsolódó szakágak között (rendőr, ügyész, pszichológus, szociális munkás, stb.).

5.1. Magyar kontextus

Az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés egyik kérdésköre az áldozatok jogainak érvényre juttatása. A következőkben a magyar szabályozás bemutatását célozom meg e csoport tekintetében, hogy arra is lássunk példát, amikor – bár az eljárás alatt, tehát nem előtte – figyelembe veszi a jog ezeket az egyéni jellemzőket.

A büntető igazságszolgáltatás kontextusában jelenleg a büntetőeljárásról szóló 2017. évi CX. törvény (új Be.) definiálja a címben szereplő fogalmat, azonban évekre visszanyúlóan szükséges keresnünk ennek gyökereit. A kétezres évek előtt már megfogalmazódott a sértetteket érintő kérdések uniós szinten történő szabályozása, amelynek célja nem szigorú, jogi normák átültetése volt, hanem azoknak a kereteknek a biztosítása a tagállamokban, amelyekben a követelmények implementálásával tiszta jogi helyzet jön létre. Több jelentős lépésen keresztül jutott el jelenlegi állapotához a szabályozás. Az első ilyen lépés a 2001/220/IB kerethatározat

---

⁴⁵⁰ FRA Fundamental Rights Survey és tematikus kutatások.

⁴⁵¹ A fejezet tanulmányként itt jelent meg korábban: Kovács Szitkay (2025a).

volt, amely már rögzített számos sértetteket megillető jogot. Ezt követte a Budapesti Ütemterv, amely kijelentette, hogy a sértettek jogainak védelmének erősítése érdekében uniós szinten kell fellépni. Erre tekintettel született meg az Európai Parlament és Tanács 2012/29/EU irányelve, amelyet a 2015. évi CLI. törvénnyel került be a magyar szabályozásba, ezzel megfelelvén az átültetési kötelezettségének. Az átültetett Irányelv általánosságban és az áldozati körön belüli specializációra is tekintettel fogalmazott meg szabályokat.

Még nem született meg az új Be., amikor már fennállt az implementálási kötelezettség, így a korábbi Be.-be (1998. évi XIX. törvény) iktatta be a „*A sértettekre vonatkozó különös rendelkezések*” alcímet. Fontos kiemelni, hogy a korábbi Be. nem adott felsorolást a különleges bánásmód megállapításához szükséges körülményekről, hanem az eljáró hatóságra bízta, hogy mely jellemzők alapján állapítja ezt meg. Így szubjektív okként értékelhető pl. az életkor, a nem, a bűnszín stb., objektív okként pedig az olyan bűncselekmények, amelyek különösen a sértett épsége, szabadsága vagy vagyona ellen irányultak. Alapvetően a hatóságok irányában állapít meg többletkötelezettségeket.⁴⁵²

Visszatérve az új Be.-re, számos változás született a szabályozásban. Egy egész fejezetet szenteltek a különleges bánásmódot igénylő személyeket érintő rendelkezéseknek (XIV. fejezet). Maga a fogalom a „személyek” elnevezést használja, hiszen nemcsak sértettekről lehet szó, hanem ebbe a körbe tartozik a tanú is, valamint kivételes esetben idetartozik a sértett vagy tanú segítője, a szakértő segítője, a szaktanácsadó és a segítője, a vagyoni érdekelt, illetve az ő segítője, valamint olyan más személy, aki a sérülékeny csoportba tartozó bármely személyre tekintettel van jelen az eljárásban.⁴⁵³ Mindezekből egyúttal kiolvasható az is, hogy kizárólag természetes személyek tartozhatnak a különleges bánásmódot igénylő személyek csoportjába, tehát a jogi személyek kiesnek e körből.⁴⁵⁴

A megalapozó körülmények pedig a következők:

---

⁴⁵² Lencse (2018).

⁴⁵³ Kiss Anna: A különleges bánásmódot igénylő személyek jogai a büntetőeljárásban. In Hollán Miklós – Mezei Kitti (szerk.): *A büntetőjog hazai rendszere megújításának koncepcionális céljai és hatásai*. Budapest, Társadalomtudományi Kutatóközpont, Jogtudományi Intézet, 2020. 60.

⁴⁵⁴ Zumbok Gabriella: „Speciális bánásmód a büntetőeljárásban, különös figyelemmel a gyermekek meghallgatására”, *Büntetőjogi Szemle*, 2022. 1. sz., 102-108. o., 104.

„81. § (1) A természetes személy sértett és a tanú különleges bánásmódot igénylő személynek minősül, ha a személyes jellemzői vagy az eljárás tárgyát képező bűncselekmény jellege és körülményei alapján

a) a megértésben, a megértetésben,

b) az e törvényben meghatározott jogok gyakorlásában vagy kötelezettségek teljesítésében, vagy

c) a büntetőeljárásban való hatékony részvételében akadályozott.

(2) A különleges bánásmódot megalapozó körülmény különösen

a) az érintett személy életkora,

b) az érintett személy szellemi, fizikai, egészségi állapota,

c) az eljárás tárgyát képező cselekmény kirívóan erőszakos jellege, illetve

d) az érintett személynek a büntetőeljárásban részt vevő más személyhez fűződő viszonya.”

Ennek megállapítása történhet hivatalból vagy indítványra is. Az, hogy egyáltalán ezt meg lehessen állapítani és a szükséges intézkedéseket lehessen alkalmazni, nagyfokú mérlegelési szabadság illeti meg az eljáró hatóságokat, amely szoros együttműködést igényel a személy (itt sértett) és az eljáró hatóság között. Ehhez az egyéni értékeléshez nyújt részletesebb szabályokat a 12/2018. (VI. 12.) IM rendelet, amelynek mellékletében található egy adatlap, aminek segítségével az eljáró hatóság elvégzi az egyéni értékelést. Az egyéni értékelést azonban nem lehet alkalmazni, amikor a törvény egyértelműen meghatározza, hogy kik azok, akiket ezt mellőzve különleges bánásmódban kell részesíteni:

„82. § Külön döntés nélkül különleges bánásmódot igénylő személynek minősül

a) a tizennyolcadik életévét be nem töltött személy,

b) a fogyatékos személyek jogairól és esélyegyenlőségük biztosításáról szóló törvényben meghatározott fogyatékos személy, és az is, aki ilyennek minősülhet, valamint

c) a nemi élet szabadsága és a nemi erkölcs elleni bűncselekmény sértettje.”⁴⁵⁵

Röviden összefoglalva a különleges bánásmód körébe tartozó intézkedéseket, ezeket három csoportba oszthatjuk. Az első a megfelelő jogérvényesítést és az érintettek kíméletét biztosító eszközöket tartalmazza, melyek összességében az eljáró hatóságok irányában fogalmazza meg ezeket az elvárásokat az átlagos szintet meghaladó körültekintő eljárásra vonatkozóan. A második csoport a védelmi intézkedéseket és a speciális védelmi eszközöket foglalja magában (ezek akár az eljárásban résztvevő más személyek jogkorlátozásával is járhat, így csak törvényben meghatározott feltételek mellett alkalmazhatóak). A harmadik csoport (ld. fent Be.

---

⁴⁵⁵ Lencse Balázs: i.m.

82. §) a személyi kör tekintetében határoz meg további különbségeket: így egy további „csoportot” jelent, amikor külön döntés nélkül is különleges bánásmódot igénylő személynek minősül életkora vagy az eljárás tárgyát képező bűncselekmény okán a sértett vagy a tanú.⁴⁵⁶ Itt érdemes megjegyezni, hogy ebben az esetben az aktuális életkor lesz az irányadó, így, ha az eljárás folyamán az érintett betölti a 18. életévét, úgy már nem áll fenn a törvényi kötelezettség a különleges bánásmód körébe tartozó intézkedések alkalmazására.⁴⁵⁷

Összegezve, ennek a változtatásnak a lényegét Kiss Anna úgy fogalmazza meg, hogy erre a módosításra abból a célból volt szükség, hogy megvalósuljon a tényleges egyéniesítés⁴⁵⁸ – azaz, amikor a bíróság, az ügyészség vagy az eljáró nyomozó hatóság érzékeli, hogy az eljárásban érintett személynek egyedi, sajátos igényei vannak, és a különleges bánásmód megállapításával megnyílik az az eszközrendszer, amivel a személy igényeire a legmegfelelőbb módon tud reagálni.⁴⁵⁹

Röviden összefoglalva azt mondhatjuk, hogy ugyan a korábbi Be.-hez képest az új törvény differenciáltabb rendelkezéseket alkalmaz, ez utóbbi még mindig tág esetkörökkel operál, így hagy még nyitott kérdéseket arra nézve, hogy konkrétan kiket tekinthetünk az új szabályozás alanyainak. A megalapozó körülmények áttekintése során azt láthatjuk, hogy ezek többnyire jól értelmezhetőek további magyarázat nélkül is, egyet kivéve: a hatályba lépés óta a „megértésben és megértetésben” (81. § (1) a)) akadályozott személyek köre továbbra sem kapott érdemi kifejtést. Ahogy az indokolásban, úgy a bírói gyakorlatban sem, de a 100/2018. (VI. 8.) Kormányrendelet a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól 139. § (1) a) pontjában szintén alkalmazott ’megértésben és megértetésben akadályozott vagy korlátozott’ feltétel a védő kirendelésével összefüggésben⁴⁶⁰ – még ha itt ez a gyanúsítottak körére vonatkozik is – sem ad iránytűt. Akár feltételezhető is lehetne, hogy a 2012/29/EU irányelv 3.

---

⁴⁵⁶ Kiss Anna: A különleges bánásmód (leg)új(abb) szabályai a büntetőeljárásban (MJSZ, 2021., 3. Különszám, 286-297. o.) 289.

⁴⁵⁷ Pecsénye Máté: „Hatékonyság és egyéniesítés a büntetőeljárásban”, *Miskolci Jogi Szemle*, 2021. 1. sz., 76-93. o., 85.

⁴⁵⁸ Kiss Anna: i.m. 60.

⁴⁵⁹ Soós László: Különleges bánásmód biztosítása a büntetőeljárásban. In Belegi József (szerk.): *Büntetőeljárás jog I-II. - új Be. - Kommentár a gyakorlat számára, frissítve: 2019. november 30.*, Budapest, HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó Kft., 2019.

⁴⁶⁰ „139. § (1) A nyomozó hatóság a Be. 44. § f) pontja alapján különösen abban az esetben rendel ki védőt, ha a gyanúsított vagy a bűncselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsítható személy
a) a megértésben, a megértetésben, a törvényben meghatározott jogok gyakorlásában vagy kötelezettségek teljesítésében, a büntetőeljárásban való hatékony részvételében akadályozott vagy korlátozott,
b) védelme a büntetőeljárásban részt vevő más személyhez fűződő viszonyára tekintettel indokolt.”

cikkében meghatározott 'megértéshez és megértetéshez való jog' jelenti az alapot, azonban itt is mindössze e jog tartalmát bontják ki, tehát a Be. szerinti a) pont továbbra sem tisztázott, vagyis kit tekint a megértésben és megértetésben akadályozottnak. Mindez különösen érdekes problémát vet fel abból a szempontból is, hogy az eljárás közérthetősége általában is rossz állapotban van⁴⁶¹, és ez már önmagában is súlyos akadályokat képes emelni az érdemi eljárásban való részvétel elé. Így amikor a megértésben és megértetésben akadályozottságról beszélünk – ebből a szempontból – egy sokkal általánosabb, sokkal szélesebb kört érintő állapotra gondolhatunk, egyéb fokódzkodók híján. Leegyszerűsítve és némi túlzással élve akár úgy is fogalmazhatnánk: pontosabb meghatározás nélkül jóformán majdnem bárki hivatkozhat erre a pontra, mint ahogy az eredetileg a cél lehetett. Nem egyértelmű, hogy mihez képest akadályozott valaki a megértésben és megértetésben, mi az a küszöb, amelynek elérése már megalapozza a különleges bánásmódot, ha egyébként ez gyakorlatilag egy általánosként értékelhető probléma az eljárások körében a (a 'nem-szakértő') résztvevő alanyok oldalán.

5.2. Külföldi fogalomhasználat

Érdemes megvizsgálni, hogy Európa más országaiban milyen tartalommal ruházzák fel a kérdéses fogalmat, azaz, hogy kit értenek olyan személykörön, akit megillet a büntetőeljárásban a speciális bánásmód. Az erre vonatkozó információk az Európai Ügyészség Konzultatív Tanácsa⁴⁶² által készített kérdéssorra érkezett válaszokban rejlenek, amelyet az Európa Tanács tagállamainak ügyészeihez intéztek, és amely kitért a sérülékeny áldozat fogalmának értelmezésére is az egyes tagországokban. Többek között olyan kérdésekre kellett választ adniuk, mint hogy az adott ország jogában megtalálható-e az áldozat definíciója, létezik-e a különböző típusú áldozatok (pl. családon belüli erőszakot elszenvedettek) számára valamilyen különleges szabályozás, megtalálható-e a sérülékeny személyek definíciója, és hogy ők rendelkeznek-e speciális jogokkal. Arra a kérdésre, hogy az adott országban létezik-e a sérülékeny személyek fogalma akár általános értelemben, akár a büntető igazságszolgáltatáson belül, a következő válaszok érkeztek (a szomszédos országokat tekintve): Ausztriában és Romániában a büntető eljáráson belül, Csehországban általános értelemben létezik ez a fogalom. Ukrajnában a büntető igazságszolgáltatáson belül hiányzik, azonban más jogterületen

---

⁴⁶¹ Ehhez lásd: Magyar Helsinki Bizottság, 'Akta: Közérthetőség a büntetőeljárásban' <https://helsinki.hu/akta/kozerthetoseg/>.

⁴⁶² Az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága hozta létre 2005-ben, hogy intézményesítse az évente megrendezett Conference of Prosecutors General of Europe c. konferenciát. <https://www.coe.int/en/web/ccpe> .

megjelenik úgy, mint az állampolgárok szociálisan sérülékeny kategóriái, amelybe beletartoznak pl. az árvák, a munkanélküliek vagy a csernobili katasztrófa áldozatai. Szlovéniában is ismeretes pl. a gyerekekre, az idősekre, a fizikailag vagy mentálisan fogyatékos személyekre vonatkozó speciális szabályozás, de konkrét fogalmat nem használnak. Szlovákiában a választadáskor (2017-ben) még nem, azonban 2018. január 1-én már bevezették a fogalmat. Horvátországban pedig egyáltalán nem operálnak vele.⁴⁶³ Összességében a különböző definíciók nem mutatnak egységes képet, azonban számos közös vonás rejlik bennük.

5.3. Indikátorlista

A már említett 2012/29/EU irányelv – ahogy láthattuk – konkrét iránymutatást ad arról, hogy kit tekint áldozatnak, és ezen belül is sérülékeny áldozatnak, akinek értelemszerűen még nagyobb védelemre és segítségre van szüksége az igazságszolgáltatás során jogai érvényesítésében. A következőkben egy konkrét csoportra, a gyűlölet-bűncselekmények áldozataira mint a büntető eljárásban különleges bánásmódot igénylő személyekre fókuszáltan mutatom be azt, hogy milyen az általános szabályozáson túli eszközök léteznek egy-egy ilyen csoport jogainak érvényesítésének elősegítésére.

A 2012/29/EU irányelv 22. cikk (3) bekezdése így fogalmaz:

„Az egyéni értékelés keretében különös figyelmet kell fordítani azon áldozatokra, [...] ahol az őket érintő bűncselekményt előítéletesen vagy megkülönböztetésen alapuló indítékkal követték el, és amely különösen személyes jellemzőikhez köthető; [...]. Ezzel összefüggésben kellően tekintetbe kell venni [...] a gyűlölet-bűncselekmények áldozatait, [...]” Ahhoz, hogy az eljáró hatóság megállapíthassa azt, hogy különleges bánásmódot igénylő sértettéről van-e szó, a már említett 12/2018. (VI. 12.) IM rendelet mellékletét képező adatlap ad útbaigazítást. Ebben azonban explicit módon nem esik szó a gyűlölet-bűncselekmény áldozatairól.

Indikátorlista a gyűlölet-bűncselekmények felismerésére⁴⁶⁴

---

⁴⁶³ Questionnaire for the preparation of the CCPE Opinion No. 12 (2017): “*The rights of victims, witnesses and vulnerable persons*”.

⁴⁶⁴ A gyűlölet-bűncselekményekről általában ld. Pap András László: *Rendészet és sokszínűség*. Budapest, Dialóg Campus, 2019. 47–63.

Azon túl, hogy a törvény meghatározza a különleges bánásmódra jogosult személyek lehetséges körét, valamint a már jelzett adatlap használatával elősegíti az ilyen személyek azonosítását, további jogszabály helyeken találkozhatunk olyan részletező szabályokkal is, amelyek segítséget kívánnak nyújtani az eljáró hatóságoknak a különleges bánásmódról való döntésben. Ahogy láthattuk, a gyűlölet-bűncselekmény áldozatai nincsenek nevesítve a különleges bánásmódot igénylő személyi körben. Azonban történt egy fontos lépés: az országos rendőrfőkapitány 30/2019. (VII. 18.) ORFK utasítása a gyűlölet-bűncselekmények kezelésével összefüggő rendőrségi feladatok végrehajtásáról szóló protokollja kimondottan olyan eljárást ír elő, amely az ilyen bűncselekmény áldozatainak nagyfokú figyelembevételét, a kíméletes eljárást tűzi ki célul. Itt található meg az a rendelkezést (11. pont b)), amely explicit módon is utat nyit az ilyen áldozatok különleges bánásmódot biztosító státuszához (ha az eljáró rendőr így ítéli meg).

A fókusz most az utasítás 8. pontjában rögzített indikátorlistára helyezem, amely eligazítást ad a gyűlölet-bűncselekmények áldozatainak azonosítására az eljáró rendőrök számára, ugyanis ez az a momentum, amelynek elmaradása már önmagában csorbítja a megfelelő igazságszolgáltatáshoz való hozzáférést.⁴⁶⁵

„8. Gyűlölet motiválta incidens felmerülése esetén a helyszíni intézkedésről készült rendőri jelentésben rögzíteni, valamint a büntetőeljárás során vizsgálni kell a gyűlölet-bűncselekmények felismerését segítő alábbi előítélet-indikátorokat:

a) a sértett vagy más tanú észlelése, véleménye, különös tekintettel az esetleges szégyenérzetből fakadó sértetti elfedésre;

b) a gyanúsított jellemzői, megjelenése, megnyilvánulása a cselekménnyel összefüggésben, különösen az általa használt többletelemet hordozó gesztusok, általa viselt ruházat, alkalmazott verbális megnyilvánulások;

c) a gyanúsított és a sértett közötti vélt vagy valós csoportkülönbség, amely kiterjedhet a sértett érdekében fellépő vagy hozzá tartozó személyekre is;

d) a sértett megjelenése, viselkedése, így jellemzően az általa preferált/megválasztott helyszín, az általa használt idegen nyelv vagy akcentus, faji, vallási hovatartozást szimbolizáló ruházat;

e) a gyanúsított előítéletes beállítottsága, amelyre utalhatnak általa látogatott programok/rendezvények, preferált zenekarok, olvasmányok, közösségimédia-felületek;

---

⁴⁶⁵ Dombos Tamás et al.: *Jogalkalmazási problémák a gyűlölet-bűncselekményekkel kapcsolatos eljárásokban. A Gyűlölet-bűncselekmények Elleni Munkacsoport (GYEM) tapasztalatai. Gyűlölet-bűncselekmények Elleni Munkacsoport, 2014. https://gyulotellen.hu/sites/default/files/ejk_esetoszfoglalo.pdf*

- f) szervezett gyűlöletcsoportok részvétele, amelyre utalhat a gyanúsított csoport szimbolikáját hordozó megjelenése, gesztusai, illetve a csoport maga (elkövetésben való szerepvállalással);
- g) a cselekmény helyszíne, amely utalhat a sértett közösségi hovatartozására, vagy köthető korábban elkövetett gyűlölet-bűncselekményhez;
- h) a cselekmény időpontja, amely kapcsolódhat a sértett közösség ünnepeihez, rendezvényeihez vagy a gyanúsított által preferált történelmi eseményekhez;
- i) az erőszak mértéke, módja, eszköze, elsősorban annak eltúlzott vagy különösen megalázó, öncélú vagy szimbolikus eszközökkel kivitelezett módja;
- j) a nyilvánosság, amely elsősorban az elkövetői üzenetet hivatott közvetíteni;
- k) más indíték hiánya, így különösen ismeretlen sértett előzmény nélküli bántalmazása, megalázása.”

Az utasítás 22. pontjából kiderül, hogy a Rendőrség intranetes oldalán keresztül elérhető egy olyan – nem nyilvános – dokumentum, amelyben példákkal is segítik az egyes indikátorok felismerését. A listát a Gyűlölet-bűncselekmények Elleni Munkacsoport segített kidolgozni⁴⁶⁶, és az ő honlapjukon meg is található egy példákkal ellátott verzió⁴⁶⁷, azonban azt nem tudhatjuk biztosra, hogy ez teljesen azonos-e az intranetes dokumentummal, ezt szükséges a hatóságoktól kérelem útján kikérni majd az összehasonlítás céljából. Pap András László megfogalmazását követve a következőket mondhatjuk az indikátorlistáról:

„Az előítélet-indikátorok olyan objektív tények vagy körülmények, amelyekből arra következtethetünk, hogy egy bűncselekményt részben vagy teljes mértékben előítéletes indítékből követtek el. Az indikátorok ugyan önmagukban nem bizonyítják az előítéletes indítékot, ugyanakkor már egyetlen indikátor jelenléte is megköveteli, hogy a nyomozás az esetleges előítéletes indítékra is kiterjedjen.”⁴⁶⁸

(Az EBESZ/ ODIHR által tett javaslatok a gyűlölet-bűncselekmények adatgyűjtési és monitorozási mechanizmusai körében nagyon hasonló koncepciót rajzolnak ki az előítélet-indikátorokról.)⁴⁶⁹

⁴⁶⁶ Gyűlölet-Bűncselekmények Elleni Munkacsoport: „Gyűlölet-bűncselekmény nyomozati protokollt fogadott el a rendőrség”, 2019, <https://gyuloleletellen.hu/aktualitasok/gyulolelet-buncselekmeny-nyomozati-protokollt-fogadott-el-rendorseg> (letöltés dátuma: 2021. 02. 09.)

⁴⁶⁷Gyűlölet-Bűncselekmények Elleni Munkacsoport: „Előítélet-indikátorok”, [é.n.], http://gyuloleletellen.hu/sites/default/files/gyem_indikatorlista_haromolszopos_vegleges.pdf (letöltés dátuma: 2021. 02. 09.)

⁴⁶⁸ Pap András László: i.m. 55.

⁴⁶⁹ Organization for Security and Co-operation in Europe (OSCE)/ Office for Democratic Institutions and Human Rights (ODIHR): *Hate Crime Data-Collection and Monitoring Mechanisms. A Practical Guide*. Warsaw, OSCE Office for Democratic Institutions and Human Rights (ODIHR), 2014.

Az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége által készített jelentés rámutat, hogy Európa más országában is alkalmazzák ezt az indikátorlistát a gyűlölet-bűncselekmények azonosításának elősegítésére. A jelentés alapvetően a gyűlölet-bűncselekmények rögzítési és adatgyűjtési gyakorlatáról szól, és bemutatja, hogy az EU tagállamai közül 13 rendelkezik ilyen indikátorlistával. Érdekes, hogy a fent már említett országoknál, így Ausztriában, Romániában, Szlovákiában, Szlovéniában nincs ilyen indikátorlista, Csehországban pedig nincs adat arról, hogy lenne ilyen, a horvát pedig publikus is.⁴⁷⁰ Európán túlra tekintve az Egyesült Államokban is – bár nem állami vagy szövetségi szinten – az International Association of Chiefs of Police összefoglalva, tulajdonképpen iránymutatásként szintén felsorol egy indikátorlistát. De nem csak ennyit tesz: számos tanácsot is ad, hogyan kell kezelni egy ilyen bűncselekmény felderítését a kezdetektől, vagy hogy hogyan lehet kíméletesen eljárni a sértett tekintetében.⁴⁷¹ Tehát egy fontos összefoglalást és „mankót” nyújt az eljáró rendőrök számára.

5.4. Összegzés

A törvényi definíció, az adatlap és az indikátorlista kapcsán azt érdemes megállapítanunk, hogy ezek valóban segítik a tágan meghatározott különleges bánásmódra jogosultak körét konkretizálni, ezzel is biztosítva az ilyen speciális részesülés lehetőségét, azonban ezek egyelőre egy-egy esetkörüre vonatkoznak, így a további, nem egyértelmű esetekben (pl. kik az idős áldozatok, kik a megértésben és megértetésben akadályozottak) még nem ad egyelőre iránymutatást jogszabályi rendelkezés. A vulnerábilis személyek (részbeni) definiálása, valamint az eljáró hatóságok számára kialakított adatlap és indikátorlista, amelyek tisztább kiindulópontot teremtenek ezeknek az áldozatoknak, fontos lépést jelentenek az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés előmozdításában, ám mindennek a határfokát majd a gyakorlatban szükséges lemérnünk.

---

⁴⁷⁰ European Union Agency for Fundamental Rights: *Hate crime recording and data collection practice across the EU*. Luxembourg, Publications Office of the European Union, 2018.

⁴⁷¹ International Association of Chiefs of Police (IACP): „Responding to Hate Crimes: A Police Officer’s Guide to Investigation and Prevention”, [é.n.], <https://www.theiacp.org/resources/responding-to-hate-crimes-a-police-officers-guide-to-investigation-and-prevention>

VIII. A polgári és büntető igazságszolgáltatás összehasonlító elemzése

1. Bevezetés

A magyar igazságszolgáltatás két nagy ága – a polgári és a büntető igazságszolgáltatás – olyannyira eltérő jogi-filozófiai alapokon nyugszik, hogy a felületes szóhasználati párhuzamok (eljárás, bíróság, ítélet, fél) gyakran elfedik a közöttük húzódó dogmatikai szakadékot. A fejezet arra vállalkozik, hogy rendszertani összehasonlítást nyújtson öt kulcskérdés mentén: (i) az eljárás célja és az igazságszolgáltatás feladata, (ii) a szereplők egymáshoz való viszonya, (iii) a bíróság szerepe és a büntetőhatalmi monopólium kérdése, (iv) az eljárás által nyújtott jogi javak, valamint (v) a polgári igazságszolgáltatás hozzáférhetősége. Ez nem csak egy szükségszerű eleme a dolgozatnak: a két ág alapvető szervezeti, működési eltérései más és más hozzáférési kérdésekhez vezetnek el minket, amelyeket explicit módon nem tárgyal a szakirodalom – hiszen a büntetőügyekben a terhelt „általában hozzá szokott férni az igazságszolgáltatáshoz”, a sértett pedig mellérendelt szereplőként háttérbe szorul. Tehát e fejezet célja, hogy rámutasson: az AtJ koncepciója – a Cappelletti-féle értelemben – látszólag kiterjed a büntetőügyekre is, a koncepció valódi tartalma már kizárja azt és új koncepció átgondolását kívánja a maga területére és sajátosságaira tekintettel.

2. Az eljárás célja és az igazságszolgáltatás feladata

A polgári per célja a magánjogi jogviták tisztességes eljárásban, észszerű időn belül történő eldöntése és a jogbéke helyreállítása⁴⁷². A polgári igazságszolgáltatás funkciója ennyiben kettős: egyrészt az objektív jogrend érvényesülésének biztosítása, másrészt a felek szubjektív magánjogai érvényesíthetőségének garantálása. Az új Pp. ennek érdekében kiemelt alapelvként deklarálja a perkoncentráció elvét, amely a feleket és a bíróságot egyaránt arra kötelezi, hogy a

---

⁴⁷² A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) preambuluma és 1–4. §; az alapelvi rendelkezésekhez vö. Wopera és Nagy (2018) I. fejezet.

per anyagát koncentráltan, lehetőleg az első tárgyaláson, illetve a perfelvételi szakasz végéig, teljes körűen elétájkák⁴⁷³.

A polgári per ezért alapvetően nem az ún. anyagi igazság feltétlen feltárását célozza, hanem a felek által rendelkezésre bocsátott peranyag alapján a jogvita eldöntését. Ez a sajátosság közvetlenül következik a rendelkezési és a tárgyalási elvből: a per ura a felperes, aki a kereseti kérelmével jelöli ki az ítékezés tárgyát és kereteit, és aki – az alperessel együtt – a peranyag aktív formálásáért felel. Az ítélet jogereje a felek viszonyában rögzíti a jogi helyzetet, és ezzel pacifikáló szerepet tölt be: a jogviszonyt kiszámíthatóvá teszi, a társadalmi jogbékét helyreállítja.

A büntetőeljárás célja ezzel szemben az állami büntetőigény érvényesítése, vagyis annak megállapítása, hogy a terhelt elkövetett-e bűncselekményt, és ha igen, milyen büntetőjogi következmény alkalmazandó vele szemben. A Be. célmeghatározása szerint a bűncselekmények elkövetőinek a törvényben meghatározott feltételek szerinti felelősségre vonását kell biztosítani a tisztességes eljárás követelményeinek érvényesülése mellett⁴⁷⁴. A büntetőeljárás tehát egyszerre szolgálja a bűnüldözés céljait és a terhelti, valamint a sértetti alapjogok védelmét, amely szempontok feszültsége a büntetőeljárásjog egészét áthatja.

A büntetőeljárás célja továbbá nem szűkíthető a megtorlásra: az anyagi büntetőjog érvényesítése a generál- és speciálprevenció szolgálatában áll, miközben a sértett számára is biztosít kompenzációs és reparatív jellegű eszközöket (polgári jogi igény érvényesítése, közvetítői eljárás, kárhelyreállító megoldások). Az anyagi igazság elve – szemben a polgári perrel – ténylegesen vezérli a büntetőeljárást: az állam köteles a bűncselekmény tényállását hivatalból feltárni, mert a büntetőjogi felelősség csak megalapozott tényálláson nyugalhat⁴⁷⁵.

A két eljárás célrendszere három pontban tér el a leginkább. Először, a polgári per a magánautonómia keretei között működik, a büntetőeljárás az állami büntetőhatalom (ius puniendi) gyakorlására szolgál. Másodszor, a polgári per formális igazságot szolgáltat – azt,

---

⁴⁷³ Pp. 3. § (perkoncentráció elve); részletesen Gárdos-Orosz és Osztoivits (2025) bevezető tanulmány; korábbi koncepcionális háttér: Varga és Németh (2014).

⁴⁷⁴ A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 1–3. §; a célmeghatározás dogmatikai feldolgozásához Herke (2021) 17–24.; Bartkó, Elek, Fantoly és Herke (2024) bevezető fejezet.

⁴⁷⁵ Az anyagi igazság elvéhez és az officialitáshoz Herke (2021) 34–41.; Fantoly és Budaházi (2019) I. (statikus) kötet, alapelvi fejezet.

ami a peranyagból kitűnik –, míg a büntetőeljárás az anyagi, történeti igazságra, a múltbéli esemény hiteles rekonstrukciójára törekszik. Harmadszor, a polgári per szankciói tipikusan reparatív jellegűek (teljesítés, tűrés, abbahagyás, kártérítés, jognyilatkozat pótlása), a büntetőeljárásé pedig represszív és preventív (büntetés, intézkedés, kényszerintézkedés). E hármas különbség adja a két eljárás belső szerkezetének és szereplőviszonyainak alapját.

3. A szereplők viszonyrendszere

3.1. A polgári per: mellérendeltség és neutrális bíróság

A polgári per szereplői – felperes, alperes, esetenként beavatkozó vagy perbe hívott személy – egymással mellérendeltségi viszonyban állnak; ez a magánjog egyenrangúsági elvének közvetlen perjogi leképeződése. Az állampolgár mint perbeli fél a bíróság előtt nem alárendelt minőségben jelenik meg, hanem önálló diszpozíciós szabadsággal rendelkező alanyként: dönt arról, hogy pert indít-e, milyen kérelemmel, milyen tényállásra alapozva, és arról is, hogy az eljárást meddig kívánja folytatni (egyezség, keresettől való elállás, perorvoslatról való lemondás)⁴⁷⁶.

A bíróság a felekhez képest külső, semleges, pártatlan szereplő. A bíró–állampolgár viszony itt nem hatalmi, hanem strukturálisan jogszolgáltatási viszony: az állam a bírói szervezeten keresztül jogvédelmi szolgáltatást nyújt az állampolgárnak, aki ezt a szolgáltatást igénybe veszi. Az új Pp. perkoncentráció-elvű perszerkezete ugyanakkor a bírói pervezetést jelentősen megerősítette: a bíró ma már nem pusztán a felek aktivitásának passzív felülvizsgálója, hanem a per anyagi kereteinek aktív formálója – természetesen a rendelkezési elv által megvont határokon belül⁴⁷⁷.

3.2. A büntetőeljárás: háromosztatú funkciómegosztás

---

⁴⁷⁶ A rendelkezési és a tárgyalási elvhez Wopera és Nagy (2018) I. fejezet; a perkoncentrációval kiegészített olvasathoz Gárdos-Orosz és Osztovits (2025) vonatkozó tanulmányai.

⁴⁷⁷ Az anyagi pervezetésről és a bírói tájékoztatási kötelezettségről részletesen Wopera és Nagy (2018) perfelvételi szakaszt tárgyaló fejezet; vö. még Méhes (2020) alapelvi rész.

A büntetőeljárás szereplői háromosztatú funkciómegosztásban tagozódnak: vád (nyomozó hatóság, ügyészség), védelem (terhelt, védő) és ítélkezés (bírság). A vád és a védelem közötti viszony elvileg kontradiktórius, ám e kontradikció nem felek közötti polgári jogi szembenállás, hanem közhatalmi–magánjogi aszimmetria: az ügyészség mint közvádló az állami büntetőhatalom képviselőjeként lép fel, miközben a terhelt magánszemélyként, alapvető emberi jogokkal felruházva védekezik⁴⁷⁸.

A bíróság–terhelt viszony tehát strukturálisan egyenlőtlen: a bíróság a felelősségre vonás letéteményese, a terhelt pedig az eljárás tárgya és önálló alanya egyszerre. Ezt az aszimmetriát kompenzálják az alkotmányos és európai emberi jogi garanciák: az ártatlanság vélelme, a hallgatás joga és az önvádra kötelezés tilalma, a védőhöz való jog, a fegyverek egyenlőségének elve, valamint a tisztességes tárgyalás kritériumai⁴⁷⁹.

A sértett a magyar büntetőeljárásban másodlagos, de jelentőségében növekvő szereplő. Pótmagánvádlóként, magánvádlóként, polgári jogi igényt érvényesítő félként, vagy egyszerűen tanúként vehet részt; a 2017. évi Be. számos új jogosultsággal erősítette pozícióját (tájékoztatáshoz való jog, kíméleti szabályok, áldozatsegítő intézményrendszer, kép- és hangfelvétel készítésének korlátai)⁴⁸⁰. A sértett–bírság viszony azonban nem szimmetrikus a polgári pereéhez: a sértett nem rendelkezik a per anyagi keretei felett, a vádat alapvetően az ügyészség képviseli, és a sértetti akarat csak korlátozott körben (magánindítvány, magánvád, pótmagánvád) válik döntő tényezővé. Ennyiben a polgári per kétpólusú, alapvetően magánjogi struktúrájával szemben a büntetőeljárás hárompólusú, közjogi struktúrát mutat.

4. A bíróság szerepe: porondmestertől a büntetőhatalmi monopóliumig

4.1. A polgári bíró mint „porondmester”

---

⁴⁷⁸ A vád–védelem–ítélkezés funkciómegosztásához Herke (2021) 45–63.; Fantoly és Budaházi (2019) I. kötet, az eljárás alanyait tárgyaló fejezet.

⁴⁷⁹ Alaptörvény XXVIII. cikk; az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikk; a terhelti garanciák dogmatikai feldolgozásához Herke (2021) 64–88.; Bartkó, Elek, Fantoly és Herke (2024) terhelti jogokat tárgyaló fejezet.

⁴⁸⁰ A sértett pozíciójának 2017. évi reformjához Be. 50–82. §; Fantoly és Budaházi (2019) I. kötet, a sértettet tárgyaló rész; Herke (2021) 89–105.

A megfogalmazás, miszerint a polgári bíró „a konfliktus rendezéséhez teret biztosító, porondmesterként irányítja a folyamatokat, de ennél több szerepe nincs”, a magyar perjogi szakirodalomban szó szerint nem szerepel, tartalmilag azonban rokon az ún. liberális vagy klasszikus perfogással. E nézet szerint a bíró feladata a felek vitájához színteret nyújtani, a perrendi szabályok betartását biztosítani, és a felek által elért peranyag alapján dönteni. Ez a „perjogi laissez-faire” kép azonban a hatályos magyar polgári eljárásjog tükrében már nem tartható maradéktalanul⁴⁸¹.

A 2018-tól hatályos Pp. ugyanis – részben a német ZPO, részben az osztrák ZPO mintáját követve – a perkoncentráció és a felelős, professzionális pervezetés irányába tolta el a rendszert⁴⁸². A bíró ma aktív szerepet kap a per anyagi kereteinek formálásában: az anyagi pervezetés körében köteles tisztázó kérdéseket feltenni, jelezni, ha valamely jogi minősítést a felektől eltérően ítél meg, és törekedni a peranyag mielőbbi koncentrálására⁴⁸³. Mindemellett változatlanul érvényesül a rendelkezési elv: a per anyagát továbbra is a felek határozzák meg, a bíróság nem terjeszkedhet a kereseti kérelmen túl, és bizonyítást főszabály szerint a felek indítványára folytat le.

A „porondmester” metafora ezért részben helytálló, részben azonban félrevezető. Helytálló annyiban, hogy a polgári bíróság nem büntetőhatalmat gyakorol, nem hivatalból deríti fel a jogvita teljes történeti tényállását, és nem helyezi át a per súlypontját a felek által ki nem jelölt területre. Félrevezető viszont, ha azt sugallja, hogy a bíró pusztán szemlélő vagy ringmaster: a hatályos Pp. szerint a polgári bíró aktív perszervező, akinek a perkoncentráció és a tisztességes eljárás elveinek érvényesítése pozitív kötelezettsége. Pontosabb tehát úgy fogalmazni, hogy a polgári bíró a felek vitájának keretek közé szorítója és professzionális vezetője – nem pedig az anyagi igazság hivatalbóli kutatója. A metafora doktori kutatásban használható, de az új Pp. dogmatikai változásaira tekintettel finomítást kíván.

---

⁴⁸¹A „liberális” perfogás meghaladásához vö. Wopera és Nagy (2018) általános rész; Gárdos-Orosz és Osztovits (2025) bevezető és összegző tanulmányai.

⁴⁸²A német ZPO és az osztrák ZPO mintaszerepéhez Varga és Németh (2014); Gárdos-Orosz és Osztovits (2025) idézi a kodifikációs előkészületekhez kapcsolódó nemzetközi mintákat.

⁴⁸³Pp. 183–193. § (perfelvételi szakasz), 237. § (anyagi pervezetés); részletesen Wopera és Nagy (2018) perfelvételi fejezet.

4.2. A büntetőhatalmi monopólium (ius puniendi)

A büntetőeljárás ezzel szemben az állami büntetőhatalom kizárólagosságán nyugszik. Az Alaptörvény 25. cikke szerint az igazságszolgáltatást a bíróságok végzik; a büntetőjogi felelősség megállapítása és a büntetés kiszabása kizárólag bíróság hatáskörébe tartozik⁴⁸⁴. Az ius puniendi monopóliuma azt jelenti, hogy önbíráskodásnak, magánbüntetésnek nincs helye: a sértett nem büntethet, csak az állam – és csak a törvényben meghatározott eljárásban, bíróság által.

E monopólium három alappilléren nyugszik. Először, a legalitás elve azt rögzíti, hogy a hatóságok kötelesek bűncselekmény gyanúja esetén eljárni. Másodszor, az officialitás elve a hivatalbóli eljárás kötelezettségét írja elő. Harmadszor, a kizárólagos bírói bűnösségmegállapítás – az ártatlanság vélelmével együtt – biztosítja, hogy a terhelttel szemben csak a törvényes eljárás végén, jogerős ítéletben lehet bűnösséget kimondani⁴⁸⁵. A bíróság–terhelt viszony tehát hatalmi viszony, ám jogállami garanciák által szorosan korlátozott hatalmi viszony.

E sajátosság jól mutatja, hogy a büntetőbíróság nem „porondmester”: nem pusztán keretet ad a felek küzdelmének, hanem maga is az állami büntetőhatalom letéteményese, akinek az anyagi igazság feltárása és az alapjogi garanciák egyidejű biztosítása alkotmányos kötelessége. A büntetőbíró pozíciója ezért összetettebb a polgári bírónál: egyszerre pártatlan döntéshozó, alapjogvédő és – a vádely keretein belül – az igazságfeltárás végső felelőse.

4.3. Mit biztosít az egyik, mit a másik?

A polgári igazságszolgáltatás négy alapvető jogi javat biztosít. Először, jogvédelmet a magánjogi jogviszonyokból eredő igények számára: lehetővé teszi, hogy a magánjogi alanyok igényüket állami közreműködéssel érvényesítsék. Másodszor, végrehajtható, kötelező erejű döntést, amely a jogerő (res iudicata) folytán a felek viszonyában véglegesen rögzíti a jogi helyzetet, és állami kényszerrel kikényszeríthető. Harmadszor, jogbékét: a jogvita végleges

---

⁴⁸⁴Magyarország Alaptörvénye 25. cikk; vö. továbbá Alaptörvény XXVIII. cikk a tisztességes eljárás követelményéről.

⁴⁸⁵Be. 5. § (legalitás); az ius puniendi monopóliumáról és az alapjogi korlátokról Herke (2021) 17–41.; Bartkó, Elek, Fantoly és Herke (2024) alapvető fejezet.

lezárását és a társadalmi kapcsolatok kiszámíthatóságát. Negyedszer, a magánautonómia tiszteletét, hiszen a felek dönthetnek arról, hogy igénybe veszik-e az állami bíraskodást, vagy alternatív (közvetítői, választottbíróági) úton rendezik vitájukat⁴⁸⁶.

A polgári per ezáltal nem pusztán egy konkrét jogvitát old fel, hanem a bírói gyakorlaton keresztül közvetetten a jogalkotó által védett értékek (tulajdon, szerződéses szabadság, családi jogok) tartalmát is alakítja. A polgári igazságszolgáltatás így egyszerre szolgáltatja az egyéni igazságot és termeli újra a magánjog rendszerszintű koherenciáját.

A büntetőeljárás ezzel szemben elsősorban öt jogi javat biztosít. Először, a közrend és a társadalmi együttélés normáinak fenntartását az állami büntetőhatalom intézményesített gyakorlásával. Másodszor, az anyagi igazság rekonstrukcióját: annak hiteles tisztázását, hogy ki, mikor, milyen körülmények között követett el bűncselekménynek minősülő magatartást. Harmadszor, az alkotmányos garanciák érvényesülését a terhelt javára (tisztes eljárás, védelemhez való jog, ártatlanság vélelme, fegyverek egyenlősége, nullum crimen, nulla poena sine lege)⁴⁸⁷.

Negyedszer, a sértett védelmét és – részben – kompenzációját: kíméleti szabályok, polgári jogi igény elbírálása a büntetőeljárás keretében, kárhelyreállító megoldások, áldozatsegítő szolgáltatások. Ötödször, a generál- és speciálprevenciót: a társadalom és az elkövető irányában egyaránt megerősíti a normakövetés elvárását. A büntetőeljárás tehát egy időben több, részben egymással feszültségben álló cél szolgáltatásban áll: a hatékony bűnüldözés és a terhelti alapjogvédelem egyensúlyát kell folyamatosan kimunkálnia – ennek dinamikája adja a büntető igazságszolgáltatás fő jogállami problématerületét.

4.4. A hozzáférhetősége szempontja

A polgári igazságszolgáltatás hozzáférhetősége az Alaptörvény XXVIII. cikkében és az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. cikkében foglalt bírósághoz fordulás jogának egyik tartalmi

---

⁴⁸⁶A jogvédelem, a jogerő és a magánautonómia jogi javainak rendszerezéséhez Méhes (2020) I–II. fejezet; továbbá a DE ÁJK Polgári eljárásjogi ismeretek c. jegyzet alapelvi része; alternatív vitarendezéshez Suri (2024).

⁴⁸⁷A büntető igazságszolgáltatás funkcióinak rendszerezéséhez Herke (2021) 17–88.; Bartkó, Elek, Fantoly és Herke (2024) bevezető fejezet; a sértettet érintő reformokhoz Fantoly és Budaházi (2019) I–II. kötet vonatkozó fejezetei.

vetülete. A hozzáférhetőség három fő dimenzióban értelmezhető: anyagi (költség), eljárási (bonyolultság) és időbeli (időtartam). A magyar polgári per e három dimenzióban vegyes képet mutat: nem zárt, de nem is kifejezetten könnyen járható út.

A polgári per költségvonzata Magyarországon több tényezőtől áll össze. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény szerint a per tárgya értékének főszabály szerint 6%-a illeti az államot kereseti illetékként, törvényben meghatározott minimum- és maximumösszeggel⁴⁸⁸. Ehhez járulnak az ügyvédi munkadíj, a szakértői költségek, a tanúk költségei, valamint a végrehajtási költségek. Az új Pp. számos eljárási cselekményhez ügyvédkényszert ír elő (különösen a törvényszéki első fokon), ami a költségeket tovább növeli.

A költségeket részben enyhíti a jogi segítségnyújtási rendszer, az illetékfeljegyzési jog intézménye, a tárgyi és személyes költségmentesség, valamint a pernyertesség esetén érvényesülő „pervesztes-fizet” elv⁴⁸⁹. A polgári per költségvonzata mindezzel együtt jelentős, és az újabb szakirodalom a hozzáférhetőségi deficitre, különösen az alacsony jövedelmű csoportok és a kkv-szektor vonatkozásában, ismételten felhívja a figyelmet⁴⁹⁰. A költségrendszer ezáltal nem önmagában tiltó, de érzékelhetően szelektáló hatású.

Az új Pp. perszerkezete – a perfelvételi és érdemi tárgyalási szakasz éles elkülönítésével, a preklúzió szigorú szabályaival, a részletes alaki előírásokkal – a hatályos magyar polgári eljárást szakmailag igényessé, laikus félre nézve gyakorlatilag áttekinthetlenné teszi. A perkoncentráció követelménye a felek korai és teljes körű anyagi feltárását várja el, ami már a per legelején ügyvédi szakértelmet feltételez. A perfelvételi szakaszt lezáró bírói végzés szigorú preklúziót eredményez: új tény vagy új bizonyíték utóbb csak kivételesen vihető be az eljárásba⁴⁹¹.

A bonyolultságot részben ellensúlyozza az elektronikus kapcsolattartás kötelezővé tétele a jogi képviselők és bizonyos professzionális felek számára, a kis- és nagy perértékű ügyek

---

⁴⁸⁸Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39–46. § és 58. §; vö. Méhes (2020) költségeket tárgyaló rész.

⁴⁸⁹A jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény (Jstv.); az illetékfeljegyzési jog és a költségmentesség dogmatikai értékeléséhez Méhes (2020) idézi a Jstv. és az Itv. vonatkozó rendelkezéseit; a hozzáférhetőségi szempontú értékeléshez Váradi (2025) 5–12.

⁴⁹⁰A hozzáférhetőségi deficitről és annak rétegspecifikus megjelenéséről Váradi (2025) 5–18.

⁴⁹¹Az új Pp. perszerkezetének és preklúziós szabályainak értékeléséhez Gárdos-Orosz és Osztovits (2025) több tanulmánya; recenzióban összegezve Suri (2025).

elkülönítése, a fizetési meghagyásos eljárás közjegyzői hatáskörbe utalása, valamint az egyes különleges eljárások (pl. munkaügyi, családi) sajátos, részben egyszerűsített szabályai. Összességében azonban a hatályos magyar polgári per laikus félnek önállóan, jogi képviselő nélkül csak korlátozottan navigálható.

A polgári per időbeli hozzáférhetősége vegyes képet mutat. Az új Pp. perkoncentrációs logikája a per időtartamának rövidítését célozta, és az első öt év statisztikái szerint ez részben sikerült: az elsőfokú eljárások átlagos időtartama csökkent, ugyanakkor a perfelvételi szakasz egyes ügyekben hosszú és kiszámíthatatlan⁴⁹². A fellebbezési és felülvizsgálati szakaszokkal együtt a teljes eljárás akár több évig is elhúzódhat, ami a hozzáférhetőség egyik fő gyengéje. Az Emberi Jogok Európai Bírósága több magyar ügyben állapított meg észszerű időn belüli elbírálás körében jogsértést⁴⁹³, ami strukturális jelzésként is értelmezhető.

A hozzáférhetőségi deficitiek mérséklésére a magyar jogrend több alternatív eszközt biztosít: közvetítői eljárás (mediáció), választottbíráskodás, közjegyzői hatáskörbe utalt fizetési meghagyásos eljárás, valamint az európai uniós kísértékű igények körében bevezetett egyszerűsített eljárások. E megoldások egy része kifejezetten az uniós jog hatására épült be a magyar perjogba, és különösen a fogyasztói viták körében bizonyult eredményesnek⁴⁹⁴. Az alternatív vitarendezés ugyanakkor nem helyettesíti, csak részben tehermentesíti a rendes bíráskodást.

A büntető igazságszolgáltatás és hozzáférhetőség tekintetében elmondhatom ami a sértettekkel kapcsolatos részben már elhangzott, így nem ismételem meg a vonatkozó részt. Összefoglalva: a sértettek számára elviekben oly módon biztosított a hozzáférés (és itt elsősorban a hatósághoz fordulás mozzanatára gondolunk), hogy az egy tényleges lehetőség legyen, egyéb esélyegyenlőségi intézkedés fogalmilag kizárt.

---

⁴⁹²A perkoncentráció időtartamcsökkentő hatásának értékeléséhez Suri (2025) 254–258. idézi Gárdos-Orosz és Osztovíts (2025) statisztikai elemzéseit; vö. Váradi (2025) 8–14.

⁴⁹³Az EJEB észszerű időn belüli elbírálással kapcsolatos magyar vonatkozású döntéseit Váradi (2025) 10–14. idézi az EJEB joggyakorlatából (az ott hivatkozott magyar ügyek tételes feldolgozásával).

⁴⁹⁴Az európai uniós eredetű alternatív vitarendezési eszközök és a kísértékű igények uniós eljárása vonatkozásában Suri (2024).

4.5. Záró gondolatok

A polgári és a büntető igazságszolgáltatás közötti rendszertani különbségek nem pusztán technikai jellegűek: két különböző jogfilozófiai paradigma és történeti fejlődés intézményi megnyilvánulásai. A polgári per a magánautonómia és a felek mellérendeltségi viszonya talaján áll, ahol a bíróság a vita rendezett medrét biztosítja – részben a „porondmester” hasonlatában megragadható szerepkörben, de a hatályos Pp. szerint már nem klasszikus passzív minőségben, hanem aktív, professzionális perszervezőként. A büntetőeljárás ezzel szemben az állami büntetőhatalom kizárólagosságán nyugszik, ahol a bíróság nem közvetítő, hanem a *ius puniendi* letéteményese, alkotmányos garanciák szoros korlátai között, vagyis ő akkor is megy a bűncselekmény után (általánosan vett esetekben), ha egyébként a sértett fél nem folyamodik hozzá önmagától.

A hozzáférhetőség kérdése mindkét rendszerben kulcsfontosságú, de eltérő szempontok mentén értelmezendő. A polgári igazságszolgáltatásnál a meghatározó kérdés az, hogy „ki és hogyan tud bírósághoz fordulni”; a büntetőeljárásnál pedig az, hogy „milyen garanciák között részesülhet az állampolgár a vele szemben fellépő büntetőhatalomtól”. A két paradigma egysége és különbözősége a jogállam tényleges működésének egyik legjobb mércéje.

IX. Indikátorok és index az AtJ mérésére

1. bevezetés

A következő fejezet az igazságszolgáltatásra vonatkozó különböző méréseket vizsgálja, ezeken is belül egészen pontosan magukat az indikátorokat. Ennek célja annak megértése, hogy az egyes indikátorok, felmérések, stb. az igazságszolgáltatást mely „részeire” és milyen szempontból kíváncsi, illetve a hozzáférést milyen indikátorokkal fejezi ki. Ennek érdekében a fejezet először tisztázza, mit jelent az indikátor és az index a társadalomtudományban, milyen szerepet töltenek be ezek a mutatók a kutatásban és a szakpolitika-formálásban, és különösen, hogy mely indikátor-rendszerek mérik közvetlenül az AtJ-t jelenségét, illetve mely jogállamisági és demokráciaindexek tartalmaznak igazságszolgáltatási alkotórészeket. Ezek áttekintése lényeges információval szolgál arról, hogy annak készítői és címzettjei (az adatok birtokában) hogyan gondolkodnak a hozzáférhetőségről.

2. Mi az indikátor és mi az index?

A nemzetközi társadalomtudományi szakirodalomban az **indikátor** (mutató) klasszikus meghatározása szerint olyan statisztika, amely közvetlen normatív érdeklődésre tart számot, és lehetővé teszi, hogy a társadalom fontosabb állapotairól tömör, átfogó és kiegyensúlyozott ítélet alkossunk. A szigorúbb értelmezésben az indikátor egy olyan statisztikai mutató, amely közvetlenül nem mérhető jelenségek *proxyjaként* vagy metaforájaként szolgál; a tágabb értelemben a társadalmi körülményekre vonatkozó bármely adat is „indikátornak” minősíthető.⁴⁹⁵

Az indikátorok használata a társadalomkutatásban a hatvanas évek úgynevezett *social indicators movement* nevű mozgalomával vált rendszerszerűvé. A mozgalom alapelve, hogy a társadalmi jelenségek széles körét – nem csupán a hagyományos gazdasági mutatókat (pl. GDP)

---

⁴⁹⁵A definíció Kenneth C. Land és Abbott L. Ferriss munkájához kötődik. Idézi: Kenneth C. Land és Alex C. Michalos (2018).

– folyamatosan, idősorosan érdemes monitorozni, mert csak így alkothatunk képet a társadalmi viszonyok alakulásáról.⁴⁹⁶

Az **index** (vagy *composite indicator*, azaz kompozit indikátor) több egyedi indikátor súlyozott aggregálásával létrejövő összetett mutató, amely egyetlen számba sűríti egy adott jelenség többdimenziós jellegét – például egy ország versenyképességét, fenntarthatóságát vagy jogállamiságának színvonalát. Az OECD és az Európai Bizottság Közös Kutatóközpontja (JRC) által közösen kiadott *Handbook on Constructing Composite Indicators* című kézikönyv a kompozit indikátorok módszertanának ma is leggyakrabban hivatkozott referenciamunkája; részletesen tárgyalja a normalizálás, a súlyozás és az aggregáció kérdéseit.⁴⁹⁷

Az indikátor és az index közötti viszony tehát hierarchikus: az index több (gyakran több tucat vagy több száz) egyedi indikátor összesítéseként áll elő, amelyek maguk is csoportosíthatók dimenziókba és aldimenziókba. Az ENSZ Fejlesztési Programjának (UNDP) *Human Development Index* (HDI) – Mahbub ul Haq és Amartya Sen koncepciójára épülő – 1990-es bevezetése paradigmaértékű példa: egyetlen mutatóba sűrítette a várható élettartamot, az iskolázottságot és a jövedelmet, ezzel demonstrálva, hogy a fejlettség nem azonos a GDP-vel.⁴⁹⁸

A magyar szakirodalomban Jakab András 2015-ös tanulmánya a leggyakrabban hivatkozott rendszerező munka. Jakab az indikátorokat módszertani szempontból három alapvető forrástípusra bontja: szakértői vélemények (expert reports), kemény adatok (hard data, pl. költségvetési vagy statisztikai mutatók) és közvélemény-kutatások (population surveys). Hangsúlyozza, hogy az index nem helyettesíti a doktrinális jogi elemzést, hanem azt egészíti ki: a sokirányú és ellentétes változások közepette épp az indikátoros mérés teszi lehetővé az összesített irány megállapítását.⁴⁹⁹

3. Mire használják az indikátorokat a társadalomtudományban?

Az indikátorok és indexek társadalomtudományi szerepe több, részben átfedő funkció köré szerveződik. Az első a monitorozás: az indikátor lehetővé teszi egy jelenség idősoros nyomon

---

⁴⁹⁶ Oxford Bibliographies, „Social Indicators”

⁴⁹⁷ OECD – European Commission, (2008).

⁴⁹⁸ Sabina Alkire et al., *Multidimensional Poverty Measurement and Analysis* (Oxford: Oxford University Press, 2015).

⁴⁹⁹Jakab (2015).

követését, ami nélkül sem a változások tendenciája, sem fordulópontjai nem azonosíthatók. A második funkció az összehasonlítás – országok, régiók, intézmények között –, amely különösen a hetvenes évek óta vált egyre elterjedtebbé a kvantitatív társadalomtudományban. A harmadik funkció a szakpolitika-formálás támogatása: az indikátorok empirikus alapot adnak a célok kitűzéséhez, az erőforrás-elosztáshoz és a programok értékeléséhez.⁵⁰⁰

A negyedik, egyre fontosabbnak tartott funkció a *governance* jellegű kormányzás eszközeül szolgálni. Kevin E. Davis, Benedict Kingsbury és Sally Engle Merry úgynevezett „indikátor-kritikai” iskolája rámutat, hogy a nemzetközi indikátor-rendszerek (pl. Doing Business, WGI, Freedom House) nem semleges leíró eszközök, hanem normatív választásokat hordoznak: definiálják, hogy mi az „elérendő” állapot, és az országokat erre a skálára kényszerítik. A *Quiet Power of Indicators* című kötet (2015) éppen a jogállamisági, korrupciós és kormányzati indikátorokat tárgyalja kritikai-társadalomtudományi szempontból.⁵⁰¹

Gárdos-Orosz Fruzsina és Sente Zoltán a magyar szakirodalomban a *Jó Állam Jelentés* jogállami fejezetéhez kapcsolódó tanulmányukban éles distinkciót tesznek *mérés* és *értékelés* között: a jogállamiság olyan komplex jelenség, amelynek színvonala aligha mérhető egzakt módon, ezért az indikátorok inkább a változás iránymutatói, semmint pontos „termométerei”. A konkrét jogi változásokról általában meg tudjuk mondani, hogy javulás vagy romlás történt-e, de a sokirányú változások eredőjének megállapítása megköveteli a társadalomtudományi módszereket.⁵⁰²

Az indikátorok társadalomtudományi használata tehát három feszültség mentén feszül: pontosság vs. közvetlen mérhetetlenség, összehasonlíthatóság vs. nemzeti kontextus, illetve leíró jelleg vs. normatív hatás. Az alábbiakban bemutatott indikátor-rendszerek mindegyikénél visszatérnek ezek a feszültségek.

---

⁵⁰⁰ Land – Michalos (2018) 836–840.

⁵⁰¹ Kevin E. Davis, Benedict Kingsbury és Sally Engle Merry, „Indicators as a Technology of Global Governance”, *Law & Society Review* 46, no. 1 (2012): 71–104; Sally Engle Merry, Kevin E. Davis és Benedict Kingsbury (szerk.), *The Quiet Power of Indicators: Measuring Governance, Corruption, and Rule of Law* (Cambridge: Cambridge University Press, 2015), <https://www.cambridge.org/core/books/quiet-power-of-indicators/7ED3639AD5BB1BDC1776473DDC7F515E>.

⁵⁰² Gárdos-Orosz – Sente (2016).

4. Az igazságszolgáltatást és az access to justice-t mérő indikátor-rendszerek

A következő áttekintés az *access to justice* mérésében közvetlenül vagy közvetve releváns indikátor-rendszereket csoportosítja négy körbe: (4.1) globális, közvetlenül A2J-fókuszú indikátorok; (4.2) globális jogállamisági és demokrácia-indexek, amelyek igazságszolgáltatási komponenst is tartalmaznak; (4.3) európai indikátor-rendszerek; (4.4) magyar indikátor-rendszer. Minden indikátor-rendszerhez négy szempont szerint adunk rövid leírást: a) miről szól, b) mi a célja, c) létrejöttének körülményei, d) ha a fő fókusz nem az A2J, akkor mi, illetve egyéb fontos részletek.

4.1. Globális, közvetlenül access to justice-fókuszú indikátor-rendszerek

World Justice Project Rule of Law Index

a) Miről szól: A WJP Rule of Law Index a legrészletesebb és világszerte legtöbbet hivatkozott jogállamisági index. Nyolc faktorba szervezett, összesen 44 aldimenzióból álló mérőeszköz, amely 142 országot rangsorol. A nyolc faktor: 1) a kormányzati hatalom korlátai, 2) a korrupció hiánya, 3) nyitott kormányzás, 4) alapjogok, 5) rend és biztonság, 6) szabályozási kényszerkivétel, 7) polgári igazságszolgáltatás (civil justice), 8) büntető igazságszolgáltatás (criminal justice).⁵⁰³

b) Célja: Az index célja, hogy empirikus, országközi és idősoros összehasonlítást tegyen lehetővé a jogállamiság gyakorlati érvényesüléséről – nem normatív definíció szerint, hanem aszerint, hogy „a hétköznapi emberek hogyan tapasztalják meg” a jogállamot. A felmérés módszertana több mint 152 000 háztartási kérdőívre és 3 400 szakértői véleményre épül.⁵⁰⁴

c) Létrejöttének körülményei: A World Justice Projectet William H. (Bill) Neukom – a Microsoft korábbi vezető jogtanácsosa⁵⁰⁵ – és William C. Hubbard⁵⁰⁶ alapította 2006-ban az American Bar Association (ABA) elnöki kezdeményezéseként, 21 partner támogatásával;

---

⁵⁰³ World Justice Project, „Factors of the Rule of Law”.

⁵⁰⁴ World Justice Project, *WJP Rule of Law Index 2024*.

⁵⁰⁵ University of Washington (2019);

⁵⁰⁶ American Bar Foundation (2025).

2009-ben vált önálló 501(c)(3) jogi formájú nonprofitá⁵⁰⁷. Az index első kiadása 2010-ben jelent meg.⁵⁰⁸

d) Fő fókusz és A2J: A 7. faktor („Civil Justice”) gyakorlatilag az *access to civil justice* indikátorrendszereként működik: az aldimenziók közvetlenül a hozzáférhetőséget és megfizethetőséget (7.1), a diszkriminációmentességet (7.2), a korrupciómentességet (7.3), a hatósági befolyástól való függetlenséget (7.4), az indokolatlan késedelmek hiányát (7.5), valamint a mediációs és választottbírói alternatív vitarendezést (7.7) mérik. A 8. faktor a büntető igazságszolgáltatást fedi le hasonló logikával.⁵⁰⁹

SDG 16.3 indikátorok – különösen a 16.3.3

a) Miről szól: A fenntartható fejlődési célok (SDG) 16.3-as alcélja az igazságszolgáltatáshoz való egyenlő hozzáférést írja elő minden ország számára. Az alcélhoz három globális indikátor tartozik: 16.3.1 a bűncselekmény-bejelentési arány, 16.3.2 az ítéletet nem kapott (előzetes letartóztatásban lévő) fogvatartottak aránya, 16.3.3 azok aránya, akik egy adott vitát átéltek és valamilyen formális vagy informális vitarendezési mechanizmushoz fordultak.⁵¹⁰

b) Célja: Az SDG 16.3 indikátorok célja, hogy globálisan összehasonlítható és nemzeti szinten statisztikailag megalapozott képet adjanak az A2J helyzetéről, és 2030-ig nyomon kövessék a tagállamok előrehaladását.

c) Létrejött: A három indikátor közül a 16.3.3-ról szóló módszertant a UN Office on Drugs and Crime (UNODC), a UN Development Programme (UNDP) és az OECD mint társtetemenyesekek (co-custodians) dolgozták ki, jelentős World Justice Project hozzájárulással. A WJP 2018-ban tette le a legkidolgozottabb indikátorjavaslatot a polgári A2J mérésére, amelyet az UN Statistical Commission 2020-ban elfogadott. 2022-ben az UNODC, az UNDP és az ENSZ Emberi Jogi Főbiztosa Hivatala (OHCHR) közösen publikálták az SDG 16 Survey Questionnaire-t.⁵¹¹

---

⁵⁰⁷ American Bar Association (2024).

⁵⁰⁸ World Justice Project (2010).

⁵¹⁰ United Nations Department of Economic and Social Affairs, „Goal 16: Promote peaceful and inclusive societies ...”, *Transforming Our World: The 2030 Agenda for Sustainable Development* (New York: UN, 2015), Target 16.3.

⁵¹¹ UNODC (2023).

d) Fő fókusz és egyéb részletek: A három indikátor három különböző A2J-perspektívát mér: a bűncselekmény áldozata szempontjából (16.3.1), a büntető eljárási tisztességesség szempontjából (16.3.2) és a polgári-közigazgatási vitarendezés szempontjából (16.3.3). Az utóbbi az, amely közvetlenül „legal needs survey” jellegű felméréseket igényel a tagállamoktól.

HiiL Justice Needs and Satisfaction (JNS) Survey

a) Miről szól: A HiiL JNS felmérése „alulról felfelé” mér: kérdőíves módszerrel közvetlenül az állampolgároktól kérdezi meg, hogy az elmúlt négy évben milyen jogi problémájuk volt, mit tettek annak megoldására, milyen mechanizmusokat vettek igénybe, és milyen kimenetet, illetve eljárási minőséget éltek meg. A felmérés szándékosan nem a bíróságok, hanem a jogkereső állampolgárok perspektíváját veszi alapul.⁵¹²

b) Célja: A JNS célja az úgynevezett „people-centred justice” paradigma empirikus alátámasztása: kimutatni, hogy mekkora a kielégítetlen jogi szükséglet (legal needs gap), hol találhatóak a hozzáférési és minőségi gátak, és milyen alternatív útvonalak léteznek a hivatalos bírósági rendszer mellett.

c) Létrejött: A HiiL-t 2009-ben alapították Hágában, mint a holland Igazságügyi és Biztonsági Minisztérium által támogatott független innovációs intézetet. Módszertanát a Tilburg University „legal needs and justiciable events” kutatási hagyományára építik (Hazel Genn 1999-es brit *Paths to Justice* felmérése nyomán). Eddig több mint 15 országban végeztek JNS felmérést, köztük Hollandiában, Ukrajnában, Mali-ban, Kenyában és az Egyesült Államokban.⁵¹³

d) Egyéb részletek: A HiiL módszertan három fő dimenzió mentén értékeli az A2J-t: eljárási igazságosság (*procedural justice*), kimeneti igazságosság (*outcome justice*), és a hozzáférés költségei. Ezek az indikátorok kifejezetten a felhasználói tapasztalatra fókuszálnak, és a HiiL módszertana erősen befolyásolta az OECD 2019-es *Legal Needs Surveys* kézikönyvét és az SDG 16.3.3 mérését.

---

⁵¹² HiiL, *Justice Dashboard*.

⁵¹³ HiiL (2018).

OECD / Open Society Foundations Legal Needs Surveys (2019)

a) Miről szól: Az OECD és a Open Society Foundations 2019-ben közösen kiadott kézikönyve nem önmagában indikátor-rendszer, hanem standardizált kérdőív- és módszertani útmutató, amelynek alapján a tagállamok és civil szervezetek saját maguk vehetik fel a hazai jogi szükségleteket („legal needs”) felmérő nagymintás vizsgálatot.⁵¹⁴

b) Célja: A cél három, az A2J-hez tartozó kulcskomponens mérhetővé tétele: (1) a kielégítetlen jogi szükségletek természete és kiterjedtsége, (2) ezek hatása az egyénre, a közösségre és az államra, valamint (3) a megoldási útvonalak és azok költségei.

c) Létrejött: A 2019-es kézikönyv két éves pilot folyamatra épül, amelyben több, mint 30 joghatóság (köztük Dél-Korea, Nepál, Dél-Afrika, Ukrajna) 25 év alatt felhalmozott, 55 nemzeti legal needs survey-jának tapasztalatát összegzi. A módszertani háttérrel jelentős mértékben a HiiL és a WJP korábbi munkái határozták meg.⁵¹⁵

d) Egyéb részletek: A kézikönyv az SDG 16.3.3 indikátor adatgyűjtésének legfontosabb műszaki referenciája lett, és az OECD People-Centred Justice Framework empirikus alapját képezi.

OECD Framework and Good Practice Principles for People-Centred Justice (2021)

a) Miről szól: Az OECD 2021-es keretrendszere már nem önmagában mérőeszköz, hanem szakpolitikai standard, amelyhez tartozik egy 40+ teljesítménymutatóból álló indikátorrendszer, 9 kimeneti („outcome”) kategóriába rendezve.⁵¹⁶

b) Célja: Az „emberközpontú igazságszolgáltatás” („people-centred justice”) paradigma intézményesítése: a célok között szerepel az állampolgári szükségletekre szabott szolgáltatások tervezése, a kormányzati infrastruktúra fejlesztése, az állampolgárok megerősítése (empowerment) és a tényalapú monitorozás.

---

⁵¹⁴ OECD – Open Society Foundations (2019).

⁵¹⁶ OECD (2021).

c) Létrejött: A keretrendszer az OECD Global Roundtables on Access to Justice (2015-től) folyamat eredménye; az OECD ezt 2021-ben tagállami egyetértésben adta ki, és továbbfejlesztését 2023-ban *Toolkit for Access to Justice* formájában tette közzé.

d) Egyéb részletek: A keretrendszer öt pillére: cél és kultúra, szolgáltatástervezés, kormányzati infrastruktúra, állampolgári empowerment, valamint a részvételi és bizonyíték-alapú tervezés és értékelés. Az OECD külön kötete (*Making Justice Systems More Effective and People Centred*) részletes operacionalizálást ad ehhez.

Task Force on Justice / Pathfinders: Justice for All (2019)

a) Miről szól: A *Justice for All* jelentés egy elsősorban kvantitatív, becslésen alapuló dokumentum, amely megpróbálja számszerűsíteni a globális „justice gap”-et – tehát azt a populációt, amely valamilyen formában jogi szükségletének nem talál érdemi orvoslást.⁵¹⁷

b) Célja: A Task Force célja az SDG 16.3 céljának politikai relevanciába helyezése: első globális becslés a hozzáférési hiány nagyságáról. A jelentés három dimenzióra bontja a justice gap-et: extrém jogtalanságban élők (kb. 253 millió fő), kielégítetlen polgári és közigazgatási jogi problémák (kb. 1,5 milliárd fő), és olyanok, akik szerény mértékben élvezik a jogállam védőhálóját (kb. 4,5 milliárd fő).

c) Létrejött: A Pathfinders for Peaceful, Just and Inclusive Societies kezdeményezés keretében, az NYU Center on International Cooperation koordinálásával, 2018–2019 között több vezető A2J szervezet (WJP, HiiL, Open Society, Namati, IDLO stb.) közös munkájával készült. A jelentést a 2019. áprilisi hágai Justice for All konferencián mutatták be.

d) Egyéb részletek: A jelentés nem önállóan végez méréseket, hanem a meglévő adatforrásokat (WJP, HiiL, OECD, World Bank) használja. Ettől függetlenül azonosítja az adathiányokat is, és kiindulópontot ad az SDG 16.3.3 mérés továbbfejlesztéséhez.

---

⁵¹⁷ Task Force on Justice (2019).

4.2. Globális jogállamisági és demokráciaindexek igazságszolgáltatási komponensekkel

Worldwide Governance Indicators (WGI) – World Bank

a) Miről szól: A WGI hat aggregált kormányzási mutatót jelentet meg 214 országra, 1996-tól: Voice and Accountability, Political Stability and Absence of Violence/Terrorism, Government Effectiveness, Regulatory Quality, **Rule of Law**, Control of Corruption. Mindegyik mutató 35-féle létező forrásból (szakértői vélemények, üzleti felmérések, közvélemény-kutatások) szintézis útján jön létre.⁵¹⁸

b) Célja: A WGI célja, hogy a Világbank szakpolitikai döntéseire (különösen a hitel- és segélynyújtási döntésekhez) globálisan összehasonlítható kormányzási indikátorokat adjon, és előmozdítsa a kormányzási reformokat.

c) Létrejött: A WGI Daniel Kaufmann és Aart Kraay 1999-es módszertani innovációjára épül (Unobserved Components Model). Az indikátorok eredetileg a Világbank Institute keretében, két évente jelentek meg, 2002-től évente. 2025-ben jelentős metodológiai revízió történt (0–100 skála fix benchmark-országokhoz horgonyozva).

d) Fő fókusz és A2J-vonatkozás: A WGI nem közvetlenül A2J-mutató. A „Rule of Law” aggregát mutatóban szerepelnek azonban olyan komponensek, amelyek a bírósági rendszer minőségére, függetlenségére, a tulajdonjog érvényesíthetőségére és a szerződéskötés bíróságon való érvényesítésére vonatkoznak. Ezek a közvetlen A2J helyett a *hatékonysági* oldalt mérik. A WGI az indikátor-kritikai irodalom egyik fő céltáblája is – részben az aggregálási módszer átláthatatlansága miatt.

Varieties of Democracy (V-Dem)

a) Miről szól: A V-Dem több mint 600 indikátorból álló többdimenziós dataset 202 országról, 1900-tól napjainkig. Hét fő demokrácia-koncepciót aggregál (elektorális, liberális, részvételi, deliberatív, egalitárius stb.), és külön bontja a bírói függetlenséget, az alkotmányos kényszerítést, a média szabadságát.⁵¹⁹

---

⁵¹⁸ Kaufmann – Kraay (2024).

⁵¹⁹ Lindberg et al., (2019).

b) Célja: Olyan többdimenziós, dezaggregált demokrácia-adatbázist nyújtani, amely lehetővé teszi a demokrácia mint többszintű fogalom finom mérését, és kiküszöböli a Freedom House vagy Polity dichotóm jellegét.

c) Létrejött: A V-Dem 2014-ben indult a Göteborgi Egyetemen és a Notre Dame-on (Staffan I. Lindberg, John Gerring, Michael Coppedge és Jan Teorell vezetésével), a Riksbankens Jubileumsfond, az NSF és más alapok finanszírozásával. A 3 500 ország-szakértő közreműködésével készülő évi adatkiadás 2016 óta folyamatos.

d) Fő fókusz és A2J-vonatkozás: A V-Dem fő fókusza a demokrácia, nem az A2J. Azonban a *judicial constraints on the executive* index, valamint a *high court independence*, *lower court independence* és *compliance with judiciary* indikátorok használhatók A2J-proxyként, különösen a strukturális (intézményi) szinten. A V-Dem adatai a magyar demokrácia visszaszorulására vonatkozó kvantitatív elemzések egyik fő alapja.

Bertelsmann Transformation Index (BTI)

a) Miről szól: A BTI 137 fejlődő és átmeneti országot mér kétévente. Két fő alindex: Status Index (politikai és gazdasági transzformáció elért szintje) és Governance Index (a politikai vezetés reformerő-képessége). 17 kritérium, 49 alindikátor, 1–10 közötti szakértői pontozás standardizált kódkönyv alapján.⁵²⁰

b) Célja: A jogállam és a demokratikus piacgazdaság szilárdulásának mérésére szolgál a fejlődő és átmeneti országokban, és a fejlesztéspolitikai döntésekhez ad alapot.

c) Létrejött: A BTI 2003-ban indult a Bertelsmann Stiftung kezdeményezésére, együttműködésben a Center for Applied Policy Research (LMU München) és más német és nemzetközi kutatóintézetekkel.

---

⁵²⁰ Bertelsmann Stiftung, „Methodology”, *BTI Transformation Index*.

d) Fő fókusz és A2J-vonatkozás: A BTI fő fókusza nem az A2J. A „rule of law” alindex azonban tartalmazza a hatalmi ágak elválasztását, a bírói függetlenséget és a hivatali visszaélések üldözését – ezek A2J szempontjából strukturális indikátorok.

Freedom House Nations in Transit – Judicial Framework and Independence

a) Miről szól: A Nations in Transit a Freedom House kifejezetten a posztkommunista 29 országra szabott éves demokrácia-jelentése. Hét pontozási kategória: National Democratic Governance, Local Democratic Governance, Electoral Process, Independent Media, Civil Society, Judicial Framework and Independence, Corruption. Mindegyik 1–7 közötti skálán, ahol a magasabb érték kevésbé demokratikus.⁵²¹

b) Célja: A kelet-európai és közép-ázsiai demokratikus átmenet helyzetének évenkénti nyomon követése; az USA külpolitikai és segélynyújtási döntéseinek empirikus alapja.

c) Létrejött: A felmérés 1995 óta jelenik meg, jelenlegi formájában (azonos módszertan) 2003 óta. A Freedom House Washingtonban székelő NGO, alapvetően egyesült államokbeli kormányzati finanszírozással.

d) Fő fókusz és A2J-vonatkozás: A „Judicial Framework and Independence” kategória közvetlenül méri az igazságszolgáltatási rendszer minőségét: bírói függetlenség, az Alkotmánybíróság szerepe, az ítéletek végrehajtása, a tisztességes eljáráshoz való jog. Magyarország ezen indikátorának romlása 2013 óta a posztkommunista mintában a leglátványosabb.

Human Rights Measurement Initiative (HRMI) – Right to a Fair Trial

a) Miről szól: A HRMI két külön módszertannal mér: a gazdasági és szociális jogok mérésénél hivatalos statisztikákra (SERF Index Susan Randolph et al.) támaszkodik, a polgári és politikai jogok mérésénél pedig egy nyelvileg adaptált szakértői felmérésre. Utóbbi részben mérik a „Right to a Fair Trial” jogot.⁵²²

---

⁵²¹ Freedom House, „Nations in Transit – Methodology”.

⁵²² Human Rights Measurement Initiative, „Methodology”.

b) Célja: A HRMI küldetése, hogy a jogok érvényesülését módszertanilag transzparens, tudományosan védhető módon és nyitottan (open data) mérje minden ország tekintetében, ami a nagy emberi jogi NGO-k szubjektívnek tekintett jelentéseit kiegészítse.

c) Létrejött: Az HRMI-t 2016-ban alapította Anne-Marie Brook (gazdaságkutató), K. Chad Clay (politológus, University of Georgia) és Susan Randolph (közgazdász, University of Connecticut). Az új-zélandi székhelyű nonprofit Wellingtonból koordinál.

d) Fő fókusz és A2J-vonatkozás: A fair trial jog közvetlen A2J indikátor a HRMI Rights Tracker felületén (*rightstracker.org*); országonként 0–10-es skálán értékeli, és külön azonosítja, hogy mely társadalmi csoportokra („at risk groups”) hat a sérelem leginkább. A felmérés mintája kisebb, mint a WJP-é, de mélyebb és specifikusabb jogi tartalomra fókuszál.

4.3. Európai indikátor-rendszerek

Justice Scoreboard

a) Miről szól: Az EU Justice Scoreboard évente, 2013 óta megjelenő összehasonlító eszköz, amely az EU tagállamainak igazságszolgáltatási rendszereit három fő dimenzióban értékeli: hatékonyság (efficiency), minőség (quality) és függetlenség (independence). Az adatok elsődleges forrása a CEPEJ; egyes mutatókat eurobarométeres felmérések és Eurostat-adatok egészítik ki.⁵²³

b) Célja: A Scoreboard célja, hogy „objektív, megbízható és összehasonlítható adatokat” nyújtson a tagállamoknak nemzeti igazságszolgáltatási rendszerük hatékonyságának javítása érdekében, és egyúttal az Európai Szemeszter, valamint a jogállami eszköztár része.

c) Létrejött: Az eszközt 2013 márciusában Viviane Reding akkori EU jogi és állampolgársági biztos jelentette be – válaszul az úgynevezett „koppenhágai dilemmára” (a tagjelölti szakasz utáni jogállami kontroll hiánya). 2013–2019 között az eszköz a polgári és kereskedelmi ügyekre korlátozódott, később kibővült büntető-, közigazgatási és emberi jogi területekkel.⁵²⁴

---

⁵²³ European Commission, *The 2024 EU Justice Scoreboard*, COM(2024) 950 final (Brüsszel: Európai Bizottság, 2024. június 11.).

⁵²⁴ Trunk (2019).

d) Fő fókusz és A2J-vonatkozás: A fő fókusz hagyományosan a bírósági rendszer *teljesítménye* volt, nem közvetlenül az A2J. A 2024-es 12. kiadás azonban kifejezetten új A2J-indikátorokkal egészült ki: a gyermek-érzékeny eljárások hozzáférhetősége polgári és büntető ügyekben, a fogyatékossgal élők hozzáférése a jogi szakmákhoz, a fogyasztói kollektív kereset érvényesítésének hozzáférhetősége, és a közjegyzői örökösödési eljárások. A jogi segítségnyújtás (legal aid) és a bírósági illetékek minden évben szerepelnek a quality dimenzióban.

CEPEJ – European Commission for the Efficiency of Justice

a) Miről szól: A CEPEJ rendszere a 46 Európa tanácsi tagállam bírósági rendszereiről gyűjt és tesz közzé részletes, kvantitatív adatokat. A *European Judicial Systems* két évente megjelenő értékelési jelentései a következő témákban tartalmazznak indikátorokat: költségvetés, jogi szakmák, bíróságok és ügyészségek hatékonysága, jogi segítségnyújtás, az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés, ICT-fejlettség. Két központi hatékonysági indikátor: *clearance rate* (befejezett/beérkezett ügyek aránya, %) és *disposition time* (függőben lévő ügyek és befejezett ügyek aránya alapján számolt átlagos eljárási idő).⁵²⁵

b) Célja: A CEPEJ a bíróságok hatékonyságának és minőségének tényekkel alátámasztott javítása révén az Európa Tanácsban a tisztességes eljáráshoz való jog (EJEE 6. cikk) érvényesítéséhez kíván hozzájárulni.

c) Létrejött: A CEPEJ-t az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága a Res(2002)12 számú határozatával hozta létre 2002. szeptember 18-án – az európai igazságügyi miniszterek 2000. évi londoni találkozásának kezdeményezésére. Az első evaluálási jelentés 2002–2004-es adatokon alapult.⁵²⁶

d) Fő fókusz és A2J-vonatkozás: A CEPEJ fő fókusza az igazságszolgáltatás hatékonysága és minősége. Az A2J szempontjából különösen releváns adatok a jogi segítségnyújtás költségvetésére és igénybevevőire, a bírósági illetékekre, a fogyatékossgal élők

---

⁵²⁵ Council of Europe, Committee of Ministers, Resolution Res(2002)12, *Establishing the European Commission for the Efficiency of Justice (CEPEJ)* (Strasbourg, 2002. szeptember 18.); CEPEJ, „About CEPEJ”.

⁵²⁶CEPEJ, *European Judicial Systems – CEPEJ Evaluation Report (2024 Evaluation Cycle, 2022 Data)* (Strasbourg: Council of Europe, 2024).

hozzáférése és az ICT révén megvalósuló távoli ügyintézésre vonatkoznak. A CEPEJ adatai az EU Justice Scoreboard alapját képezik.

EU Rule of Law Report (Európai Bizottság, 2020-tól)

a) Miről szól: Évente megjelenő, négy pilléren alapuló jelentés, amely a 27 tagállamról egyenként, valamint összegző formában értékeli a jogállami helyzetet. A négy pillér: (1) igazságszolgáltatási rendszer, (2) korrupcióellenes keret, (3) médiapluralizmus, (4) más intézményi kérdések a fékek és ellensúlyok körében.⁵²⁷

b) Célja: A Rule of Law Report megelőzési eszköz: célja a tagállami jogállami trendek időben történő azonosítása, és a súlyosabb problémák kialakulásának megelőzése. 2022 óta a jelentés konkrét, tagállamonkénti ajánlásokat is tartalmaz.

c) Létrejött: A jelentést Ursula von der Leyen bizottsági elnök 2019-es politikai iránymutatása nyomán vezették be; az első kiadás 2020 szeptemberében jelent meg. A Bizottság az írásbeli input gyűjtéséhez minden tagállam mellett 200+ érdekképviselővel egyeztet.

d) Fő fókusz és A2J-vonatkozás: A fő fókusz a jogállam egészére irányul. Az „igazságszolgáltatási rendszer” pillérben az A2J közvetlen vonatkozású elemek: a bírói függetlenség, a digitalizáció, a jogi segítségnyújtás állapota, illetve a polgári eljárások hossza. Magyarországgal kapcsolatban minden évben kiemelt téma.

Velencei Bizottság Rule of Law Checklist (2016 és 2025)

a) Miről szól: A Velencei Bizottság (az Európa Tanács alkotmányjogi tanácsadó testülete) *Rule of Law Checklist*-jének két hatályos generációja létezik. A 2016-os eredeti változat (CDL-AD(2016)007) öt fejezet köré szerveződött: (1) legalitás, (2) jogbiztonság, (3) hatalommal való visszaélés megakadályozása, (4) törvény előtti egyenlőség, és (5) *access to justice*. A 2025 decemberében elfogadott, frissített változat (CDL-AD(2025)002) ezt a szerkezetet részlegesen átalakította: az új checklist nyolc fejezetből áll, mivel a fékek és ellensúlyok („checks and balances”) és az alkotmányos kontroll („constitutional review”) önálló benchmarkká vált, és

---

⁵²⁷European Commission, *2020 Rule of Law Report: The Rule of Law Situation in the European Union*, COM(2020) 580 final (Brüsszel, 2020. szeptember 30.).

„Particular Challenges to the Rule of Law” címen önálló fejezet került be a jogállami visszaesés („regression”) és a helyreállítás kérdéséről.⁵²⁸

b) Célja: Mindkét változat egy adott ország jogállami helyzetének értékelését szolgáló kvalitatív, nem-rangsoroló eszköz, amelyet a Velencei Bizottság parlamenteknek, kormányoknak, civil szervezeteknek és nemzetközi szervezeteknek szán. A 2025-ös frissített változat kifejezetten kihangsúlyozza, hogy a checklist célja „tárgyilagos, alapos, átlátható és egyenlő” értékelés lehetővé tétele, és hogy a közös jogi tartalom mellett a common law (rule of law), a *Rechtsstaat* és a *prééminence du droit* hagyományokat egyaránt lefedi.

c) Létrejötté és frissítése: Az első checklistet a 2011-es jelentés (CDL-AD(2011)003rev) függelékeként vezették be, majd a 2016. márciusi 106. plenáris ülésen önálló dokumentumként fogadták el. A frissítési folyamatot a 2023-as reykjavíki nyilatkozat indította el, amelyben az Európa Tanács állam- és kormányfői felszólították a Velencei Bizottságot a checklist megújítására és láthatóságának növelésére. A frissítést Kaarlo Tuori előadói vezetésével egy munkacsoport készítette elő; további szerzők: Barrett, Bernoussi, Bílková, Bustos Gisbert, Cameron, Cartabia, Holovaty, Hunt, Nussberger, Otty és Suchocka. A konzultációba bevonták a Miniszteri Bizottságot, a PACE-t, az Emberi Jogi Európai Bíróságot, a CCJE-t, a GRECO-t, a T-PD-t, az Európai Bizottságot és az FRA-t, az ENSZ független bírákról szóló különleges előadóját, a regionális ombudsmanszervezeteket, nemzeti alkotmánybíróságokat, akadémiát és civil szervezeteket. Négy akadémiai szemináriumot tartottak Madridban (2024. november – privát hatalom), Jerevánban (2024. november – alkotmánybírósági döntések tiszteletben tartása), Velencében (2025. március – transznacionális alkotmányos standardok) és Milánóban (2025. május – a Velencei Bizottság 35 éve), valamint egy londoni konferenciát a Bingham Centre for the Rule of Law-val 2025 júliusában. A két jogállami és bírói al-bizottság közös ülései (2025. október 9. és december 11.) után a frissítést a 145. plenáris ülés fogadta el 2025. december 12–13-án.⁵²⁹

d) Fő fókusz és A2J-vonatkozás: A 2016-os változat 5. és a 2025-ös változat F fejezete egyaránt közvetlenül A2J-indikátorrendszer. A 2025-ös F fejezet négy alpontra bomlik: (1) a

---

⁵²⁸ Velencei Bizottság, *Rule of Law Checklist*, CDL-AD(2016)007, elfogadva a 106. plenáris ülésen (Velence, 2016. március 11–12.), [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL-AD\(2016\)007-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL-AD(2016)007-e); Velencei Bizottság, *The Updated Rule of Law Checklist*, CDL-AD(2025)002, elfogadva a 145. plenáris ülésen (Velence, 2025. december 12–13.), Vélemény száma 1210/2024.

⁵²⁹ Velencei Bizottság (2025).

bíróságok függetlensége és pártatlansága, (2) a bírósági folyamat más szereplőinek (ügyészség, ügyvédség) függetlensége és pártatlansága, (3) tisztességes eljárás (Art. 6 EJE alapján), és (4) digitális technológiák a bírósági rendszerben – ez utóbbi teljesen új a 2016-os szöveghez képest, és külön foglalkozik a bírósági MI-rendszerek emberi felügyelet, megmagyarázhatóság, kockázatértékelés és jogorvoslat követelményeivel. A 2025-ös változat ezen kívül az ECtHR és a CJEU 2016 utáni esetjogát (Baka v. Hungary, Grzęda v. Poland, Guðmundur Andri Ástráðsson v. Iceland, Reczkowicz, Associação Sindical dos Juizes Portugueses, A.K. és társai stb.) szisztematikusan beépíti a bírói függetlenség normatív tartalmába. Az „Particular Challenges” új fejezet a jogállami visszaesés utáni helyreállítás kérdését önálló indikátorként kezeli – ennek konkrét magyar és lengyel relevanciája is van.⁵³⁰

EU Fundamental Rights Agency (FRA) – Access to Justice Indicators

a) Miről szól: Az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége (FRA) az ENSZ Emberi Jogi Főbiztosi Hivatalának (OHCHR) háromszintű – strukturális, folyamati és kimeneti – indikátormodelljére épülő mérőrendszert dolgoz ki az EU-ban. Az A2J területén a FRA több jelentésében (a hátrányos megkülönböztetés elleni jogorvoslat, a fogyatékkal élők A2J-je, a bűncselekmény áldozatainak helyzete, a digitalizáció és az A2J) építi a rendszert.⁵³¹

b) Célja: A cél, hogy az EU-ban a kutatási eredmények összehasonlíthatóságát javítsa, és felhívja a figyelmet az aktuális ellátási hiányosságokra és az adatgyűjtési hiányokra.

c) Létrejött: A FRA 2007-ben alakult Bécsben; az alapjogi indikátorok projektje 2011-ben kezdődött. Az A2J-re vonatkozó standardok az Európai Emberi Jogi Egyezmény 6. és 13. cikkén, az EU Alapjogi Chartájának 47. cikkén és a vonatkozó EUB esetjogon nyugszanak.

d) Fő fókusz és A2J-vonatkozás: A FRA A2J megközelítése széles: a bírósági és nem-bírósági (panaszbizottságok, ombudsman, mediáció) jogorvoslati utakat is magában foglalja. A FRA Fundamental Rights Survey (2019) Magyarországon is felvételre került, és tartalmaz konkrét adatokat a jogorvoslati ismeretről és magatartásról.

---

⁵³⁰ Velencei Bizottság (2025).

⁵³¹ European Union Agency for Fundamental Rights (2016).

4.4. Magyar indikátor-rendszer

Jó Állam Jelentés – igazságszolgáltatási speciális jelentés (NKE)

a) Miről szól: A Nemzeti Közszolgálati Egyetem (NKE) Államtudományi és Közigazgatási Karának Jó Állam Kutatóműhelye 2015 óta évente kiad egy átfogó Jó Állam Jelentést, amely 6 fő hatásterület $\times$ 5 dimenzió $\times$ 5 indikátor mátrixban értékeli az állam képességeit. A hatásterület: (1) biztonság és bizalom a kormányzatban, (2) közösségi jóllét, (3) pénzügyi stabilitás és gazdasági versenyképesség, (4) fenntarthatóság, (5) demokrácia, (6) hatékony közigazgatás.⁵³²

b) Célja: Önálló, magyar adatbázisra épülő, módszertanilag és statisztikailag megalapozott értékelési rendszer fenntartása a jó állam (good governance) magyar koncepciójának méréséhez.

c) Létrejött: A projekt 2014-ben indult Kaiser Tamás vezetésével, az NKE Államkutatási és Fejlesztési Intézet (ÁKFI) kereteiben. A jogállami értékelés módszertani megalapozását Gárdos-Orosz Fruzsina és Sente Zoltán végezte, az igazságszolgáltatási speciális jelentéshez pedig önálló módszertani tanulmány készült. A módszertan kilenc aggregált és 47 specifikus indikátorba sorolt, több mint 500 egyedi mutatót használ.⁵³³

d) Fő fókusz és A2J-vonatkozás: A jelentés fő fókusza tágan vett „jó kormányzás”, nem közvetlenül A2J. Az igazságszolgáltatást a „Biztonság és bizalom a kormányzatban” hatásterületen, a jogbiztonság dimenzióban értékelik, kiegészítve a „Demokrácia” és „Hatékony közigazgatás” területek vonatkozó indikátoraival. A 2016-os külön módszertani tanulmány az igazságszolgáltatási speciális jelentés indikátorait tartalmazza: ügyforgalom, eljárási idő, jogerős határozatok minősége, ICT-fejlettség. A jelentés kritikai recepciója szerint a magyar A2J szempontból nem kínál átfogó polgárközpontú adatot; a hangsúly a bírósági működés hatékonysági oldalán van.

---

⁵³²Kaiser (2015).

⁵³³ Kengyel – Czoboly (2016).

5. A European Social Survey (ESS) 5. fordulójá, „Trust in Justice” modul – főbb eredmények

5.1. Az ESS

Az European Social Survey (ESS) egy akadémiai vezetésű, országközi felmérés, amely 2001 óta minden páros évben új keresztmetszeti reprezentatív mintán, jelenleg több mint harminc európai országban folytatott személyes interjúk útján méri a népesség attitűdjeit, hiedelmeit és viselkedési mintázatait. Célja, hogy nagy szakmai színvonalon működtessen egy olyan kutatási infrastruktúrát, amely az életfeltételek, a társadalmi szerkezet és a közvélemény változásait és állandóságát egyaránt nyomon követhetővé teszi az európai országokon belül és között, az országközi összehasonlító társadalomtudományi kutatás legmagasabb módszertani sztenderdjei mellett, miközben az ESS-adatokat – a folyamatos módszertani fejlesztés és a felhasználói képzések támogatásával – minden kutató, döntéshozó és érdeklődő számára szabadon elérhetővé teszi. Az ESS-adatok ingyenesen, nem-kereskedelmi célra letölthetők a Sikt által üzemeltetett adatportálról.⁵³⁴

5.2. Az 5. forduló

Az ESS 5. fordulójának rotating modulja, a *Trust in Justice* azt a kérdést tette empirikus alapokra, hogy a jogkövetést miért inkább a normatív elköteleződés, semmint az elrettentő szankció magyarázza, és hogy ebben milyen szerepe van a rendőrségbe és a bíróságokba vetett bizalomnak, valamint a (jogi) tekintély észlelt legitimitásának. A 2010 végén lekérdezett, 28 európai országra kiterjedő, 45 kérdéses modult Jonathan Jackson, Mike Hough, Stephen Farrall, Jan de Keijser és Kauko Aromaa tervezte, és Tom Tyler procedurális igazságosság elmélete, valamint David Beetham háromelemű legitimitás-fogalma köré szervezte.⁵³⁵ A modul a *bizalom* fogalmát három dimenzióra bontja – kompetencia, eljárási méltányosság és disztributív méltányosság –, a *legitimitást* pedig három pillérre: legalitás (az intézmény saját szabályai szerint jár el), közös értékek (osztott morális keret a hatalom gyakorlóival), valamint

---

⁵³⁴ europeansocialsurvey.org/about-ess.

⁵³⁵ Jackson et al. (2011) 3.

engedelmesség mint észlelt morális kötelezettség.⁵³⁶ Ezeket a rendőrségre és a büntetőbíróságokra párhuzamosan, egyenként mérik, és úgynevezett level-1 és level-2 szinten egyaránt operacionalizálják.⁵³⁷

Az országközi kép erős és viszonylag stabil mintázatot mutat. A skandináv országok – Dánia, Finnország, Norvégia, Svédország – minden mért dimenzió mentén a legmagasabb bizalmi és legitimitási értékeket adják, akár a rendőrség eljárási igazságosság, akár a bíróságok kompetenciáját, akár az intézmények korrupciómentességét nézzük. A keleti és gyakran a déli európai tagállamok – Bulgária, Oroszország, Portugália és Szlovénia – pedig rendre a sor végén állnak.⁵³⁸ A rendőrséggel folytatott személyes kontaktusok gyakorisága országonként jelentősen szóródik (Finnországban 51%, Bulgáriában 16%), és a kontaktus gyakorisága nem korrelál az azzal való elégedettséggel – Svájcban például sok a rendőri kontaktus, ám viszonylag kevesen elégedettek vele.⁵³⁹ A bíróságok etnikai csoportokkal szembeni méltányosságát (fair) mérő kérdésnél a többségi vélemény szerint a kisebbségek és a többséghez tartozók egyforma eséllyel „találtatnak bűnösnek”. Ettől hat ország tér el szignifikánsan (Portugália, Izrael, Spanyolország, Svédország, Magyarország és Bulgária), ahol a megkérdezettek többsége szerint a kisebbségi csoportokhoz tartozókat nagyobb valószínűséggel találják bűnösnek.⁵⁴⁰ A felmérés egyik visszatérő következtetése, hogy az eljárási igazságosságba vetett bizalom és az észlelt legitimitás országszinten szorosan korrelál, és hogy az ex-kommunista országok a legitimitás mindkét fő dimenziójában – a felelősségérzetben és a morális összhangban – is hátul végeznek.⁵⁴¹

---

⁵³⁶ Jackson et al. (2011) 4 idézi Beetham (1991).

⁵³⁷ Jackson et al. (2011) 3–4. A bizalom „encapsulated interests” megközelítéséhez lásd Jackson et al. (2011) 4 idézi Hardin (2006).

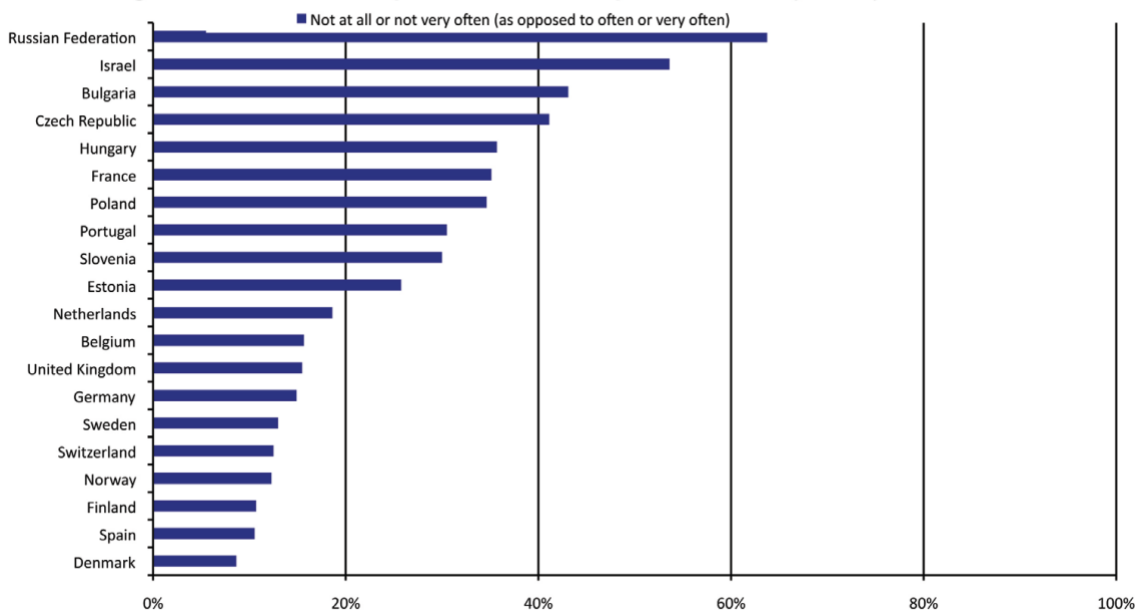
⁵³⁸ Jackson et al. (2011) 5–8.

⁵³⁹ Jackson et al. (2011) 4–5.

⁵⁴⁰ Jackson et al. (2011) 7.

⁵⁴¹ Jackson et al. (2011) 7–8.

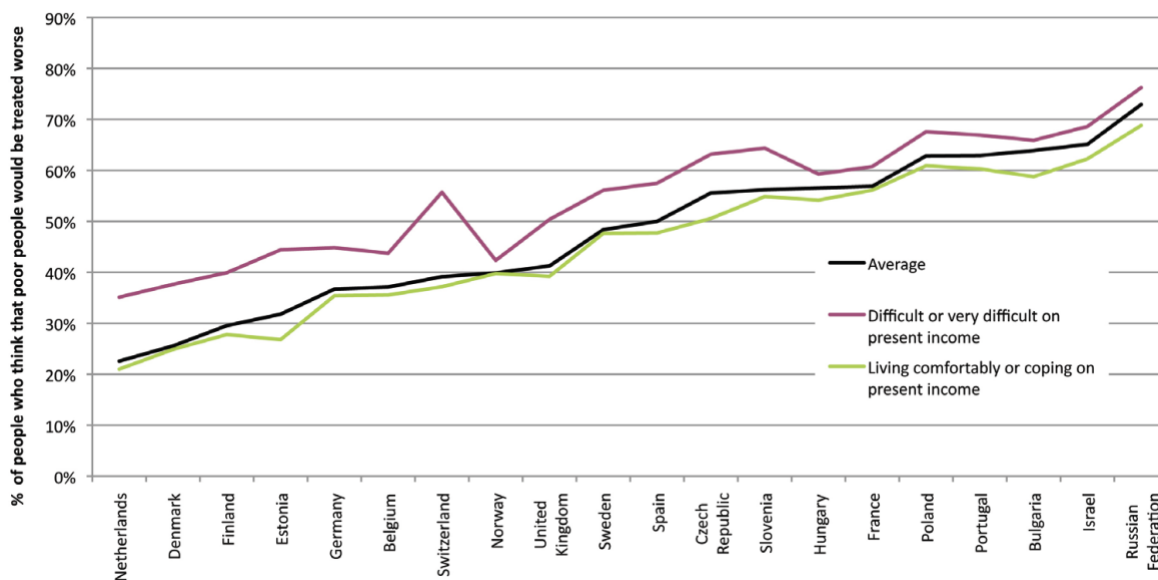
Figure 2: Views on how often police make fair and impartial decisions: by country

1. sz. ábra: Vélemények arról, hogy a rendőrség milyen gyakran hoz tisztességes és pártatlan döntéseket, országonként

Forrás: Jakcson et al. (2011): European Social Survey Round 5, 2010.

Figure 3: Views on how unfair the police are to poor people: by country

2. sz. ábra: Vélemények arról, hogy a rendőrség mennyire bánik tisztességtelenül a szegényekkel, országonként

Forrás: Jakcson et al. (2011): European Social Survey Round 5 (2010).

Magyarország ebben a térképben több ponton is jól lokalizálható, és a kép nem hízelt. A rendőrségi kontaktust megéltek körében a magyarok – az izraeliekkel és az oroszokkal együtt

– a legkevésbé elégedettek Európában.⁵⁴² A bíróságok etnikai-csoport szerinti méltányosságát firtató kérdésnél Magyarország abba a kis csoportba kerül (Portugáliával, Izraellel, Spanyolországgal, Svédországgal és Bulgáriával együtt), ahol a többség szerint egy kisebbséghez tartozó vádlott nagyobb eséllyel találtatik bűnösnek, mint egy többségi származású.⁵⁴³ A legitimitás mérésénél pedig Magyarország a Cseh Köztársasággal és Izraellel együtt egy különálló, anomáliának tekinthető pozíciót foglal el: a rendőrséggel szembeni morális összhang – tehát annak észlelése, hogy az állomány osztja az állampolgárok értékeit – viszonylag alacsony, miközben az engedelmisség morális kötelességének érzete viszonylag magas.⁵⁴⁴ A szerzők értelmezésében ez a kombináció éppen a Beetham-féle legitimitás-modell egyik kritikus pontját érinti: az engedelmisség itt nem a megosztott értékekből és a hatalom normatív igazolásából táplálkozik, hanem inkább pusztán tekintélyelvű kötelességtudatból, ami a hosszú távú normakövető viselkedés tartósságát illetően erős figyelmeztető jel.⁵⁴⁵ Összességében Magyarország következetesen az alsó harmadban végez a rendőrségbe és a bíróságokba vetett bizalom, az észlelt korrupció (mind a rendőrök, mind a bírók kapcsán) és a procedurális méltányosság megítélése terén – a szerzők által „ex-kommunista” klaszternek nevezett országok jellemző mintázatát követve.⁵⁴⁶

---

⁵⁴² Jackson et al. (2011) 4.

⁵⁴³ Jackson et al. (2011) 7.

⁵⁴⁴ Jackson et al. (2011) 7.

⁵⁴⁵ Jackson et al. (2011) 7–8 idézi Beetham (1991); a procedurális igazságosság normatív következményeihez lásd Jackson et al. (2011) 10 idézi Tyler (2006a).

⁵⁴⁶ Jackson et al. (2011) 8.

X. A romák szemszögéből

A fejezet célja annak vizsgálata, hogy a Bottoms-Tankebe-féle legitimációs várakozások vajon megjelennek-e vagy éppen a hiányuk kiolvasható-e a romák és rendőrök közötti interakciókból. Ezt a vizsgálódást olyan mintán lehet elvégezni, amelyben ezek az interakciók pontosan kibontva elérhetők, tehát nem csak egy már absztrahált vagy összefoglalt problémát mutatnak be. Azonban az ilyen anyagok (tanulmányok, riportok, stb.) felkutatása egy rendkívül meghökkentő eredménnyel zárult: az előzetes számításokkal ellentétben ilyen, az előbbieken definiált, magyar kontextusra vonatkozó szöveg, amin a tartalomelemzést el lehet végezni, rendkívül kis számban lelhető fel.

Módszertani szempontból a következőket szükséges leszögezni: egyfelől ez a fajta tartalomelemzés (a módszertani fejezetben foglaltakon túl, azokat kiegészítve) egy olyan külső szemlélő (vagyis itt a kutató) „ítéletét” kívánja meg, amely így nem az érintettek saját percepcióiról vagy a saját, a rendőrségre irányuló várakozásaikról szól csupán. Azonban ez módszertani szempontból két pont mentén is validálható: egyfelől a módszertani fejezetben jelzettek mentén (a másodelemzésre vonatkozóan), illetve a legitimációs szakirodalomban megjelenő külső szemlélő ítélete mentén – vagyis az állampolgárok legitimációja akkor is alakul és formálódik, amikor ugyan nem ők vesznek részt az adott interakcióban, mindössze tanúi ennek, így ebből is levonnak következtetéseket, ítéleteket. Másfelől: számos esemény nem arról számol be közvetlenül, hogy a romák a rendőrséghez szerettek volna fordulni, ám bizonyos okok miatt ezt nem tették meg. Sokkal inkább azokról a szituációkról van szó, amelyeket nem ők „kezdemenyeztek”, csak résztvevői, elszenvedői lettek. De be lehet-e vonni így a kutatásba őket? A választ az anticipáló igazságosság mutatja meg: a legitimációt bemutató fejezetben szó esik ez utóbbiról is, mely tehát azt mutatja: milyen várakozásai vannak egy állampolgárnak arra nézve, hogy egy rendőr igazságosan jár-e el vele szemben és hogy ezek előtt negatív előjel van (tehát az igazságtalanságot anticipálja), az hogyan befolyásolja magát (itt) a rendőrség legitimációját. Tehát ezek a vizsgálatba vont interakciók arra vezetnek rá, hogy a legitimációs várakozások sérülése vagy hiánya hogyan hat a legitimáció ellenében.

A magyar romák és a rendészet viszonyát számos kutatás járta már körbe⁵⁴⁷. A következőkben ezek közül kettőt kiválasztva mutatom be ezt a viszonyt konkrét példákon keresztül. Az egyik legkézelfoghatóbban a Magyar Helsinki Bizottság kutatása számol be 2020-ból a témáról⁵⁴⁸, amely keretében kimondottan a diszkriminációt helyezi a középpontba az igazságszolgáltatás körében, azonban ezt „kicsomagolva” láthatóvá válik a romák és rendészet, illetve bíróság közötti kapcsolat dinamikája. Interjúkat készítettek a büntető igazságszolgáltatás különböző szereplőivel, így az eljárásokban érintett romák, ügyvédek, rendőrök, ügyészek, bírók és jogvédők is szót kaptak. A másik a 'Conflict Resolution, Mediation and Restorative Justice and the Policing of Ethnic Minorities in Germany, Austria, and Hungary' (COREPOL), magyarul 'Konfliktusmegoldás, mediáció, helyreállító igazságszolgáltatás és a rendőrség tevékenysége az etnikai kisebbségek körében Németországban, Ausztriában és Magyarországon' címet viselő nemzetközi kutatás keretében mutatja be a romák és rendőrség közötti kapcsolatot, amelyhez romákkal, rendőrökkel és további érdekeltekkel készítettek interjúkat észak-magyarországi településeken (így Miskolcon és az itteni vidéki településeken), valamint egy budapesti településen.⁵⁴⁹

Összefoglalás

A rendőrséggel az egyik első tapasztalást a kommunikáció jelenti. A Helsinki Bizottság kutatása szerint a rendőrörsökön is mindennapi jelenség a roma terhelteket érő lekicsinylő megjegyzések⁵⁵⁰. A másik kutatásban a sértő módon történő kommunikáció is tetten érhető, amely nem jellemző a nem roma állampolgárokkal szemben, melynek okát a romák a nem romák iránti nagyobb rendőri bizalomban látják az eljárás során⁵⁵¹. De ebbe a körbe tartozik az a probléma is, amit az eljárás nehezen érthető nyelvezete jelent⁵⁵². A cselekvések tekintetében is felmerültek tapasztalatok: egyes interjúalanyok meggyőződése szerint a rendőrség a roma származású áldozatok esetében nem cselekszik. Ennek egy kiemelt esete a szélsőjobboldali, romaellenes felvonulásokon tanúsított rendőrségi passzivitás, amelyet a bűncselekményre uszító beszédek, megfélemlítő skandálás, fizikai erőszak ellenére sem oszlatott fel a

---

⁵⁴⁷ Ld. Héra (2017).

⁵⁴⁸ Magyar Helsinki Bizottság (2020).

⁵⁴⁹ Ez a kutatás a CEROPOL kutatási projekt keretében valósult meg, see Héra (2017) 396-398.

⁵⁵⁰ Magyar Helsinki Bizottság (2020) 18.

⁵⁵¹ Héra (2017) 400.

⁵⁵² Magyar Helsinki Bizottság (2020) 20.

rendőrség⁵⁵³ (egészen a strasbourgi bíróságig jutott a panasz⁵⁵⁴). Áldozathibáztatástól sem volt mentes az eset, a mulasztást vizsgáló rendőr utalása szerint az áldozatoknak meg kellett volna húzniuk magukat⁵⁵⁵. Hasonló eset volt a járvány alatti szintén szélsőjobboldali demonstráció, amelyet annak ellenére nem oszlattak fel, hogy a járvány miatti korlátozások értelmében azt nem lehetett volna megtartani és az több szempontból is jogellenes volt⁵⁵⁶. A második kutatás is beszámol erről a tapasztalatról: a válaszadók szerint a rendőrség gyakran nem végzi el a feladatát az elvárt hatékonysággal, amikor romákról van szó, vagy nem lépnek közbe akkor, amikor egyértelműen a törvény megsértéséről van szó⁵⁵⁷.

Előfordulnak a nyíltan látható rasszista nézetek, erről egy interjúalany története árulkodik: egy civil ruhás rendőr lépett ki a beszélőből, akinek az arcán maszk volt, amelyen egy szélsőjobboldali szervezet szimbóluma volt látható⁵⁵⁸. Mára lényegesen kevesebb etnikai profilalkotással kapcsolatos ügy merül fel – korábban a nagy számban romák lakta mélyszegény kistérségek településein a rendőrség a rendfenntartás és a megfélemlítés eszközeként alkalmazta a szabálysértési bírságolást, így pl. bizonyos kötelező kellékek hiánya a kerékpáron bírság kiszabásához vezetett, amely komoly anyagi gondot jelentett egy kis bevételű család számára⁵⁵⁹ –, azonban figyelemmel kell lenni a látencia lehetőségére is, amelynek számos oka lehet⁵⁶⁰. A legtöbb interjúalany beletörődéssel áll ezekhez a diszkriminatív rendőri intézkedésekhez, tudják, hogy ezek roma származásukkal és megjelenésükkel áll összefüggésben, de kerülnek a vitát, mert tudják, hogy nem kapnak segítséget senkitől. (29). A másik kutatás is hasonló tapasztalatot rögzít: a roma közösség tagja gyakran elkerülik a rendőrség elleni hivatalos panasz megtételét⁵⁶¹, illetve félnek a hatósággal való konfrontációtól – mert ha meg is teszik a panaszt az adott rendőr ellen, a végén még elkapja és megveri őket, és megvádolja őket egy általa kitalált dologgal⁵⁶². A bizalom hiánya a bűncselekmények bejelentési szándékát is csökkentik, a legtöbbször akkor tartja fontosnak a rendőrség értesítését, ha „komoly bűncselekményként” minősül (vagyis ami börtönbüntetéssel büntethető cselekmény)⁵⁶³. Roma önkormányzati meghallgatásokon is gyakran felmerült az indokolatlan

---

⁵⁵³ Magyar Helsinki Bizottság (2020) 18-19.

⁵⁵⁴ Magyar Helsinki Bizottság (2020) 19.

⁵⁵⁵ Magyar Helsinki Bizottság (2020) 19.

⁵⁵⁶ Magyar Helsinki Bizottság (2020) 19.

⁵⁵⁷ Héra (2017) 400.

⁵⁵⁸ Magyar Helsinki Bizottság (2020) 18.

⁵⁵⁹ Magyar Helsinki Bizottság (2020) 22-23.

⁵⁶⁰ Magyar Helsinki Bizottság (2020) 25.

⁵⁶¹ Héra (2017) 399.

⁵⁶² Héra (2017) 400.

⁵⁶³ Héra (2017) 401.

megállítást és eljárást alá vonás, amelyek esetenként olyan szabálysértések mentén történtek, amelyekért egy roma lakost nem állítanának meg⁵⁶⁴, bár ezek az ügyek is megritkultak. Egy interjúalany megjegyezte, hogy a rendőrség jelenléte állandó volt egy roma telep közelében, és rendszeresen megbírságot az érkezőket és elmenőket megalapozatlan indokok miatt.⁵⁶⁵

Egy másik fontos hatása a járőrelők jelenlétében történő ilyen cselekményeknek, hogy az ő szemükben úgy tűnhetett, hogy bűncselekményt követett el az eljárás alá vont személy (amikor nem így volt)⁵⁶⁶. Fontos kiemelni, hogy ezek a tapasztalatok nem általánosak, ezek településenként változnak⁵⁶⁷, illetve kelet- és nyugat-magyarországi viszonylatban is megoszlást mutatnak.⁵⁶⁸ Az állomány tagjai szempontjából fontos megemlíteni, hogy a testületen belül is jelen van a rasszizmus a roma származású rendőrökkel szemben⁵⁶⁹, illetve a büntetés-végrehajtásban dolgozó kollégáik körében is⁵⁷⁰.

A rendőri brutalitásról a Héra féle kutatás azt a konklúziót vázolja fel, hogy egy inkább ritka jelenségről van szó, de előfordulása nem kizárt, erre bemutat példát is, mint pl.: rendőrök által súlyosan elvert családtagokról számolnak be, illetve ismerősről, akinek már megbilincselte állapotban fújtak gázt az arcába, vagy hogy miután aláírták vele a kiváló egészségügyi állapotáról szóló papírokat, elverték⁵⁷¹. A Helsinki Bizottság kutatás alapján olyan eset is előfordult, hogy egy falopással kapcsolatos ügyben fegyvert tartottak az interjúalanyra fiatalok előtt, hiába kérte, hogy ne tartson rá fegyvert⁵⁷².

A Helsinki Bizottság kutatás fontos jellemzője, hogy megemlíti a pozitív tapasztalatokat is: a rendőrségi nyomozók munkája és kommunikációja egyes tapasztalatok szerint tükrözik az érzékenységet és a tisztességes eljárást.⁵⁷³ Egyúttal egy interjúalany kiemeli a földrajzi különbségeket is, nevezetesen, hogy a vidéken gyakran jellemző romák és rendőrök közötti feszültség a fővárosban kevésbé érzékelhető, rá jellemző a sokszínűség, ott jól képzett és

---

⁵⁶⁴ Magyar Helsinki Bizottság (2020) 26-27.

⁵⁶⁵ Héra (2017) 399.

⁵⁶⁶ Magyar Helsinki Bizottság (2020) 27.

⁵⁶⁷ Magyar Helsinki Bizottság (2020) 29.

⁵⁶⁸ Magyar Helsinki Bizottság (2020) 7.

⁵⁶⁹ Magyar Helsinki Bizottság (2020) 21.

⁵⁷⁰ Magyar Helsinki Bizottság (2020) 40.

⁵⁷¹ Héra (2017) 401.

⁵⁷² Magyar Helsinki Bizottság (2020) 24.

⁵⁷³ Magyar Helsinki Bizottság (2020) 20.

gyakran progresszív szemléletű rendőrök jártak el. Emellett olyan példa is említésre került, miszerint egy nem roma alezredes (Pécsen) járja a helyi iskolákat és közösségeket, hogy roma fiatalokat próbáljon rávenni a rendőrségi hivatás választására.⁵⁷⁴ A másik kutatás is jelez kezdeményezéseket a közös programokra: számos roma szervezet és rendőrkapitányság szervezett közös programokat, amely nagyobb pozitív attitűdöt hozott a rendőrség irányába⁵⁷⁵.

Rövid diszkusszió

Rávetítve a Bottoms-Tankebe-féle Alapvető Legitimációs Várakozásokat a fenti szövegekre tetten érhetjük az általában diszkriminatívnak titulált magatartások „árnyalódását” és kibontakozását. Vagyis a legitimációs elvárások szűrőjét ráhelyezve ezekre az interakciókra olybá tűnik, hogy mindezek a magatartások (és itt értelemszerűen ezeknek a várakozásoknak az elmaradása vagy az azzal egyenesen ellentétes volta) felfűzhetők a legitimációs várakozások fűzérére, azaz ezek aktív alakítói az interakcióban érintettek legitimációs várakozásaira és percepciójára is.

---

⁵⁷⁴ Magyar Helsinki Bizottság (2020) 21.

⁵⁷⁵ Héra (2017) 403.

XI. Összefoglalás és konklúzió

A kutatás a következő kérdésre és hipotézisekre kereste a választ:

Milyen követelmények határozzák meg a romák büntető igazságszolgáltatáshoz való hozzáférését?

H1: A romák igazságszolgáltatáshoz való hozzáférését jobban befolyásolják a formális eljárás előtti, nem a jog terrénumán jelentkező akadályok.

H2: A polgári és a büntető igazságszolgáltatás hozzáférési követelményei alapvetően különböznek és csak részben fedik egymást: míg az előbbieket a szociális háttérből és a marginalizációból fakadó esélyegyenlőtlenségek kiegyenlítésére irányulnak, addig az utóbbiak az állampolgár és a rendőr (illetve más hatósági szereplők) közötti interakcióra vonatkozó elvárásokra épülnek.

H3: A rendőrség legitimációja az alacsonyküszöbű büntető igazságszolgáltatás alapvető elemeként konceptualizálható.

H4: A legitimáció képes azt közvetíteni kisebbségi csoportok felé, hogy a rendőr a többségi társadalom egyenrangú tagjának tekinti őket.

A jelen kutatás célja annak megértése volt, hogy mit is jelenthet az alacsonyküszöbű büntető igazságszolgáltatás és milyen követelmények azonosíthatóak, amelyek mentén ez megvalósulhat. Mindezt több lépcsőben, a romák tapasztalatain is keresztül vizsgálom mint olyan empirikus referenciapont, amely különös élességgel rajzolja ki az alacsonyküszöbűség hiányosságait és követelményeit. A kutatás arra a szakirodalom által is sok ízben detektált feszültségre alapozta kutatási kérdését és hipotéziseit, amely ott feszül egyrészt az egyenlő hozzáférés absztrakt (jogi) ígérete, valamint a másik oldal között, amely viszont a valódi, könnyen elérhető hozzáférésben akadályozottság között áll. A tapasztalatok gyakran a diszkrimináció mentén rajzolódtak ki – mely nem meglepő, hiszen ez az, amelyet jogi eszközökkel meg lehet ragadni és akár fellépni ellene. A szakirodalomból szintén megismerhetőek azok a jó gyakorlatok, amelyek pontosan ezt a feszültséget igyekeznek

enyhíteni. Azonban arról nem esik szó és ezeket a tapasztalatokat nem helyezték még olyan értelmezési keretbe, amely megvilágítaná: milyennek is kellene lennie a büntető igazságszolgáltatás működésének és miért ahhoz, hogy az állampolgárok akadályok nélkül tudjanak fordulni a hatóságokhoz. Sokat tudunk arról, hogy magát a „gépezetet” számos mérőszám mentén hogyan mérik, teljesítményét mikor találjuk elfogadhatónak – és ezek mind releváns indikátorai valóban, de a szervezetnek és akkor, ha már megindult az eljárás! A büntető igazságszolgáltatás elméleti és logikai háttéréből fakadóan fel sem merül igazán a kérdés, hogy milyen egy jól hozzáférhető büntető igazságszolgáltatás, hiszen az állam kizárólag büntetőhatalma ezt az egy utat jelöli ki, így formálisan gondoskodik is arról, hogy könnyen „megközelíthető” legyen. De ezek pusztán továbbra is csak a jogi aspektust ragadják meg: formális kinyílt az igazságszolgáltatás ajtaja, amin bárki áthaladhat. Mégis: a feljelentési hajlandósággal és látenciával kapcsolatos attitűdök nem azt jelzik, hogy itt meg is állhatnánk, az akadályok ugyanis túlmutatnak a jog nyelvén megragadható szempontokon – nyílik a tér és át kell lépnünk a társadalomtudományos közegbe, hogy értelmezni tudjuk ezeket. A legitimációs elméletek egészen a politikatudományig nyúlva ebben nyújtanak mediátori segítséget és facilitálják a párbeszédet a jog végessége (ő biztosított mindent, a továbbiak már egész egyszerűen nem az ő hatáskörébe tartoznak) és ezek között a nem jogi természetű akadályok között. Azonban nem csak ennyit tesz: normatív minőségként áll az alacsonyküszöbű büntető igazságszolgáltatás mellett és ezzel nem csak azt mutatja meg, milyennek kellene lennie, hanem egyúttal magyarázatot is ad arra, hogy miért van erre szükség, miért tekinthetjük alapvető feltételének az alacsonyküszöbű büntető igazságszolgáltatásnak. A politikatudományos gyökerektől indulva a kriminológián át magyarázatot kapunk arra, hogy miért kifizetődőbb egy legitimáción alapuló működése a rendőrségnek, hogyan hat mindez a bűnözésre, látenciára, bizalomra, együttműködésre és a jogkövetésre. Ez egyfelől a hatalommal rendelkezők számára is egy figyelemre méltó „ajánlat”, másfelől az állampolgároknak is egy jogaik megfelelő érvényesítéséhez esszenciális eszköze lehet. Azaz, nem pusztán „ügyféljóléti” szolgáltatásokról van szó: mindenki érdekelt benne. A kutatás legfontosabb eredménye az AtJ és legitimációs elméletek összekapcsolása az alacsonyküszöbű igazságszolgáltatás által.

Ezeknek megfelelően:

H1: A kutatás során jól kirajzolódott és az elméletben is megragadható módon látható az a mechanizmus, amely alapján a hétköznapi saját (és akár nem saját, hanem külső szemlélőkénti figyelőként vagy a médiából érkező információk) interakciók alakítják a romák saját

megítéléseiket a rendőrségről, a hozzáférhetőségükről. Ez azért is fontos ebben az esetben, mert itt nem az esélyegyenlőségi akadályok merülnek fel, hanem pont azok, amiket a legitimációs várakozások hiánya mentén tudunk megragadni. Ezt a hipotézist ezek alapján alátámasztottnak találtam.

H2: A dolgozat végigvezetett azokon az állomásokon, amelyek alátámasztják a hipotézist: a könnyelmű access to justice használat még nem jelenti azt, hogy „transzplantálva” a koncepciót megértenénk és megfelelően gondolkodnánk a büntető terület eltérő hozzáférési sajátosságait, ez egy elvi hiba. A dolgozat rámutat a két terület különböző elméleti és logikai hátterére és levezeti mindkettő access to justice koncepcióját.

H3: A szakirodalmi elemzés és a tartalomelemzés is alátámasztják a hipotézist, tehát a legitimáció az alacsonyküszöbű büntető igazságszolgáltatás eleme.

H4: Szintén a szakirodalmi megállapításokra és a tartalomelemzésre támaszkodva megállapítható, hogy a rendőr által „mutatott” legitimáció képes közvetíteni kisebbségi csoportok felé, hogy a többségi társadalom egyenrangú tagjának tekinti őket.

Tekintettel arra, hogy egy alapkutatásról van szó, amely egyfajta elméletalkotást tűzött célul magának, ezért közvetlen hasznosíthatósága, mint az alkalmazott kutatásoknak általában, talán nem határozható meg. Azonban ez az elméleti összekapcsolás alkalmas arra, hogy egy empirikus kutatás alapjait adja és ugródeszkaként szolgáljon az elmélet további csiszolásához. Amihez viszont mankót adhat mindenképpen, az a diskurzus elindítása, mederben tartása, amelyben nem csak állampolgárok, de rendőrök is részt vesznek (ld. Police Café). Egyúttal szeretném kiemelni a legitimáció alapú rendészet egyes gyakorlati megoldásait és az ezek alapjául szolgáló tréningeket is.⁵⁷⁶ Mindezekhez kiindulópontként szolgálhat a rendőrség legitimációjáról és önlegitimációjáról szóló diskurzusban.

---

⁵⁷⁶ Kovács Szitkay (2025a).

Felhasznált irodalom

- Alberta Health Services. 2018. *Harm Reduction: Low-Threshold Services*. Edmonton: Alberta Health Services. <https://www.albertahealthservices.ca/assets/info/hrs/if-hrs-low-threshold-services.pdf>.
- Albiston, Catherine R., and Rebecca L. Sandefur. "Expanding the Empirical Study of Access to Justice." *Wisconsin Law Review* 2013, no. 1: 101–120.
- Alkire, Sabina, James Foster, Suman Seth, Maria Emma Santos, José Manuel Roche és Paola Ballon. *Multidimensional Poverty Measurement and Analysis*. Oxford: Oxford University Press, 2015.
- American Bar Association, „ABA Commemorates World Justice Project's 15th Anniversary," *ABA News*, 2024, <https://www.americanbar.org/news/abanews/aba-news-archives/2024/09/aba-commemorates-wjp-15th-anniv/>.
- American Bar Foundation, „William H. Neukom Leaves Enduring Legacy at the ABF," 2025, <https://www.americanbarfoundation.org/william-h-neukom-leaves-enduring-legacy-at-the-abf-through-leadership-and-philanthropy/>.
- Andrew Sayer, *Method in Social Science: A Realist Approach*, 2. kiad. (London: Routledge, 1992).
- Angyal Pál. *A sértett érdekeinek szolgálata az anyagi büntetőjogban*. Budapest: Attila-nyomda Rt., 1940.
- Anonim AIDS Tanácsadó Szolgálat (AATSZ). é.n. „Ártalomcsökkentés.” <https://anonimaids.hu/artalomcsokkentés/>.

- B. Aczél, Anna. 2012. „Utcai szociális munka — szakmai alapelvek és gyakorlat.” In *Tudástár a hajléktalanellátással kapcsolatos szakirodalmakból*. Budapest: Magyar Máltai Szeretetszolgálat.
- Baker, Thomas. 2017. „Exploring the Relationship of Shared Race/Ethnicity with Court Actors, Perceptions of Court Procedural Justice, and Obligation to Obey Among Male Offenders.” *Race and Justice* 7 (1): 87–102.
- Balatska, Olha and Tetiana Lotysh. "The Right to Effective Access to Justice in the European Union." *Visegrad Journal on Human Rights* 4 (2024): 1–22.
- Barabás A. Tünde. „Sértetről másképpen.” In *Liber amicorum Bárd Károly, I. Mértéktartó hatalom: Igazságszolgáltatás a jogállamban*, szerkesztette Bárd Petra, 199–209. Budapest: L’Harmattan Kiadó, 2022.
- Barabás A. Tünde. *Börtön helyett egyezség? Mediáció és más alternatív szankciók Európában*. Budapest: KJK-Kerszöv, 2004.
- Bárd Károly. „„Alkalmazott” viktimológia Észak-Amerikában.” *Magyar Jog* 31, 1. sz. (1984): 20–29.
- Bárd Károly. *Az áldozatok méltósága és a vádlottak jogai – összehasonlító jogi tanulmány*. Akadémiai doktori értekezés. Budapest: Magyar Tudományos Akadémia, 2018.
- Barendrecht, Maurits, José Mulder, Ivo Giesen and the Study Group Access to Justice. "How to Measure the Price and Quality of Access to Justice?" SSRN Working Paper, November 2006.
- Bartkó Róbert – Elek Balázs – Fantoly Zsanett – Herke Csongor. *A büntető eljárásjog tankönyve*. Szeged, 2024. <https://eta.bibl.u-szeged.hu/5991/>.
- Beetham, David. 1991. *The Legitimation of Power*. Houndmills: Macmillan.

- Bényei et al. (2000) és Győri (2019). A hajléktalanellátás területén az alacsonyküszöbűség empirikus megalapozói. A „Február harmadika” adatfelvételi sorozat a fogalom alkalmazhatóságát validálja egy nehezen elérhető populáción.
- Bényei, Zoltán, Zoltán Gurály, Péter Győri, és György Mezei. 2000. „Tíz év után. Gyorsjelentés a fővárosi hajléktalanokról — 1999.” *Esély* 11 (1): 62–95.
- Bertelsmann Stiftung. „Methodology.” *BTI Transformation Index*. Hozzáférés: 2026. május 22.
<https://bti-project.org/en/methodology>.
- Berth Danermark, Mats Ekström, Liselotte Jakobsen és Jan Ch. Karlsson, *Explaining Society: Critical Realism in the Social Sciences* (London: Routledge, 2002).
- Best, D., E. Day, és B. Morgan. 2009. „High and Low Threshold Service Provision in Drug-Free Settings: Practitioner Views.” *International Journal of Drug Policy* 20 (3): 230–235.
- Bittner, Egon. 1970. *The Functions of the Police in Modern Society*. Chevy Chase, MD: National Institute of Mental Health.
- Blasi, Gary. "Framing Access to Justice: Beyond Perceived Justice for Individuals." *Loyola of Los Angeles Law Review* 42, no. 4 (Summer 2009): 913–948.
- BMSZKI. 2003–2021. *Otthontalanul... Tégy az emberért! 1–12. kötet*. Budapest: Menhely Alapítvány – Budapesti Módszertani Szociális Központ.
<https://www.bmszki.hu/hu/kiadvanyaink-1>.
- Bonilla Maldonado, Daniel. "The Right to Access to Justice: Its Conceptual Architecture." *Indiana Journal of Global Legal Studies* 27, no. 1 (2020), Article 2.
- Bottoms, Anthony, és Justice Tankebe. 2012. „Beyond Procedural Justice: A Dialogic Approach to Legitimacy in Criminal Justice." *Journal of Criminal Law and Criminology* 102 (1): 119–170.

- Bottoms, Anthony. 2002. „Morality, Crime, Compliance and Public Policy." In *Ideology, Crime and Criminal Justice: A Symposium in Honour of Sir Leon Radzinowicz*, szerkesztette Anthony Bottoms és Michael Tonry, 20–51. Cullompton: Willan Publishing.
- Bradford, Ben, és Jonathan Jackson. 2018. „Police Legitimacy Among Immigrants in Europe: Institutional Frames and Group Position." *European Journal of Criminology* 15 (5): 567–588.
- Bradford, Ben, és Jonathan Jackson. 2024. „Trust in the Police: What is to be Done?" *The Political Quarterly* 95 (3): 442–449.
- Bradford, Ben, Jonathan Jackson, és Elizabeth A. Stanko. 2009. „Contact and Confidence: Revisiting the Impact of Public Encounters with the Police." *Policing and Society* 19 (1): 20–46.
- Bradford, Ben. 2014. „Policing and Social Identity: Procedural Justice, Inclusion and Cooperation between Police and Public." *Policing and Society* 24 (1): 22–43.
- Cançado Trindade, Antônio Augusto. *The Access of Individuals to International Justice*. Oxford: Oxford University Press, 2011.
- Cappelletti, Mauro, and Bryant Garth. "Access to Justice: The Newest Wave in the Worldwide Movement to Make Rights Effective." *Buffalo Law Review* 27, no. 2 (Spring 1978): 181–292.
- Cappelletti, Mauro, James Gordley, and Earl Johnson Jr. *Toward Equal Justice: A Comparative Study of Legal Aid in Modern Societies*. Milan: Giuffrè / Dobbs Ferry, N.Y.: Oceana, 1975.
- Cappelletti, Mauro. "Access to Justice as a Theoretical Approach to Law and a Practical Programme for Reform." *South African Law Journal* 109, no. 1 (February 1992): 22–39.
- CEPEJ (European Commission for the Efficiency of Justice). *European Judicial Systems – Evaluation Report, 2024 Cycle (2022 Data)*. Strasbourg: Council of Europe, 2024.

- Charles Sanders Peirce, „Deduction, Induction, and Hypothesis," *Popular Science Monthly* 13 (1878): 470–482.
- Chayes, Abram. “The Role of the Judge in Public Law Litigation.” *Harvard Law Review* 89, no. 7 (1976): 1281–1316.
- Christie, Nils. „Conflicts as Property.” *British Journal of Criminology* 17, 1. sz. (1977): 1–17.
- Christie, Nils. “Conflicts as Property.” *The British Journal of Criminology* 17, no. 1 (1977): 1–15.
- Christie, Nils. “The Ideal Victim.” In *From Crime Policy to Victim Policy: Reorienting the Justice System*, szerk. Ezzat A. Fattah, 17–30. Basingstoke: Macmillan, 1986.
- Cohen, Percy. 1968. *Modern Social Theory*. London: Heinemann.
- Coicaud, Jean-Marc. 2002. *Legitimacy and Politics: A Contribution to the Study of Political Right and Political Responsibility*. Fordította David Ames Curtis. Cambridge: Cambridge University Press. [Eredeti francia kiadás: 1997.]
- Cornford, Tom. "The Meaning of Access to Justice." In *Access to Justice: Beyond the Policies and Politics of Austerity*, edited by Ellie Palmer, Tom Cornford, Audrey Guinchard, and Yseult Marique, 27–48. Oxford: Hart Publishing, 2016.
- Council of Europe, Committee of Ministers. *Resolution Res(2002)12 of the Committee of Ministers on the Establishment of the European Commission for the Efficiency of Justice (CEPEJ)*. Strasbourg, 2002. szeptember 18.
- Council of the European Union. “The EU Strengthens the Protection and Support of Victims of Crime.” Sajtóközlemény, Brüsszel, 2025. december 10.
- Crawford, Colin, and Daniel Bonilla Maldonado. "Access to Justice: Theory and Practice from a Comparative Perspective." *Indiana Journal of Global Legal Studies* 27, no. 1 (2020): 1–14.

- Currie, Ab. "A National Survey of the Civil Justice Problems of Low and Moderate Income Canadians: Incidence and Patterns." *International Journal of the Legal Profession* 13, no. 3 (2006): 217–242.
- David L. Altheide, *Qualitative Media Analysis* (Thousand Oaks: Sage, 1996).
- Davis, Kevin E., Benedict Kingsbury és Sally Engle Merry. „Indicators as a Technology of Global Governance.” *Law & Society Review* 46, no. 1 (2012): 71–104.
- Debbaut, Steven, and Sofie De Kimpe. "Police Legitimacy and Culture Revisited through the Lens of Self-Legitimacy." *Policing and Society* 33, no. 6 (2023): 690–702.
- Demetrovics–Rácz (szerk., 2008). *Az ifjúsági és parti-szcénában végzett ártalomcsökkentő munkáról szóló hazai alapkü. A megkereső és kortárs-segítő modellek elméleti megalapozása.*
- Demetrovics, Zsolt, és József Rácz, szerk. 2008. *Partik, drogok, ártalomcsökkentés. Kvalitatív kutatások a parti-szcénában.* Budapest: L’Harmattan.
- Dieter, Grimm, *Constitutionalism: Past, Present, and Future* (Oxford, 2016; online edn, Oxford Academic, 20 Oct. 2016), <https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780198766124.001.0001>, accessed 2 June 2026.
- Dobrocsi Szilvia. „A sértett jogérvényesítési lehetőségeinek változása a büntetőeljárásban.” *Glossa Iuridica* 10, 5–6. sz. (2023): 195–212. <https://doi.org/10.55194/GI.2023.5-6.10>.
- Dombos Tamás et al.: *Jogalkalmazási problémák a gyűlölet-bűncselekményekkel kapcsolatos eljárásokban. A Gyűlölet-bűncselekmények Elleni Munkacsoport (GYEM) tapasztalatai.* Gyűlölet-bűncselekmények Elleni Munkacsoport, 2014. https://gyulotellen.hu/sites/default/files/ejk_esetosszefoglalo.pdf
- Drury, John, Stephen Reicher, és Clifford Stott. 2022. „How Riots Spread Between Cities: Introducing the Police Pathway." *Political Psychology* 43 (4): 651–671.
- Easton, David. 1965. *A Framework for Political Analysis.* Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.

- Easton, David. 1975. „A Re-Assessment of the Concept of Political Support." *British Journal of Political Science* 5 (4): 435–457.
- Edland-Gryt – Skatvedt (2013). A nemzetközi szakirodalom egyik leghivatkozottabb empirikus kvalitatív tanulmánya. A „küszöbök” szimbolikus-relációs dimenzióit tárja fel — különösen alkalmas a hazai szakirodalom kritikai bővítésére.
- Edland-Gryt, M., és A. H. Skatvedt. 2013. „Thresholds in a Low-Threshold Setting: An Empirical Study of Barriers in a Centre for People with Drug Problems and Mental Health Disorders.” *International Journal of Drug Policy* 24 (3): 257–264.
- Elster, Jon. 1989. *Nuts and Bolts for the Social Sciences*. Cambridge: Cambridge University Press.
- EMMI (2017): Szakmai ajánlás. A legaktuálisabb miniszterileg jóváhagyott szakmai dokumentum. Pontosan rögzíti a szolgáltatás tartalmi elemeit, a kötelező adminisztrációt és a célcsoport-meghatározást. PhD-bevezetőben a fogalom operacionalizálásához használható.
- EMMI. 2017. *Szakmai ajánlás Szenvedélybetegek részére nyújtott alacsonyküszöbű ellátás szolgáltatást biztosítók számára*. Budapest: EMMI.
<http://kozossegiellatasok.hu/doc/AlacsonykuszoBajanlas.pdf>.
- ENSZ Közgyűlés. *Declaration of Basic Principles of Justice for Victims of Crime and Abuse of Power*. A/RES/40/34, 1985. november 29.
- Európa Tanács 2001/220/IB kerethatározata (2001. március 15.) a büntetőeljárásban a sértett jogállásáról. HL L 82., 2001.3.22.
- Európa Tanács 2004/80/EK irányelve (2004. április 29.) a bűncselekmények áldozatainak kárenyhítéséről. HL L 261., 2004.8.6.

Európa Tanács és az Európai Parlament 2011/36/EU irányelve (2011. április 5.) az emberkereskedelem megelőzéséről, valamint az ellene folytatott küzdelemről és az áldozatok védelméről. HL L 101., 2011.4.15.

Európa Tanács. *Egyezmény a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről* (Isztambuli Egyezmény), CETS 210. Isztambul, 2011. május 11.

Európai Bizottság. *A Bizottság közleménye az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának: Az áldozatok jogaira vonatkozó uniós stratégia (2020–2025)*. COM(2020) 258 final, 2020. június 24.

Európai Bizottság. *Javaslat: az Európai Parlament és a Tanács irányelve a 2012/29/EU irányelv módosításáról*. COM(2023) 424 final, 2023. július 12.

Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/882 irányelve (2019. április 17.) a termékek és szolgáltatások akadálymentességi követelményeiről. HL L 151., 2019.6.7.

Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1385 irányelve (2024. május 14.) a nők elleni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről. HL L 1385., 2024.5.24.

Európai Parlament és a Tanács 2012/29/EU irányelve (2012. október 25.) a bűncselekmények áldozatainak jogaira, támogatására és védelmére vonatkozó minimumszabályok megállapításáról és a 2001/220/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról. HL L 315., 2012.11.14.

Európai Unió Alapjogi Ügynöksége és Európa Tanács: *Kézikönyv az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférésre vonatkozó európai jogról*. Luxembourg, Az Európai Unió Kiadóhivatala, 2016. 16.

European Commission for the Efficiency of Justice (CEPEJ). *European Judicial Systems – CEPEJ Evaluation Report (2024 Evaluation Cycle, 2022 Data)*. Strasbourg: Council of Europe, 2024.

European Commission. *2020 Rule of Law Report: The Rule of Law Situation in the European Union*. COM(2020) 580 final. Brüsszel, 2020. szeptember 30.

European Commission. *The 2024 EU Justice Scoreboard*. Brüsszel: Európai Bizottság, 2024.
https://commission.europa.eu/strategy-and-policy/policies/justice-and-fundamental-rights/upholding-rule-law/eu-justice-scoreboard_en.

European Court of Human Rights. *Guide on Article 6 of the European Convention on Human Rights – Right to a Fair Trial (Criminal Limb)*. Updated 29 February 2024. Strasbourg: ECHR, 2024.

European Court of Human Rights. *Guide on Article 6 of the European Convention on Human Rights – Right to a Fair Trial (Civil Limb)*. Strasbourg: Council of Europe, updated annually.

European Disability Forum. *Transposing the EU Directive on Combating Violence Against Women: Guidance for Member States*. Brüsszel: EDF, 2024.

European Social Survey, 'About ESS'. europeansocialsurvey.org/about-ess

European Union Agency for Fundamental Rights (FRA). *Handbook on European Law Relating to Access to Justice*. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2016.

European Union Agency for Fundamental Rights: *Hate crime recording and data collection practice across the EU*. Luxembourg, Publications Office of the European Union, 2018.

European Union Agency for Fundamental Rights. *Stepping Up the Response to Victims of Crime*. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2024.

European Union Agency for Fundamental Rights. *Victims' Rights as Standards of Criminal Justice – Justice for Victims of Violent Crime, Part I–IV*. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2019.

Fantoly Zsanett – Budaházi Árpád. *Büntető eljárásjogi ismeretek I. Statikus rész*. Budapest: Dialóg Campus, 2019. <https://nkerepo.uni->

nke.hu/xmlui/bitstream/handle/123456789/12663/web_PDF_Bunteto_eljarasjogi_ismeretek_I_Statikus.pdf.

Fantoly Zsanett – Budaházi Árpád. *Büntető eljárásjogi ismeretek II. Dinamikus rész*. Budapest: Dialóg Campus, 2019. https://nkerepo.uni-nke.hu/xmlui/bitstream/handle/123456789/12694/web_PDF_Bunteto_eljarasjogi_ismeretek_II_DInamikus.pdf.

Farrow, Trevor C. W. "What Is Access to Justice?" *Osgoode Hall Law Journal* 51, no. 3 (Summer 2014): 957–988.

Fehér Lenke. "Nők elleni erőszak – családon belüli erőszak." *Állam- és Jogtudomány* 44, no. 3–4 (2003): 169–210.

Ferri, Enrico. *Les criminels dans l'art et la littérature*. Paris: Félix Alcan, 1912.

Földi András – Hamza Gábor. *A római jog története és intézményei*. Budapest: Nemzeti Tankönyvkiadó, 2006.

FRA - European Union Agency for Fundamental Rights: *Access to justice in Europe: an overview of challenges and opportunities*. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2011.

Francioni, Francesco, ed. *Access to Justice as a Human Right*. Collected Courses of the Academy of European Law. Oxford: Oxford University Press, 2007.

Freedom House. „Nations in Transit – Methodology.” Hozzáférés: 2026. május 22. <https://freedomhouse.org/reports/nations-transit>.

Friedman, Lawrence M. "Access to Justice: Some Historical Comments." *Fordham Urban Law Journal* 37, no. 1 (February 2010): 3–16.

Fundamental Rights Agency (FRA) and European Court of Human Rights. *Handbook on European Law Relating to Access to Justice*. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2016.

Fundamental Rights Agency (FRA). *Access to Justice in Europe: An Overview of Challenges and Opportunities*. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2011.

Függelék: A kulcsforrások rövid annotálása

Galanter, Marc. "Why the 'Haves' Come Out Ahead: Speculations on the Limits of Legal Change." *Law & Society Review* 9, no. 1 (Fall 1974): 95–160.

Garai Renáta. "A kapcsolati erőszak áldozatai." *Belügyi Szemle* 70, no. 11 (2022): 2167–2188.

Gárdos-Orosz Fruzsina – Osztovits András, szerk. *Az új Polgári Perrendtartás első öt éve*. Budapest: ORAC – HUN-REN TK JTI, 2025.
https://jog.tk.elte.hu/uploads/files/Uj_polgari_perrendtartas.pdf.

Gárdos-Orosz Fruzsina és Szente Zoltán. „A Jó Állam jogállami követelményei.” In *A jó állam mérhetősége II.*, szerkesztette Kaiser Tamás, 147–172. Budapest: Dialóg Campus, 2016.

Garofalo, Raffaele. *Criminology*. Boston: Little, Brown & Company, 1914.

Genn, Hazel. *Judging Civil Justice. The Hamlyn Lectures*. Cambridge: Cambridge University Press, 2010.

Genn, Hazel. *Paths to Justice: What People Do and Think About Going to Law*. Oxford: Hart Publishing, 1999.

Gerards, Janneke H., and Lize R. Glas. "Access to Justice in the European Convention on Human Rights System." *Netherlands Quarterly of Human Rights* 35, no. 1 (2017): 11–30. DOI: 10.1177/0924051917693988.

Gerards, Janneke H., és Glas, Lize R.: "Access to Justice in the European Convention on Human Rights System." *Netherlands Quarterly of Human Rights*, XXXV. évf., 2017. 1. sz.
<https://doi.org/10.1177/0924051917693988> .

Glenn A. Bowen, „Document Analysis as a Qualitative Research Method," *Qualitative Research Journal* 9, no. 2 (2009): 27–40.

- Goldmann, Róbert. 2016. „A szociális ellátórendszer jellegzetességei, korprofilja és kapacitásai.” In *Társadalmi Riport 2016*, 285–305. Budapest: TÁRKI.
<https://www.tarki.hu/hu/publications/SR/2016/17goldmann.pdf>.
- Gönczi Katalin – Horváth Pál – Stipta István – Zlinszky János. Egyetemes jogtörténet I.
Budapest: Nemzeti Tankönyvkiadó, 1997.
- Gönczöl Katalin, Kerecsi Klára, Korinek László és Lévay Miklós, szerk. *Kriminológia – Szakkriminológia*. Budapest: Wolters Kluwer / Complex, 2012.
- Görgényi Ilona. “Áldozatvédelem az Európai Unióban a Stratégia előtt és után.” *Miskolci Jogi Szemle* 18, no. 2 (2023): 19–46.
- Görgényi Ilona. “Az áldozatpolitika története, elmélete és gyakorlata nemzetközi kitekintéssel.” In *A kriminálpolitika és a társadalmi bűnmegelőzés kézikönyve*, szerk. Borbíró Andrea és Kerecsi Klára. Budapest: Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium, 2009.
- Görgényi Ilona. *A viktimológia alapkérdései*. Budapest: Osiris Kiadó, 2001.
- Gramatikov, Martin, Maurits Barendrecht, and Jin Ho Verdonschot. "Measuring the Costs and Quality of Paths to Justice: Contours of a Methodology." *Hague Journal on the Rule of Law* 3, no. 2 (June 2011): 349–379.
- Groenhuijsen, Marc S. “The Development of International Policy in Relation to Victims of Crime.” *International Review of Victimology* 20, no. 1 (2014): 31–48.
- Győri, Péter. 2019. „A hajléktalanvilág peremén.” *Esély* 30 (2): 54–82.
https://www.esely.org/kiadvanyok/2019_2/esely_2019-2_2-1_gyori_hajlektalanvilag.pdf.
- Gyűlölet-Bűncselekmények Elleni Munkacsoport: „Előítélet-indikátorok”, [é.n.],
http://gyuloletellen.hu/sites/default/files/gyem_indikatorlista_haromolszopos_vegleges.pdf (letöltés dátuma: 2021. 02. 09.)

- Gyűlölet-Bűncselekmények Elleni Munkacsoport: „Gyűlölet-bűncselekmény nyomozati protokollt fogadott el a rendőrség”, 2019, <https://gyuloletellen.hu/aktualitasok/gyulolet-buncselekmeny-nyomozati-protokollt-fogadott-el-rendorseg> (letöltés dátuma: 2021. 02. 09.)
- Hague Institute for Innovation of Law (Hiil). "Justice Needs and Satisfaction." Accessed May 2026. <https://www.hiil.org/research/>.
- Hague Institute for Innovation of Law (Hiil). "Land Justice at Hiil: Where We Work and What We Do." Accessed May 2026. <https://www.hiil.org/research/land-justice-at-hiil-where-we-work-and-what-we-do/>.
- Hans-Georg Gadamer, *Igazság és módszer: Egy filozófiai hermeneutika vázlatja*, ford. Bonyhai Gábor (Budapest: Gondolat, 1984). Eredeti megjelenés: *Wahrheit und Methode* (Tübingen: Mohr, 1960).
- HarmReduction.eu. é.n. „Low Threshold Services.” <https://harmreduction.eu/courses/hiv-and-hcv-rapid-testing-in-low-threshold-settings-for-pwud/developing-services-and-attracting-clients/low-threshold-services/>.
- Hera, Gabor. 2017. “The Relationship between the Roma and the Police: A Roma Perspective.” *Policing and Society* 27 (4): 393–407.
- Hentig, Hans von. *The Criminal and His Victim: Studies in the Sociobiology of Crime*. New Haven: Yale University Press, 1948.
- Herke Csongor. *Büntető eljárásjog – egyetemi jegyzet*. Pécs: PTE ÁJK, 2018. <https://www.herke.hu/tan/18be.pdf>.
- Herke Csongor. *Magyar büntető eljárásjog*. Pécs, 2021. https://real.mtak.hu/182943/1/Buntetoeljarasjog_2021a5.pdf.

- Hertogh, Marc. 2015. „What Moves Joe Driver? How Perceptions of Legitimacy Shape Regulatory Compliance among Dutch Traffic Offenders." *International Journal of Law, Crime and Justice* 43 (2): 214–234.
- HiiL (The Hague Institute for Innovation of Law). *Understanding Justice Needs: Data Collection Methodology*. Hága: HiiL, 2018.
- Hilton, B. A., R. Thompson, L. Moore-Dempsey, és R. G. Janzen. 2001. „Harm Reduction Theories and Strategies for Control of Human Immunodeficiency Virus: A Review of the Literature.” *Journal of Advanced Nursing* 33 (3): 357–370.
- Hinsch, Wilfried. 2008. „Legitimacy and Justice: A Conceptual and Functional Clarification." In *Political Legitimization without Morality?*, szerkesztette Jörg Kühnelt, 39–52. Dordrecht: Springer.
- Hirschi, Travis. 1969. *Causes of Delinquency*. Berkeley: University of California Press.
- Hough, Mike, Jonathan Jackson, és Ben Bradford. 2013. „The Drivers of Police Legitimacy: Some European Research." *Journal of Policing, Intelligence and Counter Terrorism* 8 (2): 144–165.
- Human Rights Measurement Initiative. „Methodology.” Hozzáférés: 2026. május 22. <https://humanrightsmeasurement.org/methodology/>.
- Indit Közalapítvány. é.n. „Megkereső szolgáltatások, utcai szociális munka.” <http://www.indit.hu/szolgaltatasaink-programjaink-2/megkereso-szolgaltatasok-utcai-szocialis-munka/>.
- International Association of Chiefs of Police (IACP): „Responding to Hate Crimes: A Police Officer’s Guide to Investigation and Prevention”, [é.n.], <https://www.theiacp.org/resources/responding-to-hate-crimes-a-police-officers-guide-to-investigation-and-prevention> (letöltés dátuma: 2021. 02. 09.)

International Development Law Organization (IDLO). Annual Reports and Publications. Rome: IDLO.

Jackson, Jonathan, Ben Bradford, Mike Hough, Andy Myhill, Paul Quinton, és Tom R. Tyler. 2012. „Why Do People Comply with the Law? Legitimacy and the Influence of Legal Institutions." *British Journal of Criminology* 52 (6): 1051–1071.

Jackson, Jonathan, Ben Bradford, Mike Hough, Jouni Kuha, Sally Stares, Sally Widdop, Rory Fitzgerald, Maria Yordanova, Todor Galev, és Pasquale Pino. 2011. „Developing European Indicators of Trust in Justice." *European Journal of Criminology* 8 (4): 267–285.

Jackson, Jonathan, és Jacinta M. Gau. Előkészületben. „Carving up Concepts? Differentiating between Trust and Legitimacy in Public Attitudes towards Legal Authority." In *Interdisciplinary Perspectives on Trust: Towards Theoretical and Methodological Integration*, szerkesztette Ellie Shockley, Tess M. S. Neal, Lisa M. PytlikZillig, és Brian H. Bornstein. New York: Springer.

Jackson, Jonathan, Mike Hough, Ben Bradford, Tia Pooler, Katrin Hohl, és Jouni Kuha. *Trust in Justice: Topline Results from Round 5 of the European Social Survey*. ESS Topline Results Series, Issue 1. London: Centre for Comparative Social Surveys, City University London, 2011. https://www.europeansocialsurvey.org/sites/default/files/2023-06/ESS5_toplevels_issue_1_trust_in_justice.pdf.

Jackson, Jonathan. 2018. „Norms, Normativity, and the Legitimacy of Justice Institutions: International Perspectives." *Annual Review of Law and Social Science* 14: 145–165.

Jakab András és Gajduschek György (szerk.). *A magyar jogrendszer állapota*. Budapest: MTA Társadalomtudományi Kutatóközpont, Jogtudományi Intézet, 2016.

Jakab András és Sebők Miklós (szerk.). *Empirikus jogi kutatások: Paradigmák, módszertan, alkalmazási területek*. Budapest: Osiris – MTA TK JTI, 2020.

- Jakab András. „A jogállamiság mérése indexek segítségével.” *Pázmány Law Working Papers* 2015/12. https://plwp.eu/docs/wp/2015/2015-12_Jakab.pdf.
- Janet Heaton, *Reworking Qualitative Data* (London: Sage, 2004).
- Kaiser Tamás (szerk.). *A jó állam mérhetősége II.* Budapest: Nemzeti Közszerológati Egyetem – Dialóg Campus, 2016.
- Kaiser Tamás (szerk.). *Jó Állam Jelentés.* Budapest: Nemzeti Közszerológati Egyetem – Dialóg Campus, 2015–.
- Kaufmann, Daniel és Aart Kraay. *The Worldwide Governance Indicators: Methodology and 2024 Update.* Washington, DC: World Bank Policy Research Working Paper, 2024.
- Kengyel Miklós – Czoboly Gergely. *Módszerológati tanulmány az igazságszerológátásról szóló speciális jelentés elkészítéséhez.* Műhelytanulmány 2016/32. Budapest: NKE, 2016.
- Kerezsi Klára. *Konfrontáció és kiegyezés: a helyreállító igazságszerológátás szerepe a közpolitolikában.* Akadémiai doktori értekezés. Budapest: MTA, 2011.
- Kiss Anna: „A különleges bánásmód (leg)új(abb) szabályai a büntetőeljárásban”, *Miskolci Jogi Szemle*, 2021, 3. Különszám, 286-297. o.
- Kiss Anna: A különleges bánásmódot igénylő személyek jogai a büntetőeljárásban. In Hollán Miklós – Mezei Kitti (szerk.): *A büntetőjog hazai rendszere megújításának koncepcionális céljai és hatásai.* Budapest, Társadalomtudományi Kutatóközpont, Jogtudományi Intézet, 2020. 60.
- Kovács Szitkay, Eszter. 2025. „A »különleges bánásmód« mint az érdemi igazságszerológátáshoz való hozzáférést elősegítő eszköz.” *MTA Law Working Papers* 2025/11.
- Kovács Szitkay, Eszter. 2025a. „Legitimáció és rendőrség: az operacionalizáció lehetőségei.” *MTA Law Working Papers* 2025/14.

- Kuen, Kiseong. 2024. „Reassessing the Process-Based Model: Do Procedural Justice and Police Legitimacy Lead to Reporting Neighborhood Problems to the Police Over Time?" *Journal of Criminal Justice* 95: 102290.
- Land, Kenneth C. és Alex C. Michalos. „Fifty Years After the Social Indicators Movement: Has the Promise Been Fulfilled? An Assessment and an Agenda for the Future.” *Social Indicators Research* 135, no. 3 (2018): 835–868.
- Langley, Brandon Robert. 2022. „Can Police Officers be Taught to be Fair? Lessons from a Randomised Controlled Field Trial on Training in Legitimacy for UK Counterterrorism Police Officers." PhD disszertáció, University of Cambridge.
- Lappi-Seppälä, Tapio. 2008. „Trust, Welfare, and Political Culture: Explaining Differences in National Penal Policies." *Crime and Justice* 37: 313–387.
- Lencse Balázs: „Specifikus védelmi szükséglet, avagy különleges bánásmód az uniós normáktól az új büntetőeljárás kódexig”. *Büntetőjogi Szemle*, 2018. 2. sz.
- Lima, Valesca, and Miriam Gomez. “Access to Justice: Promoting the Legal System as a Human Right.” In *Peace, Justice and Strong Institutions*, edited by Walter Leal Filho et al., 1–10. Encyclopedia of the UN Sustainable Development Goals. Cham: Springer, 2020. DOI: 10.1007/978-3-319-71066-2_1-1.
- Lind, E. Allan, és Tom R. Tyler. 1988. *The Social Psychology of Procedural Justice*. New York: Plenum.
- Lindberg, Staffan I., Michael Coppedge, John Gerring és Jan Teorell. *The Methodology of „Varieties of Democracy” (V-Dem)*. V-Dem Working Paper. Notre Dame: University of Notre Dame, 2019.
- Lugosi József. „A hatályos polgári perrendtartás általános szerkezeti kérdései." *Jogtudományi Közlöny*, 2014/6: 285–295. https://real.mtak.hu/108768/1/jk1406_3.pdf.

- MacDonald, Roderick A. "Access to Justice in Canada Today: Scope, Scale and Ambitions." In *Access to Justice for a New Century: The Way Forward*, edited by Julia Bass, W. A. Bogart, and Frederick H. Zemans, 19–112. Toronto: Law Society of Upper Canada, 2005.
- MacDowell, Elizabeth L. "Reimagining Access to Justice in the Poor People's Courts." *Georgetown Journal on Poverty Law and Policy* 22, no. 3 (Spring 2015): 473–544.
- Madon, Natasha S. 2025. „Anticipatory Justice: Exploring Expectations of Police Treatment and Trust in Police." *Criminology & Criminal Justice*. Online publikáció. <https://doi.org/10.1177/17488958251320290>.
- Magyar Helsinki Bizottság. 2020. *A romákat érő diszkrimináció a magyar büntető igazságszolgáltatásban*.
- Magyar Helsinki Bizottság, 'Akta: Közérthetőség a büntetőeljáráásban' <https://helsinki.hu/akta/kozerthetoseg/>.
- Magyar Vöröskereszt. é.n. „Szenvedélybetegek Alacsonyküszöbű Ellátó Szolgálatáa." <https://voroskereszt.hu/szenvedelybetegek-alacsonykuszobu-ellato-szolgalata/>.
- Major, Brenda, és Laurie T. O'Brien. 2005. „The Social Psychology of Stigma." *Annual Review of Psychology* 56: 393–421.
- Marlatt, G. A. 1996. „Harm Reduction: Come as You Are." *Addictive Behaviors* 21 (6): 779–788.
- Mathiesen, Thomas. 1965. *The Defences of the Weak: A Sociological Study of a Norwegian Correctional Institution*. London: Tavistock.
- Mazerolle, Lorraine, Sarah Bennett, Jacqueline Davis, Elise Sargeant, és Matthew Manning. 2013. „Procedural Justice and Police Legitimacy: A Systematic Review of the Research Evidence." *Journal of Experimental Criminology* 9 (3): 245–274.
- Meares, Tracey L. 2022. „Synthesizing Narratives of Policing and Making a Case for Policing as a Public Good." *Daedalus* 151 (4): 117–129.

- Méhes Tamás, szerk. *Polgári peres eljárásjogi alapismeretek*. Budapest: NKE, 2020.
<https://nkerepo.uni-nke.hu/xmlui/bitstream/handle/123456789/15663/Polgari%20peres%20eljarasjogi%20alapismeretek.pdf>.
- Mendelsohn, Benjamin. "Une nouvelle branche de la science bio-psycho-sociale: la victimologie." *Revue internationale de criminologie et de police technique* 10 (1956).
- Mendelsohn, Benjamin. *New Bio-psycho-social Horizons: Victimology*. Bukarest: Román Pszichiátriai Társaság, 1947.
- Méndez-Pinedo, M. Elvira. "Access to Justice in European Law: Moving from 'Access to Courts' Towards a Substantive, Horizontal and Comprehensive Approach." *Juridical Tribune* 4, no. 2 (2014): 1–20.
- Mentovich, Avital, J. J. Prescott, and Orna Rabinovich-Einy. "Legitimacy and Online Proceedings: Procedural Justice, Access to Justice, and the Role of Income." *Law & Society Review* 57, no. 2 (2023): 1–34.
- Mentovich, Avital, J. J. Prescott, és Orna Rabinovich-Einy. 2023. „Legitimacy and Online Proceedings: Procedural Justice, Access to Justice, and the Role of Income." *Law and Society Review* 57 (3): 280–303.
- Merry, Sally Engle, Kevin E. Davis és Benedict Kingsbury (szerk.). *The Quiet Power of Indicators: Measuring Governance, Corruption, and Rule of Law*. Cambridge Studies in Law and Society. Cambridge: Cambridge University Press, 2015.
- Meyerson, Denise, Catriona Mackenzie, és Therese MacDermott, szerk. 2021. *Procedural Justice and Relational Theory: Empirical, Philosophical, and Legal Perspectives*. New York: Routledge.

- Mi-Értünk Prevenció és Segítő Egyesület. é.n. „Alacsonyküszöbű, ártalomcsökkentő szolgáltatások.” <https://www.mi-ertunk.hu/szolgalatasaink/alacsonykuszobu-artalomcsokkento-szolgalatasok/>.
- Michel Foucault, *A tudás archeológiája*, ford. Perczel István (Budapest: Atlantisz, 2001).
- Mies-Westerveld, Mirjam. "Access to Justice, a Multi-Layered Concept." Working Paper, January 2025.
- Mignaqui, Francisco. "An Opportunity to Enhance Access to Justice in Latin America? A Study on Argentina and Brazil's Current Situation Regarding Access to Justice and Approach towards the Use of ODR." LL.M. thesis, Tilburg University, 2021.
- Möllering, Guido. 2001. „The Nature of Trust: From Georg Simmel to a Theory of Expectation, Interpretation and Suspension." *Sociology* 35 (2): 403–420.
- Murphy, Kristina, Ben Bradford, és Jonathan Jackson. 2016. „Motivating Compliance Behavior among Offenders: Procedural Justice or Deterrence." *Criminal Justice and Behavior* 43 (1): 102–118.
- Namati. Annual Reports and Publications on Legal Empowerment. Washington DC: Namati.
- Oberth, József. 2010. „Alacsonyküszöbű és magasküszöbű szociális szolgáltatások Magyarországon.” Függelék in *Droghasználó várandós nők és gyermekeik ellátása*, 213–237.
- OECD és European Commission. *Handbook on Constructing Composite Indicators: Methodology and User Guide*. Paris: OECD Publishing, 2008.
- OECD és Open Society Foundations. *Legal Needs Surveys and Access to Justice*. Paris: OECD Publishing, 2019.
- OECD. *Equal Access to Justice for Inclusive Growth: Putting People at the Centre*. Paris: OECD Publishing, 2019.

- OECD. *Improving the Monitoring of SDG 16.3.3: Towards Better Access to Justice*. Paris: OECD Publishing, 2023.
- OECD. *Making Justice Systems More Effective and People Centred*. Paris: OECD Publishing, 2024.
- OECD. *OECD Framework and Good Practice Principles for People-Centred Justice*. Paris: OECD Publishing, 2021.
- OECD. Recommendation of the Council on Access to Justice and People-Centred Justice Systems. OECD/LEGAL/0498. Adopted 11 July 2023.
- OECD. Toolkit for Access to Justice and People-Centred Justice Systems. Paris: OECD, 2025.
- Open Society Justice Initiative. Publications. New York: Open Society Foundations.
- Organization for Security and Co-operation in Europe (OSCE)/ Office for Democratic Institutions and Human Rights (ODIHR): *Hate Crime Data-Collection and Monitoring Mechanisms. A Practical Guide*. Warsaw, OSCE Office for Democratic Institutions and Human Rights (ODIHR), 2014.
- Palombella, Gianluigi. "Access to Justice: Dynamic, Foundational, and Generative." *Ratio Juris* 34, no. 2 (June 2021): 121–138.
- Pap András László: *Rendészet és sokszínűség*. Budapest, Dialóg Campus, 2019.
- Parkin, Frank. 1979. *Marxism and Class Theory: A Bourgeois Critique*. London: Tavistock.
- Parsons, Jim. "Developing Clusters of Indicators: An Alternative Approach to Measuring the Provision of Justice." *Hague Journal on the Rule of Law* 3, no. 2 (June 2011): 170–185.
- Pathfinders for Peaceful, Just and Inclusive Societies. Justice for All – The Report of the Task Force on Justice. New York: Center on International Cooperation, 2019.
- Paul Ricoeur, *Interpretation Theory: Discourse and the Surplus of Meaning* (Fort Worth: Texas Christian University Press, 1976).

- Paus, Kåre Kristin. „Victim-offender Mediation in Norway.” In *Victim-offender Mediation in Europe*, 281–308. Leuven: Leuven University Press, 2000.
- Pecsenye Máté: „Hatékonyság és egyéniesítés a büntetőeljárásban”, *Miskolci Jogi Szemle*, 2021. 1. sz., 76-93. o.
- Pemberton, Antony és Pauline G. M. Aarten. “Narrative in the Study of Victimological Processes in Terrorism and Political Violence.” *Studies in Conflict & Terrorism* 41, no. 7 (2018): 541–556.
- Philipp Mayring, *Qualitative Content Analysis: Theoretical Foundation, Basic Procedures and Software Solution* (Klagenfurt, 2014).
- Pilliar, Andrew. "Filling the Normative Hole at the Centre of Access to Justice: Toward a Person-Centred Conception." *UBC Law Review* 55, no. 1 (January 2022): 149–202.
- Pilliar, Andrew. "Toward Justice Epidemiology: Outlining an Approach for Person-Centered Access to Justice." *Dalhousie Law Journal* 46, no. 1 (Spring 2023): 171–198.
- Questionnaire for the preparation of the CCPE Opinion No. 12 (2017): “*The rights of victims, witnesses and vulnerable persons*”.
- Rácz Anna: A sértetti jogok a magyar büntetőeljárásban a XXI. század második évtizedében. In Fazekas Mariann (szerk.): *Jogi tanulmányok. Jogtudományi előadások az Eötvös Lóránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar Doktori Iskolájának Konferenciáján.* Budapest, ELTE Állam-és Jogtudományi Kar, Állam-és Jogtudományi Doktori Iskola, 2018. 153-163.
- Rácz József – Csák Róbert – Lencse Menyhért – Márványkövi Ferenc (2007). A hazai szakirodalom legrészletesebb fogalmi kidolgozása. A szerzők definiálják az alacsonyküszöbűséget, tipologizálják a küszöb-fajtákat, és lefektetik a hazai szakmai protokoll alapját. A jogi institucionalizálás (2007. évi Szt.-módosítás) szakmai háttéranyaga.

- Rác, József, Ferenc Márványkövi, Katalin Melles, és Viktória Vadász. 2009. *Út a túléléshez. Nyílt színi droghasználat és „belövőszobák” Budapesten*. Budapest: L’Harmattan.
- Rác, József, Róbert Csák, Menyhért Lencse, és Ferenc Márványkövi. 2007. „Az alacsonyküszöbűség definíciója, körülhatárolása, elméleti szempontok. A hazai alacsonyküszöbű szervezetekre vonatkozó szakmai protokoll kialakítása.” *Kapocs Füzetek* 5. Budapest: Szociálpolitikai és Munkaügyi Intézet.
- Rác, József. 2005. *Addiktológia. Tünettan és intervenciók*. Budapest: HIETE Egészségügyi Főiskolai Kar.
- Rawls, John. 1964. „Legal Obligation and the Duty of Fair Play.” In *Law and Philosophy: A Symposium*, szerkesztette Sidney Hook, 3–18. New York: New York University Press.
- Raz, Joseph. 2009. *Between Authority and Interpretation: On the Theory of Law and Practical Reason*. Oxford: Oxford University Press.
- REDRESS. *EU Victims’ Rights Directive Revision: Recommendations and Analysis*. Brüsszel: REDRESS, 2025.
- Református Szeretetszolgálat. é.n. „Szenvedélybetegek részére nyújtott alacsonyküszöbű ellátás.” <https://diakonia.hu/szolgalmati-teruletek/szenvedelybeteg-ellatas/szenvedelybetegek-reszere-nyujtott-alacsonykuszu-ellatas/>.
- Reisig, Michael D., Justice Tankebe, és Gorazd Meško. 2012. „Procedural Justice, Police Legitimacy, and Public Cooperation with the Police Among Young Slovene Adults.” *Varstvoslovje: Journal of Criminal Justice and Security* 14 (2): 147–164.
- Rhode, Deborah L. "Access to Justice: Connecting Principles to Practice." *Georgetown Journal of Legal Ethics* 17, no. 3 (Spring 2004): 369–422.
- Rhode, Deborah L. "Access to Justice." *Fordham Law Review* 69, no. 5 (2001): 1785–1819.
- Rhode, Deborah L. *Access to Justice*. New York: Oxford University Press, 2004.

- Sage-Jacobson, Stacey. "Access to Justice: The Conceptual Foundations." *Australian Journal of Administrative Law* 22 (2015): 217–230.
- Sandefur, Rebecca L. "Access to Civil Justice and Race, Class, and Gender Inequality." *Annual Review of Sociology* 34 (2008): 339–358.
- Sandefur, Rebecca L. "Access to What?" *Daedalus* 148, no. 1 (Winter 2019): 49–55.
- Sandefur, Rebecca L. "What We Know and Need to Know about the Legal Needs of the Public." *South Carolina Law Review* 67 (2016): 443–460.
- Sandefur, Rebecca L., and Matthew Burnett. "All Together Now: Building a Shared Access to Justice Research Framework for Theoretical Insight and Actionable Intelligence." *Oñati Socio-Legal Series* 13, no. 4 (2023): 1330–1350.
- Sántha Kálmán, „Abduktív következtetés a kvalitatív pedagógiai kutatásban," *Új Pedagógiai Szemle* 58, no. 8–9 (2008).
- Sarat, Austin. "Book Review: Access to Justice." *Harvard Law Review* 94, no. 8 (1981): 1911–1928.
- Sárosi, Péter, szerk. 2014. *Élő jelentés a magyarországi droghelyzetről*. Budapest: TASZ–Drogriporter. <https://drogriporter.hu/elo-jelentes-a-magyarorszag-droghelyzetrol/>.
- Schaap, Dorian. 2021. „Police Trust-Building Strategies: A Socio-Institutional, Comparative Approach." *Policing and Society* 31 (3): 304–320.
- Schafer, Stephen. *The Victim and His Criminal: A Study in Functional Responsibility*. New York: Random House, 1968.
- Schmitz, Amy J. "Measuring 'Access to Justice' in the Rush to Digitize." *Fordham Law Review* 88, no. 6 (May 2020): 2381–2406.
- Sebba, Leslie. „Will the „Victim Revolution” Trigger a Reorientation of the Criminal Justice System?" *Israel Law Review* 31, 1–3. sz. (1997): 379–428.

- Shapiro, Debra L., és Bradley L. Kirkman. 1999. „Employees’ Reaction to the Change to Work Teams: The Influence of ‘Anticipatory’ Injustice." *Journal of Organizational Change Management* 12 (1): 51–67.
- Shapland, Joanna, Jon Willmore és Peter Duff. *Victims in the Criminal Justice System*. Aldershot: Gower, 1985.
- Sherman, Lawrence W. 1992. *Policing Domestic Violence: Experiments and Dilemmas*. New York: Free Press.
- Skogan, Wesley G., Maarten Van Craen, és Cari Hennessy. 2015. „Training Police for Procedural Justice." *Journal of Experimental Criminology* 11 (3): 319–334.
- Smith, Reginald Heber. *Justice and the Poor: A Study of the Present Denial of Justice to the Poor and the Agencies Making More Equal Their Position before the Law, with Particular Reference to Legal Aid Work in America*. New York: Carnegie Foundation for the Advancement of Teaching, 1919.
- Soós László: Különleges bánásmód biztosítása a büntetőeljáráásban. In Belegi József (szerk.): *Büntetőeljárás jog I-II. - új Be. - Kommentár a gyakorlat számára, frissítve: 2019. november 30.*, Budapest, HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó Kft., 2019.
- Sparks, J. Richard, Anthony E. Bottoms, és Will Hay. 1996. *Prisons and the Problem of Order*. Oxford: Clarendon Press.
- Storgaard, Asbjørn. "Access to Justice Research: On the Way to a Broader Perspective." *Oñati Socio-Legal Series* 13, no. 4 (2023): 1209–1238.
- Strang, Heather. *Repair or Revenge: Victims and Restorative Justice*. Oxford: Oxford University Press, 2002.
- Streeten, Paul. „Human Development: Means and Ends.” *American Economic Review* 84, no. 2 (1994): 232–237.

- Stuart, Forrest. 2016. *Down, Out, and Under Arrest: Policing and Everyday Life in Skid Row*. Chicago: University of Chicago Press.
- Sunshine, Jason, és Tom R. Tyler. 2003. „The Role of Procedural Justice and Legitimacy in Shaping Public Support for Policing." *Law & Society Review* 37 (3): 513–548.
- Suri Noémi, szerk. *Unió polgári eljárásjogi vívmányok a társadalmi fenntarthatóság szolgálatában*. Budapest: Ludovika Egyetemi Kiadó, 2024.
<https://openaccess.ludovika.hu/nke/catalog/book/269>.
- Suri Noémi. „Recenzió – Az új Polgári Perrendtartás első öt éve (Gárdos-Orosz Fruzsina – Osztovits András szerk.)." 2025. <https://real.mtak.hu/230510/>.
- Szabó András. *A büntett és büntetése*. Budapest: Gondolat Kiadó, 1979.
- Szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény (Szt.).
<https://net.jogtar.hu/jogszabaly?docid=99300003.tv>.
- Tankebe, Justice. 2008. „Police Effectiveness and Police Trustworthiness in Ghana: An Empirical Appraisal." *Criminology and Criminal Justice* 8 (2): 185–202.
- Tankebe, Justice. 2009. „Public Cooperation with the Police in Ghana: Does Procedural Fairness Matter?" *Criminology* 47 (4): 1265–1293.
- Tankebe, Justice. 2013. „Viewing Things Differently: The Dimensions of Public Perceptions of Police Legitimacy." *Criminology* 51 (1): 103–135.
- Tarde, Gabriel. *Penal Philosophy*. Boston: Little, Brown & Company, 1912.
- Task Force on Justice. *Justice for All: Final Report*. New York: Center on International Cooperation, NYU, 2019.
- Thibaut, John, és Laurens Walker. 1975. *Procedural Justice: A Psychological Analysis*. Hillsdale, NJ: Erlbaum.
- Timukaité, Eglé, és David Buil-Gil. 2024. „Trust in the Police and Crime Reporting: Reassessing Assumptions in the Context of Violent Crime." *European Journal on*

- Criminal Policy and Research*. Online elsőként megjelent. (Részletes hivatkozást ld. a fájlnévben.)
- Topolánszky (2009). A magyar drogpolitika legrészletesebb statisztikai-elemző áttekintése, amelyben az alacsonyküszöbű ellátás mint a rendszer egyik kulcsszintje értelmeződik.
- Topolánszky, Ákos. 2009. *Drogpolitika számokban*. Budapest: L'Harmattan.
- Tóth J. Zoltán. "A tisztességes eljárás és a tisztességes eljáráshoz való jog – jogfilozófiai és nemzetközi jogi megközelítésben." *Alkotmánybírósági Szemle* 2023, no. 2: 2–9.
- Tóth Mihály. "A bűnözés-központú büntetőjogtól az áldozat-központú büntetőjogig." *Jura* 11, no. 1 (2005): 134–142.
- Trubek, David M., Austin Sarat, William L. F. Felstiner, Herbert M. Kritzer, and Joel B. Grossman. "The Costs of Ordinary Litigation." *UCLA Law Review* 31 (1983): 72–127.
- Trunk, Adina. „EU Justice Scoreboard: a new policy tool for ‚deepening‘ European integration?” *Journal of Contemporary European Studies* 27, no. 1 (2019): 15–28.
- Tyler, Tom R. 1990. *Why People Obey the Law*. New Haven, CT: Yale University Press. [Második kiadás 2006-ban, Princeton University Press.]
- Tyler, Tom R. 2003. „Procedural Justice, Legitimacy, and the Effective Rule of Law." *Crime and Justice* 30: 283–357.
- Tyler, Tom R. 2006. „Psychological Perspectives on Legitimacy and Legitimation." *Annual Review of Psychology* 57: 375–400.
- Tyler, Tom R., és Jeffrey Fagan. 2008. „Legitimacy and Cooperation: Why Do People Help the Police Fight Crime in Their Communities?" *Ohio State Journal of Criminal Law* 6: 231–275.
- Tyler, Tom R., és Jonathan Jackson. 2014. „Popular Legitimacy and the Exercise of Legal Authority: Motivating Compliance, Cooperation, and Engagement." *Psychology, Public Policy, and Law* 20 (1): 78–95.

- Tyler, Tom R., és Yuen J. Huo. 2002. *Trust in the Law: Encouraging Public Cooperation with the Police and Courts*. New York: Russell Sage Foundation.
- United Nations Development Programme (UNDP), International Development Law Organization (IDLO), Pathfinders for Peaceful, Just and Inclusive Societies. Trends Report – Access to Justice. New York and Rome, 2019.
- United Nations. Principles and Guidelines on Access to Legal Aid in Criminal Justice Systems. UN General Assembly Resolution A/RES/67/187, 20 December 2012.
- United Nations. Transforming Our World: The 2030 Agenda for Sustainable Development. UN General Assembly Resolution A/RES/70/1, 25 September 2015 (Goal 16).
- University of Washington, „Founder of World Justice Project, Former Top Microsoft Lawyer Bill Neukom to Chair Advisory Board for UW Population Health Initiative," UW News, 2019. november 13., <https://washington.edu/news/2019/11/13/founder-of-world-justice-project-former-top-microsoft-lawyer-bill-neukom-to-chair-advisory-board-for-uw-population-health-initiative>.
- UNODC and UNDP. Global Study on Legal Aid: Global Report. Vienna and New York: United Nations, 2016.
- UNODC. *Metadata for SDG Indicator 16.3.3*. New York: United Nations, 2020.
- Váradí Ágnes. „Az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés aktuális kérdései: hazai és európai uniós trendek és kihívások." 2025. <https://real.mtak.hu/219850/>.
- Váradí Ágnes. „Az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés aktuális kérdései: hazai és európai uniós trendek és kihívások.” In *Az új Polgári Perrendtartás első öt éve*. Budapest: ORAC, 2025.
- Varga István – Németh János, szerk. *Egy új polgári perrendtartás alapjai*. Budapest, 2014. <https://real.mtak.hu/29437/>.

- Velencei Bizottság. *Rule of Law Checklist*. CDL-AD(2016)007. Elfogadva a 106. plenáris ülésen, Velence, 2016. március 11–12.
- Velencei Bizottság. *The Updated Rule of Law Checklist*. CDL-AD(2025)002, Vélemény szám 1210/2024. Elfogadva a 145. plenáris ülésen, Velence, 2025. december 12–13.
- Victim Support Europe. “Victim Support Europe Welcomes the Political Agreement on the Revised EU Victims’ Rights Directive.” Sajtóközlemény, 2025. december.
- Vigh József. „A kárhelyreállító igazságszolgáltatás eszközei a hazai büntető igazságszolgáltatás rendszerében.” *Jogelméleti Szemle* 2003, 2. sz.: 1–14.
- Von Hentig, Hans. *The Criminal and His Victim*. New Haven: Yale University Press, 1948.
- Walklate, Sandra, szerk. *Handbook of Victims and Victimology*. 2. kiad. London – New York: Routledge, 2018.
- Weber, Max. 1978. *Economy and Society: An Outline of Interpretive Sociology*. Szerkesztette Guenther Roth és Claus Wittich. Berkeley: University of California Press. [Eredeti német kiadás: *Wirtschaft und Gesellschaft*, 1922.]
- Williams, Bernard. 2005. *In the Beginning Was the Deed: Realism and Moralism in Political Argument*. Szerkesztette Geoffrey Hawthorn. Princeton: Princeton University Press.
- Windt Szandra. *A láthatatlan emberek. Az emberkereskedelem jelensége Magyarországon*. Budapest: Országos Kriminológiai Intézet, 2021.
- Woolard, Jennifer L., Hayley M. D. Cleary, Samantha A. M. Harvell, és Rusan Chen. 2008. „Anticipatory Injustice among Adolescents: Age and Racial/Ethnic Differences in Perceived Unfairness of the Justice System.” *Behavioral Sciences & the Law* 26 (2): 207–219.
- Wopera Zsuzsa – Nagy Adrienn, szerk. *Polgári eljárásjog I*. Budapest: Wolters Kluwer, 2018. MeRSZ.

- World Justice Project, „WJP Rule of Law Index 2010 Report," Washington, DC: World Justice Project, 2010, <https://worldjusticeproject.org/our-work/publications/rule-law-index-reports/wjp-rule-law-index-2010-report>.
- World Justice Project. „Factors of the Rule of Law.” Hozzáférés: 2026. május 22. <https://worldjusticeproject.org/our-work/research-and-data/factors-rule-law>.
- World Justice Project. Global Insights on Access to Justice 2019: Findings from the World Justice Project General Population Poll in 101 Countries. Washington DC: WJP, 2019.
- World Justice Project. WJP Rule of Law Index (annual). Washington DC: World Justice Project.
- World Justice Project. *WJP Rule of Law Index 2024*. Washington, DC: World Justice Project, 2024.
- Young, Kathryn M., Karin D. Martin, and Sarah Lageson. "Access to Justice at the Intersection of Civil and Criminal Law." *Punishment & Society* (2024): 1–11. DOI: 10.1177/14624745241240551.
- Zimmerman, Nourit, and Tom R. Tyler. "Between Access to Counsel and Access to Justice: A Psychological Perspective." *Fordham Urban Law Journal* 37, no. 1 (February 2010): 473–508.
- Zumbok Gabriella: „Speciális bánásmód a büntetőeljárásban, különös figyelemmel a gyermekek meghallgatására”, *Büntetőjogi Szemle*, 2022. 1. sz., 102-108. o.

A SZERZŐ KUTATÁSI TÉMÁHOZ KAPCSOLÓDÓ PUBLIKÁCIÓS LISTÁJA

1. Pap András, Lőrincz Viktor Olivér, Kovács Szitkay Eszter: Pandémia, közpolitika, jog: diskurzív és szakpolitikai összefüggések. In: Gárdos-Orosz, Fruzsina; Lőrincz, Viktor Olivér (szerk.) Jogi diagnózisok II. : A Covid 19 világjárvány hatásai a jogrendszerre.

Budapest, Magyarország : L'Harmattan Kiadó (2022) 491
p. pp. 383-407. , 25 p.

2. Pap András László, Kovács Szitkay Eszter: Registering and Profiling Race and Ethnicity in Science and Law Enforcement: a Constitutional Law Approach

In: D'Orio, Eugenio (szerk.) Law and Forensic Science: A Global Challenge - Acts of the 2nd International Conference

Rome, Olaszország : Diritto Più (2022) 348 p. p. 290

3. Kovács Szitkay Eszter, Lőrincz Viktor Olivér, Pap András László: A pandémia és a strukturális (jog)egyenlőtlenség összefüggéseinek jogi és társadalmi értelmezési keretei

In: Gárdos-Orosz, Fruzsina; Lőrincz, Viktor Olivér (szerk.) Jogi diagnózisok: a COVID-19-világjárvány hatásai a jogrendszerre

Budapest, Magyarország : L'Harmattan Kiadó, MTA

Társadalomtudományi Kutatóközpont, Jogtudományi

Intézet (2020) 376 p. pp. 129-178. , 50 p.

4. L. Pap Andras, Kovács Szitkay Eszter: Science, identity and the law: Intersecting conceptualization and operationalization of race and ethnicity

SOCIÉTÉS PLURIELLES 5 pp. 3-60. , 58 p. (2023)

5. Pap András László, Kovács Szitkay Eszter: Race, Ethnicity, Biotechnology and the Law: Potentiality and challenges for law enforcement in the digital age

EUROPEAN LAW ENFORCEMENT RESEARCH

BULLETIN 2022 : 6 pp. 1-9. , 9 p. (2022)

6. Kovács Szitkay Eszter, Pap András László: Populist Pressures, Policing and the Pandemic. Lessons and Challenges for Police Management
EUROPEAN LAW ENFORCEMENT RESEARCH
BULLETIN Special Conference Edition : 5 pp. 279-288. , 10 p. (2021)

7. Kovács Szitkay Eszter: A Black Lives Matter mozgalom és a közösségrendészet.
MAGYAR RENDÉSZET 21 : 2 pp. 225-237. , 13 p.
(2021)

8. Kovács Szitkay Eszter, Lőrincz Viktor Olivér, Pap András László: Pandémia és strukturális (jog)egyenlőtlenség; jogi és társadalmi értelmezési keretek.
MTA LAW WORKING PAPERS 7 : 35 pp. 1-33. , 33 p.
(2020)

9. Kovács Szitkay Eszter: A ‘különleges bánásmód’ mint az érdemi igazságszolgáltatáshoz való hozzáférést elősegítő eszköz.
MTA LAW WORKING PAPERS 2025/11.

10. Kovács Szitkay Eszter: Az etnikai adat és a rendészeti munka egyes metszetei.
MTA LAW WORKING PAPERS 2025/12.

11. Kovács Szitkay Eszter: Access to Justice – Conceptualization for a Substantive Approach
In: EUROCRIM 2024 Book of Abstracts
(2024) pp. 315-316.

12. Eszter Kovács Szitkay: ‘Connecting Compliance and Access to Justice Theories – a Hungarian Perspective’
In: EUROCRIM 2023 Book of Abstracts : The Renaissance of European Criminology
Firenze, Olaszország (2023) p. 90

13. Kovács Szitkay Eszter: Digital Justice and Vulnerability Under COVID--19-pandemic in Hungary
In: EUROCRIM 2022 Book of Abstracts (2022) p. 875

14. Kovács Szitkay Eszter: Az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés koncepciója az elméletben és a gyakorlatban: szemelvények egy kutatás eredményeiből

In: Baráth, Noémi; Mezei, József (szerk.) RENDÉSZET-TUDOMÁNY-AKTUALITÁSOK - 2022 A rendészettudomány a fiatal kutatók szemével
Absztrakt kötet

Budapest, Magyarország : Doktoranduszok Országos

Szövetsége Rendészettudományi Osztály (2022) 5-6. , 2 p.

15. Kovács Szitkay Eszter: Az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés a koronavírus-járvány alatt a digitalizáció tükrében

In: Péter, Felföldi; Ivett, Nagy (szerk.) Impact of the coronavirus epidemic on scientific research conference = A koronavírus-járvány hatása a tudományos kutatásokra : Book of Abstracts

Budapest, Magyarország : Doktoranduszok Országos

Szövetsége, Rendészettudományi Osztály (2022) 34-35. , 2

p.